

KNJIGA 03
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=3>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 41/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

05-10-2013 17:32 [#41](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA I (prvi (1) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (26)

Janka Pusta-Morali smo zaboraviti prijatelje, odakle smo došli, zaboraviti sve. Morali smo postati novi ljudi. Jure je postao Laslo a ja Maks, kaže Maks Luburić.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

"OBRANA" br. 20 - 1964.

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA I.

Dolazak Stjepana Radića u Ljubuški bio je prava narodna mobilizacija. Valjda je samo kod kuće ostala po koja baba, a sve što se je moglo micati - hrlilo je na cestu i na mjesto gdje se očekivalo našega Stipicu. Sin Matije Mlinarevića, narodnog zastupnika H.S.S. iz Bekije, bio je s nama u Napredkovom konviktu u Mostaru. On je po Ljubuškom skupljao "školarce", a to su bili djaci mostarske gimnazije, trgovaške škole i preparandije. On se, kao sin narodnog zastupnika, brzo pretvorio u omladinskog vodju, iako skoro nitko od "školaraca" nije bio hosovac. Ne znam, da li se je to događalo i drugdje, ali u Hercegovini je to bilo tako. Nešto slično se je dogodilo i sa tadanjim katoličkim omladinskim organizacijama. Kada bi netko došao iz Zagreba, onda bi saznali, da se Domagojci i Orlaši ne slažu, ali u Mostaru i svugdje u Hercegovini, svi su omladinci, posebno Napredkovci, bili podjednako članovi Orla i Domagoja. I ne sam to, nego smo na proslavama Orla uvijek i bez izuzetka, vidjeli jednu grupu muslimanskih "školaraca", a imali smo čak i u orlaškom tamburaškom zboru dvojicu muslimana. Tako smo iz Ljubuškog, sa Humca, iz Radišića i drugih mjesta svi najprije išli u Klobuk, a onda iz Klobuka skupa sa drugima, pod zastavama, i u vojničkim redovima u Veliku Goricu. (Želim ovdje ponoviti, jer sam ja iz tog mjesta, da se kod nas nije

govorilo "Velika" Gorica, samo i jedino Gorica. To spominjem zato da ne bi došlo do zabune i povezanosti s Velikom Goricom kod Zagreba, mo, Otporaš.

U svima nama je bilo nešto - militarističkoga, kako bi se to reklo danas. Većinom članovi Orla i Hrvatskog Sokola, odmah smo se svrstali u četveroredove, a uz nas je išlo i nešto druge mladjarije sa sela, u krasnim narodnim nočnjama i s nožem za pojasom. (to je bio tada hajdučki običaj u Hercegovini. Ja nikada nisam išao na Dernek bez noža za pojasom, moja opaska, Otporaš) Išli smo pjevajući i kličući Radiću i hrvatskoj državi što nas je grlo nosilo, a ljudi i žene po selima izlazili bi i domahivali, nudeći nam varenike i kukuruznoga kruha, a to je u ono vrijeme u Hercegovini značilo pravi-banket. Idući kroz gradić Vitinu cijela se čaršija bila slegla, a mi smo promarširali kao da idemo na frontu. Žandari su nas začudjeno gledali, ali nisu u nas dirali. Sva bi Hercegovina bila planula, da se je ikome išta dogodilo. Kamenjem bi bila Hercegovina dotukla ono žandara. Dolazak S. Radića bio je naelektrizirao sve duhove.

Selo Klobuk bilo je borbena kula Matiše Mlinarevića. Klobuk je dao kasnije hrvatskoj Državi ministara, zapovjednika i čitave bojne hrvatskim oružanim snagama. Sve je vrvilo kao u mravinjaku. Tu je već bilo toliko naroda, da se na nas nitko nije ni osvrćao. Nekoliko "školaraca" ostade u selu, a oni iz Velike Gorice (rodno mjesto poznatog hrvatskog zrakoplovca HOS Cvitana Galić i Zvonka Bušić, moja opaska) i Posušja žurili su, da krenemo u Veliku Goricu. Polovica nas je ostala bez kundura, koje i tako nisu bile previše čvrste, pa su se istrošile u našem maršu, te nas je nekoliko manjih i širomasnijih umarširalo bosonogo u Veliku Goricu. Nu to nije ništa značilo, jer, konačno, tu je bio Stipica Radić.

Tadašnji župnik u Velikoj Gorici, fra Blaž Jerković, koji je bio - kako su rekli župljani - metar širok i dva metra visok, stajao je ispred Bušićevih i Kordićevih kuća sa golemom hrvatskom zastavom u rukama. Kod njega smo kasnije i ručali u župi. On je bio veliki "Radićevac i velika Hrvatina", kako ga je narod opisivao.

Svi smo mi "školarci" htjeli vidjeti Radića i pitati ga kako on misli povesti borbu protiv Beograda?

Neumorno se je klicalo hrvatskoj Republici i predsjedniku Stjepanu Radiću. Narod je u Hercegovini znao razlikovati stvari. Bio je politički zreo. Tamo su bili ne samo Radićevci, koji su bili ogromna većina, nego su bili i t.zv. "klerikalci", pristaše fra Dominika Mandića. "Školarci" su gotovo svi bili za fra Dominika, iako se je znalo, kako su rekli narodni filozofi, do on "mudruje" sa Srbima i Slovencima zato, da se Hercegovini bolje plati duhan i "da ne krepamo od gladi", kako su stariji ljudi znali reći. Ni fratri nisu bili svi za fra Dominika, nego su znali reci: "Radić, pa Bog". To nije značilo, da je Stipica prije Svevišnjega, nego: najprije Radić, pa onda nitko do - Boga. To se pomalo mislilo i na Beograd i na Srbe, a pomalo i na t. zv. "klerikalce" i na "pokvarenu gospodu". Nama se "školarcima" ta definicija nije svidjela, ali eto i mi smo prihvaćali demokratsku većinu i s narodom i s fratrima klicali: Radić, pa Bog!

(Moja opaska. Sve više i više počimam razumijevati uzroke "uzroka". Sada mi tek počima biti jasnije da i Bog ne sudi čovjeka dok ne umre. Mnogi su osudili Hrvate bez da su znali pravu istinu. Prava ISTINA Hrvatima se je krila. Zato je potrebno čitati ono što pišu svjedoci tog vremena. Svakako jedan od tih svjedoka je i Maks Luburić, koji, hoćeš nećeš, opisuje svoje dojmove i doživljaje **"Od Ljubuškog do Janka Puste"**, Otporaš.)

Nastavlja se.

Objavljeno: 14.05.2009. u 13:47h

Broj jedinstvenih otvaranja (prvih 24h): 70

Prosječna ocjena: 1

Broj bodova: 70

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1157

Ukupno: 1157

Priprema za ispis uratka

Pošalji na mail:

Ocijenite sadržaj: Radove mogu ocijeniti samo posjetitelji koji još nisu glasali. Tekstove koji nisu autorski, kraći su od 800 znakova ili su stariji od 24 sata nije moguće ocijeniti.

matrixdc 14.05.2009 14:04 h

Kad završiš, da ja nastim s kontra argumentima. Čudi me da te Broken, colonijatino i Smolković nisu kontaktirali???? :--))))))

Domobran 14.05.2009 16:19 h

Kolega matrixdc. Cijenim vašu odluku da ćete po završetku mojih opisa dati svoj "proargument", iako bih mi bilo kamokud draže da, kako čitate da i komentirate. Kada bi vi to komentirali sada, imali bismo uzajmnu priliku razglabati o mnogim nejasnoćama i nepoznicama, koje su naše i koje mi, mlađji naraštaji, nismo ni planirali, niti u njima sudjelovali niti bili izvršioi dobrih ni loših dogodovština. Kolega Matrix, tražeći zapisane podatke o mojim opisima, pronadjoh " REVIEW " jugoslav monthly Magazine br. III. 1978. u kojem na engleskom jeziku ovaj časopis piše za one koji govore i služe se engleskim jezikom, drugim riječima "jugoslavenska" propaganda, piše neki Vojin Šantić, kako su grad Mostar naselili neki slaveni još u desetom (10) stoljeću. Ovo je vrlo uočljivo za svakoga, pa se nadam kolega matrix da će biti uočljivo i za vas, da je ovo namjerno pisano strancima samo i jedino da ih se upozna da u Mostaru nema "nekih" Hrvata i da se prešuti naše hrvatsko ime gdje god se to može. To je kada drugi pišu o nama Hrvatima. Nadam se da je konačno došlo naše hrvatsko vrijeme da mi pišemo o NAMA HRVATIMA. Pozdrav.

matrixdc 14.05.2009 22:20 h

Pročitao sam to i moram ti odmah reći da je to jedna od velikih gluposti. Što se o Hrvatima tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne.

Domobran 14.05.2009 23:16 h

Bravo matrixdc! Vi govorite mojim jezikom kada kažete: "Što se Hrvatima tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne". Nemam šta nadodati, osim kada se vidimo, popiti zajednički po koju. Bog i iskreni pozdrav! Otporaš.

Gracena13 15.05.2009 10:01 h

"Što se Hrvatima tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne".

Dobro i hvalevrijedno u Hrvatima istaći, lošem i nepriličnom ne priklanjati se i ne podržavati pod svaku cijenu.

05-10-2013 17:33 [#42](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA I (prvi (1) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (26)

Janka Pusta-Morali smo zaboraviti prijatelje, odakle smo došli, zaboraviti sve. Morali smo postati novi ljudi. Jure je postao Laslo a ja Maks, kaže Maks Luburić.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka

"OBRANA" br. 20 - 1964.

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA I.

Dolazak Stjepana Radića u Ljubuški bio je prava narodna mobilizacija. Valjda je samo kod kuće ostala po koja baba, a sve što se je moglo micati - hrlilo je na cestu i na mjesto gdje se očekivalo našega Stipicu. Sin Matije Mlinarevića, narodnog zastupnika H.S.S. iz Bekije, bio je s nama u Napredkovom konviktu u Mostaru. On je po Ljubuškom skupljao "školarce", a to su bili djaci mostarske gimnazije, trgovaške škole i preparandije. On se, kao sin narodnog zastupnika, brzo pretvorio u omladinskog vodju, iako skoro nitko od "školaraca" nije bio hosovac. Ne znam, da li se je to događalo i drugdje, ali u Hercegovini je to bilo tako. Nešto slično se je dogodilo i sa tadanjim katoličkim omladinskim organizacijama. Kada bi netko došao iz Zagreba, onda bi saznali, da se Domagojci i Orlaši ne slažu, ali u Mostaru i svugdje u Hercegovini, svi su omladinci, posebno Napredkovci, bili podjednako članovi Orla i Domagoja. I ne sam to, nego smo na proslavama Orla uvijek i bez izuzetka, vidjeli jednu grupu muslimanskih "školaraca", a imali smo čak i u orlaškom tamburaškom zboru dvojicu muslimana. Tako smo iz Ljubuškog, sa Humca, iz Radišića i drugih mjesta svi najprije išli u Klobuk, a onda iz Klobuka skupa sa drugima, pod zastavama, i u vojničkim redovima u Veliku Goricu. (Želim ovdje ponoviti, jer sam ja iz tog mjesta, da se kod nas nije govorilo "Velika" Gorica, samo i jedino Gorica. To spominjem zato da ne bi došlo do zabune i povezanosti s Velikom Goricom kod Zagreba, mo, Otporaš.

U svima nama je bilo nešto - militarističkoga, kako bi se to reklo danas. Većinom članovi Orla i Hrvatskog Sokola, odmah smo se svrstali u četveroredove, a uz nas je išlo i nešto druge mladjarije sa sela, u krasnim narodnim nočnjama i s nožem za pojasom. (to je bio tada hajdučki običaj u Hercegovini. Ja nikada nisam išao na Dernek bez noža za pojasom, moja opaska, Otporaš) Išli smo pjevajući i klićući Radiću i hrvatskoj državi što nas je grlo nosilo, a ljudi i žene po selima izlazili bi i domahivali, nudeći nam varenike i kukuruznoga kruha, a to je u ono vrijeme u Hercegovini značilo pravi-banket. Idući kroz gradić Vitinu cijela se čaršija bila slegla, a mi smo promarširali kao da idemo na frontu. Žandari su nas začudjeno gledali, ali nisu u nas dirali. Sva bi Hercegovina bila planula, da se je ikome išta dogodilo. Kamenjem bi bila Hercegovina dotukla ono žandara. Dolazak S. Radića bio je naelektrizirao sve duhove.

Selo Klobuk bilo je borbena kula Matije Mlinarevića. Klobuk je dao kasnije hrvatskoj Državi ministara, zapovjednika i čitave bojne hrvatskim oružanim snagama. Sve je vrvalo kao u mravinjaku. Tu je već bilo toliko naroda, da se na nas nitko nije ni osvrćao. Nekoliko "školaraca" ostade u selu, a oni iz Velike Gorice (rodno mjesto poznatog hrvatskog zrakoplovca HOS Cvitana Galić i Zvonka Bušić, moja opaska) i Posušja žurili su, da krenemo u Veliku Goricu. Polovica nas je ostala bez kundura, koje i tako nisu bile previše čvrste, pa su se istrošile u našem maršu, te nas je nekoliko manjih i širomasnijih umarširalo bosonogo u Veliku Goricu. Nu to nije ništa značilo, jer, konačno, tu je bio Stipica Radić.

Tadašnji župnik u Velikoj Gorici, fra Blaž Jerković, koji je bio - kako su rekli župljani - metar širok i dva metra visok, stajao je ispred Bušićevih i Kordićevih kuća sa golemom hrvatskom zastavom u rukama. Kod njega smo kasnije i ručali u župi. On je bio veliki "Radićevac i velika Hrvatina", kako ga je narod opisivao.

Svi smo mi "školarci" htjeli vidjeti Radića i pitati ga kako on misli povesti borbu protiv Beograda?

Neumorno se je klicalo hrvatskoj Republici i predsjedniku Stjepanu Radiću. Narod je u Hercegovini znao razlikovati stvari. Bio je politički zreo. Tamo su bili ne samo Radićevci, koji su bili ogromna većina, nego su bili i t.zv. "klerikalci", pristaše fra Dominika Mandića. "Školarci" su gotovo svi bili za fra Dominika, iako se je znalo, kako su rekli narodni filozofi, da on "mudruje" sa Srbima i Slovencima zato, da se Hercegovini bolje plati duhan i "da ne krepamo od gladi", kako su stariji ljudi znali reći. Ni fratri nisu bili svi za fra Dominika, nego su znali reći: "Radić, pa Bog". To nije značilo, da je Stipica prije Svevišnjega, nego: najprije Radić, pa onda nitko do - Boga. To se pomalo mislilo i na Beograd i na Srbe, a pomalo i na t. zv. "klerikalce" i na "pokvarenu gospodu". Nama se "školarcima" ta definicija nije sviđjala, ali eto i mi smo prihvaćali demokratsku većinu i s narodom i s fratrima klicali: Radić, pa Bog!

(Moja opaska. Sve više i više počimam razumijevati uzroke "uzroka". Sada mi tek počima biti jasnije da i Bog ne sudi čovjeka dok ne umre. Mnogi su osudili Hrvate bez da su znali pravu istinu. Prava ISTINA Hrvatima se je krila. Zato je potrebno čitati ono što pišu svjedoci tog vremena. Svakako jedan od tih svjedoka je i Maks Luburić, koji, hoćeš nećeš, opisuje svoje dojmove i doživljaje **"Od Ljubuškog do Janka Puste"**, Otporaš.)

Nastavlja se.

Objavljeno: 14.05.2009. u 13:47h

matrixdc 14.05.2009 14:04 h

Kad završiš, da ja nastim s kontrargumentima. Čudi me da te Broken, colonijatino i Smolković nisu kontaktirali???? :--))))))

Domobran 14.05.2009 16:19 h

Kolega matrixdc. Cijenim vašu odluku da ćete po završetku mojih opisa dati svoj "proargument", iako bih mi bilo kamo kud draže da, kako čitate da i komentirate. Kada bi vi to komentirali sada, imali bismo uzajmnu priliku razglabati o mnogim nejasnoćama i nepoznanicama, koje su naše i koje mi, mlađji naraštaji, nismo ni planirali, niti u njima sudjelovali niti bili izvršiooci dobrih ni loših

dogodovština. Kolega Matrix, tražeći zapisane podatke o mojim opisima, pronadjoh " REVIEW " jugoslav monthly Magazine br. III. 1978. u kojem na engleskom jeziku ovaj časopis piše za one koji govore i služe se engleskim jezikom, drugim riječima "jugoslavenska" propaganda, piše neki Vojin Šantić, kako su grad Mostar naselili neki slaveni još u desetom (10) stoljeću. Ovo je vrlo uočljivo za svakoga, pa se nadam kolega matrix da će biti uočljivo i za vas, da je ovo namjerno pisano strancima samo i jedino da ih se upozna da u Mostaru nema "nekih" Hrvata i da se prešuti naše hrvatsko ime gdje dog se to može. To je kada drugi pišu o nama Hrvatima. Nadam se da je konačno došlo naše hrvatsko vrijeme da mi pišemo o NAMA HRVATIMA. Pozdrav.

matrixdc 14.05.2009 22:20 h

Pročitao sam to i moram ti odmah reći da je to jedna od velikih gluposti.Što se o Hrvata tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne.

Domobran 14.05.2009 23:16 h

Bravo matrixdc! Vi govorite mojim jezikom kada kažete: "Što se Hrvata tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne". Nemam šta nadodati, osim kada se vidimo, popiti zajednički po koju. Bog i iskreni pozdrav! Otporaš.

Gracena13 15.05.2009 10:01 h

"Što se Hrvata tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne".

Dobro i hvalevrijedno u Hrvata istaći, lošem i nepriličnom ne priklanjati se i ne podržavati pod svaku cijenu.

06-10-2013 10:49 [#43](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (25)

Ustanovilo se je, da čim je više ljudi bilo obješeno radi veze sa Janka Pustom, sve više ih se javljalo na mjesta obješenih, kaže gen. Drinjanin.

Do sada iznešenim opisima tko je pratio, mogao je ustanoviti da poslije atentata na Stjepana Radića i hrvatske zastupnike 1928. god., i uspostavom siječanjske diktature iz 1929. god., beogradska čaršija sa kraljem Karadjordjevićem sve više i više ugnjetava, tlači i terorizira hrvatski narod. Osnutkom Ustaškog Pokreta u siječnju 1929. godine se nikako nije moglo ustanoviti niti predvidjeti šta će ovaj

sve napraviti za sljedećih desetak godina. Sa sigurnošću se može mirne duše danas reći to, da je srpski kralj, i Srbi općenito, smatrao Hrvate kao ravnopravnim narodom unutar novostvorene države SHS, i da nije vršio razna nasilja, batinanja, mučenja i ubijanja Hrvata, osnovani Ustaški Pokret nebi imao podloge niti korijena za napredovanje. U svojoj osnovnoj mašti bi venio dok konačno se ne bi i osušio. Kako Srbi nas Hrvate nisu smatrali narodom nego jednim "plemenom" koji se mora utopiti u srpstvo, Ustaški Pokret počima poprimati dimenzije hrvatskog državotvorstva.

SJEĆANJA NA VELJAČU 1935 GODINE

Malo je danas Hrvata koji ne znaju na jedan ili drugi način o zločinu koji se je dogodio 17 veljače 1935 godinu je jednom mirnom i malom hrvatskom selu Sibinj, koji se nalazi zapadno od slavonskog Broda, uz cestu koja vodi prema Zagrebu.

Te nedjelje 17 veljače 1935. godine u Sibinj je došao Mihovil Praškić, župnik u Podcrkavlju, s nekih pedesetak seljaka iz svoje župe. On je od domaćega župnika tražio služenje svete mise što mu je bilo i dopušteno. Nakon svete mise župnik Praškić je sakupljenim seljacima održao politički govor koji je često bio popraćen uzvicima klicanja Hrvatskoj i dr. Mačeku. Iza toga su nagnuli srpski žandari, počeli batinati, udarati mirni puk, narod. U tom komešanju i gužvi narod se počeo braniti, što je još više razjarilo srpske žandare te počeli pucati po narodu. Na poprištu tog sukoba ostali su ležati sedam (7) mrtvih i tri (3) ranjena seljaka, a jedan od njih je kasnije umro.

POGINULI SU:

1. Petar Topalović, r.g. 1901. otac troje djece.
2. Ivo Janković, otac četvero djece.
3. Maro Pejić, r.g. 1909. otac troje djece.
4. Ivo Katalinić, r.g. 1905 otac...
5. Ante Perković, r.g 1904, neoženjen.
6. Stjepan Gunčević, r.g. 1897, otac petero djece.
7. Djuka Štimac, r.g. 1909. otac jednog djeteta.

Vijest o ovome krvavome zločinu se proširila munjevitom brzinom po čitavoj zemlji. Ovim krvavim srpskim zločinom Srbi su po svoj prilici htjeli reći Hrvatima da se oni nemaju čemu nadati raspisanim od 6 veljače izborima koji će se održati 5 svibnja 1935 godine. Poglavnik dr. Ante Pavelić je tada bio u Torinskom Zatoru skupa sa Eugenom Didom Kvaternikom. Oni su zatvoreni za pripremanje i izvršenje atentata na srpskog kralja Aleksandra Karadjordjevića 9 listopada 1934. godine. (Posebno ću se osvrnuti na Marseilleski atentat). Eugen Dido Kvaternik piše u svojim osvrtima da je mnogo razgovarao sa dr. Pavelićem u Toronskom zatvoru i kad kada ga nije moga razumijeti kada je on počeo govorio da se sada treba podržati dr. Vladka Mačeka. Dr. Pavelić je bio drugog mišljenja i ovako komentirao taj raspis: "Srbi su otvorili ventil. Izbori su samo jedna etapa u politici popuštanja. Popuštat će i dalje. Čim jači bude hrvatski pritisak, (Janka Pusta i ustaški logori, moja opaska) tim će više popuštati. Vidiš, kada bi i mogli raditi, sada bi morali mirovati, jer je težište situacije u domovini. Izbori će biti pravi plebisct za hrvatsku državu".

Interesantni su osvrti Dide Kvaternika tih dana u razgovoru sa dr. Pavelićem glede nadolazećih izbora u svibnju mjesecu. Ako je netko imao priliku pročitati romantično ispričani atentat na kralja

Aleksandra u knjigi "Lijepa Plavka" koju je Poglavnik napisao u Toronskom zatvoru, tu je mogao doći do zagonetnog i konspirativnog imena **Pelvin-a**, kojeg ja nisam mogao otkriti dok nisam pročitao u opisima Eugena Dide Kvaternika pravo ime, **Ante Godina**. Taj Ante Godina je došao iz Zagreba u Toronto po uputama Domovinskih Ustaša da posjeti Poglavnika i pita za savijete glede nadolazećih izbora. " Dr. Pavelić mi je odmah izdiktirao poruku za naše pristaše u domovini time, da se poruka neodgodivo dostavi dr. Mačeku. Poruka je sadržavala ove glavne točke:

- 1.)** Težište borbe je u domovini, a ne u inozemstvu.
- 2.)** Kod izbora treba sudjelovati svim snagama. Beograd i srpstvo neće imati snage spriječiti postavljanje liste, niti izbore facificirati.
- 3.)** Potrebno je, da sav narod složno glasuje za listu dr. Mačeka.
- 4.)** Beograd i Srbija morat će pred pritiskom neprestano popuštati.

Eto, šta je do sada postigao Ustaški Pokret.

Nastavlja se.

06-10-2013 11:53 [#44](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

- U NEDJELJU SVETU, U KUTIJU PETU -

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (24)

" Mi Hrvati smo skloniji (po)vjerovati strancu i tuđincu, radije nego Hrvatima ". Petar Boban, Gabrić, svomu sinu Milanu na Novu Godinu 1973. u San Francisco-u.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Maček)

" OBRANA " br. 18-19, 1964.

- U nedjelju svetu, u kutiju petu -

U mojim djetinjim moždanima nastao je jedan nemir, koji me prati do dana današnjega. Ne radi se o tome što sam ja mogao misliti o demokraciji u ono vrijeme ili što moram misliti danas. Ono malo znanja što sam mogao imati študirajući s velikim interesom povijest stare Grčke, imperativno mi je govorilo, da razmišljam o tome - kako bi zapravo trebalo uredjivati odnose medju ljudima i onda - odnos ljudi prema državi tj. vlasti. Na moju sreću ili nesreću, uvijek sam nastojao uskladiti nekako ono što sam učio sa onim što sam oko sebe vidio.

Govorio sam sebi, da je to vrlo lijepo kako su stari Grci uređivali svoju demokraciju, ali kako se može provoditi demokraciju u Ljubuškom, gdje su vlast i država bili srpski žandari, a vrhovna vlast pripadala žandarskom naredniku, kojeg je cijeli Ljubuški zvao Cigo. On je bio Srbijanac, vrlo mrka izgleda i sa crnim brčićima. Imao je i konja, isto tako crnoga, kojega su ljubuška drčulija zvala isto tako Cigo. Tako su ta dva - Cige - zapravo bili strah i trepet Ljubuškog. Konj Cigo je bio obješan, jer kako su rekli seljaci, jeo je previše zobi, a nije orao, za razliku od domaćih kljusina, koji su teško i neprekidno vukli i orali, te pasli ono trave, pa da nije bilo čitavih rojeva muha, koje su ih grizle - mnogi od njih ne bi se od prevelika umora ni micali. Naši kiridžije su imali jače konje, jer su morali ići u Čaplinu na štaciju za tovar svake vrsti robe i za razvažanje po slabim cestama i udaljenim selima. Popularni ljubuški kiridžija Hamdija znao je pred hotelom reći : "Ne bi Cigo tako mahnito i objesno kazao, da je morao dovući pet kvintala iz Čapljine, a ni gazda mu, narednik Cigo, ne bi divljao po ljubuškoj čaršiji i gonio djecu i žene po mahalama, da je jutros tih pet kvintala istovario !"

Može nekome biti i glupo ovo rezoniranje, ali ja ne pišem ono što drugi misle, nego ono što sam ja osjetio, kao bosonogo i pure gladno dijete, čijem su ocu Srbi odbili bubrege godine 1918. i ubila ga u Trebinju, zatukli ga - kao psa - kako se govorilo u Ljubuškom, a onda ga onako izmrcvarena izbacili, na sam Božić, u podrum žandarske kasarne, gdje je osvanuo na Stjepanje (dan iza Božića 26 prosinca, moja opaska, Otporaš) smrznut.

Ja sam sebi postavljao pitanja, a postavljali su ih i sve one male žtve srbijanskog zuluma. Sami smo sebi davali odgovor : Cigu i njegove žandare mogu potamaniti samo naši Radišćani, koji su u vojničkim redovima stupali kroz Ljubiški idući na misu - na Humac.

I sada na Gavranovoj kući čitam plakate : **U nedjelju svetu, u kutiju petu !** Nešto se lomilo u meni. Mislio sam na mog pokojnog oca i na izglednjelu moju braću i sestre, koji su dijelili gorku sudbinu ljubušskog krša i dugi niz godina nisu se ni kruha pošteno najeli. Mnogi su naši seljani pravili kruh iz "sirka" od čega su se u bolja vremena pravile metle, a država je zaradjivala na našem duhanu teške milijune i, da nije bilo šverca i fratara, koji su spašavali hrvatsku djecu odpremajući ih u gornje hrvatske krajeve, moja bi generacija bila potpuno krepala (izvorno tako stoji, moja opaska) od gladi. Pekla me je savjest, jer sam ipak u Napredkovom konviktu bio sit, dok su moji nekada željeli i grumen pure, a nekada je trebalo kilometrima ići za bokal vode. Cigin se je Cigo propinjao na zadnje noge od bijesa, a Ljubušaci u znoju i krvi plaćali svoj danak Jugoslaviji. Oba su Cige isli objesno kroz Ljubuški, a izglednjeli i pokunjeni Ljubušaci pitali se : dokle će ovo trajati ?

Radić je bio ne sumnjivi vodja hrvatskog sela i čitavoga hrvatskog naroda. Poneki gradjanin ili student spominjao je i Trumbića i njegov federalizam, a poneki musliman je govorio o Ocu Domovine A. Starčeviću, (vjerojatno zato što je Otac domovine Ante Starčević u svoje vrijeme rekao da su najplemenitije hrvatske krvi upravo bosanski muslimani, moja opaska) koji je davao jasne dimenzije onome pojmu, kojega smo mi zvali "naštvo". Ali, narod je za Radića, a Radić je za hrvatsku seljačku Republiku. I sada sam se pitao : kako ćemo se riješiti Cige i njegovih žandara, a kako ciganske dinastije Karadjordjevića ?

U nedjelju svetu, u kutiju petu !- glasila je parola. Ja u nju nisam vjerovao ni tada, i ne vjerujem danas. Čovječiji se život sastoji iz mnogo malih događaja. Ja se nisam kroz čitav život mogao osloboditi pomisli na razmrskano i smrznuto tijelo moga dobrog oca. Pa kad bi i htio nisam to mogao, jer me je cijeli Ljubuški na to podsjećao. Dobri Edhem M., koji je imao pokraj osnovne škole obučarsku radnju, znao me je pogledati po glavi i reći : "Je li, mali, ti si Ljube Luburića sin?" Znao mi je dati dinar za "štrucu" kruha, jer je znao, da je nekada moćna obitelj Luburića bila uništena i rastjerana. Stari Hasanaga Gujić bio je namještenik kod djeda mi pok. Franje, i znao mi je reći : "Eto, sinko, takav zemen došao". Ja sam mnogo razmišljao - kakav je to "zemen" i zašto je

došao, ali sam i postavljao konzekventno pitanje : kada će se - privrnuti - taj zemen, i kako će se to napraviti, i tko će to napraviti? Prema mojem mišljenju to je trebao biti Stipica Radić. Ali kako?

Kada bi svi Ljubušaci stavili gumenu kuglicu u - petu kutiju, i onda ostaje Cigo. Stariji su govorili o tome, kako se presipaju kuglice iz jedne kutije u drugu, pa ljudi protestiraju, a onda, zna se, degenak i bajbuk, (bajbok, zatvor, tamnica, mo, Otporaš) kako se zvalo zatvor u ona vremena.

Tako se u mome mozgu izgradjivala veoma primitivna ideja o politici i demokraciji. Radić bi trebao povesti Radišćane i ubiti Cigu i njegove žandare, stvoriti našu vlastitu Republiku i nju voditi "kako Bog zapovida". -Tako je onda trebalo pošteno platiti naš duhan- kako je to fra Dominik Mandić uvijek zahtijevao, i onda eto Hamdiji posla, da sa kiridžijama dovuče kukuruz iz Čapljinje, a zob dati konjima koji oru i vuku kola.

Radić nam je izgledao kao jedno nadnaravno biće., koje se ne bavi ljudskim stvarima, nego kao da je došao na zemlju zato, da hrvatskim seljacima kaže, da su i oni ljudi, da su i oni Hrvati, i da imaju kao i svi drugi pravo na svoju Republiku. Ja sam sam sebi dočaravao Radića, kao nešto mističnoga, kao nešto slično kreaturima iz grčke mitologije. Ali dogodilo se je, da je stvarnost bila i previše kruta. Tako sam mome profesoru povijesti u trećem razredu gimnazije rekao, da mi se sve to dopada, ali da ne vjerujem, pa čak ni u samoga Zeusa. Uistinu, povijest me je zanimala, a ako sam nekada "šepao" u nekim predmetima ili su me neki profesori proganjali radi moga hrvatstva, iz povijesti sam uvijek imao dobre ocjene i, zahvaljujući interesu za povijet, počeo sam istraživati povijesnu istinu moga vlastitoga hrvatskoga naroda, što me je opet dovelo do spoznaje - da se za slobodu treba boriti s oružjem u ruci.

Dok sam gledao sve to, i kutiju - petu, i moj Ljubuški, i narednika Cigu, mnoge su se misli ukrstale u mojoj glavi. Otrčao sam kući, ostavio školske knjige i odlučio poći tamo kuda bude išao pok. Stipica, da ga čujem i vidim, te da ga upitam - kako on misli riješiti pitanje Cige i ljubuških žandara? Cijelo to vrijeme pratio me je lik mog dobrog oca. Kao da me je opominjao, da se čuvam i ne doživim njegovu sudbinu. (Doživio si ju skoro sličnu 42 godine kasnije, kada te je Hrvat po naređenju istog srpskojugoslavenskog neprijatelja okrutno ubio u tvojoj vlastitoj kući 20 travnja 1969., mo, Otpotaš.)

Put me je doveo u zadnje selo ljubuškog kotara, u Veliku Goricu kraj Imotskog.

(Uzvišeni čitatelji, ako pomno pratite malo poduži uvod generala Drinjanina i opis njegova mladenačkog života, moći ćemo kamokud bolje razumijeti čašu koja se puni hrvatskog GNJEVA. Njegovi opisi "Prigodom smrti Vladka Mačeka" će mnogima pojasniti mnoge stvari. Ove opise ili nastavke: **Povodom smrti V. Mačeka** mogu se mirne duše nazvati: **OD LJUBUSKOG DO JANKA PUSTE. Otporaš**)

Nastavlja se.

colonia.tino 13.05.2009 23:29

Slažem se dragi kolega, nije bilo lako, i danas to još uvijek nije, uvesti demokraciju u neke djelove na nekada povijesnom teritoriju Hrvatske. Hrvatska je dugo bila pod okupacijom i narod je naravno pronašao svoje lidere, u prvom trenutku Starčević, zatim Radić, **pa tek Tuđman je uspio donekle ostvarti ono što je Luburić u emigraciji i govorio, " izmirenje sinova ustaša i partizana "...**

Domobran 14.05.2009 00:25 h

colonia.tino. Slažem se što ste rekli. Istina je da smo uvijek tražili načina/salamet kako poboljšati u ona vremena našu hrvatsku situaciju. Vrijeme dolazi i odlazi i mi mlađji, a uvijek će biti mlađji, znamo samo ono i onoliko koliko nam se je pričalo i što smo u "školama" naučili. O tome general Drinjanin i piše u svojim uspomenama povodom smrti dr. Vladka Mačeka. Sve što bih želio je to: da uvaženi čitatelji prate, bilježe sve ono što misle da je točno ili nije, što su znali i što nisu znali, te na koncu njegovih, generala Drinjanina, opisa stvore sliku onakovu kako to uzvišeni čitatelji sami uvide kako je došlo do onoga što je došlo i dali je uopće moralo doći do toga što je došlo.

06-10-2013 13:01 [#45](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

RADIĆ NIJE RAZUMIO PROBLEMA BOSNE I HERCEGOVINE

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (23)

Oni koji bi htjeli, svoj bivši ustaško partizanski rat prosljediti medju našim hrvatskim sinovima, **su izdajnici hrvatske stvari**, kaže gen. Drinjanin u svojem poznatom govoru Hrvatima prigodom Desetog Travnja 1968. godine.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 15,16,17 1964.

"CROATIAN GANDHI" - STJEPAN RADIĆ (drugi (2) dio)

RADIĆ NIJE RAZUMIO PROBLEMA B i H.

Djelatna politika za mene je počela u mojoj jedanaestoj godini kada sam stigao u Mostar "na škole". Mostarska gimnazija odgojila je mnogo ustaških pukovnika, partizanskih komesara i četničkih vojvoda.

Nekoliko mladih djaka (koji su bili u sjevernoj Hrvatskoj, kako smo mi zvali krajeve preko Save) i to od onih, koje je fra Didak Buntić odveo u Slavoniju i Zagreb, da u Hercegovini ne umru od gladi nakon rata, govorili su nam već o idejama Oca Domovine Dra. Ante Starčevića. Oni su bili s nama u Napredkovu konviktu. Istina, mi smo bili smatrani "klerikalcima", jer smo bili u katoličkim organizacijama Domagoj, Orao i kasnije Križari. Bilo je i Sokola, i njih se smatralo pristašama Radića. Klerikalci su bili pristaše fra. Dominika Mandića. Zvali su nas "popovskom strankom" a ne fratarskom, iako je fra Dominik Mandić bio fratar. Nisu se slagali ni Domagojci sa Orlašima, ali to je bila stvar "seniora" u Zagrebu, dok smo mi u Mostaru bili u isto vrijeme članovi i Orla i Domagoja. Mi smo osjećali Orjunu, Jugosokol, Skaute, batine istih i policije, pritisak srpskih profesora i svega onoga, što smo nazivali "gačani" tj. duh Gacka i Nevesinja. Zato medju nama Hrvatima i nije bilo velikih razlika i jednako smo se osjećali. Mi smo već bili u bojnom rovu,

hrvatskom, naprama onom srpskom. Čekali smo samo da narastemo, da možemo uzeti oružje u ruke. I onda je cilj bio jasan : Hrvatska Država. Sve drugo je bilo sporedno.

U tim prilikama je došao u Mostar pokojni Radić. Mi smo bili valjda u drugom-trećem razredu, kada iznenada začusmo gromki glas : živio Radić, živila Republika, živila sloboda.....

Hrvatska Glazba iz Mostara svirala je još Hrvatska nij' propala... Savo Prnjat, šuster iz Nevesinja, koji se je dao zvati "gospodin profesor Prnjatović" bio je "profesor gimnastike". Bjesnio je kao lud, pjena (po svoj prilici pjena, moja opaska) mu je na usta navaljivala i bacao sline na metar, psujući nas što smo sa prozora počeli mahati i uzvraćati : živio Radić, živila Hrvatska. Nastala je gužva, i u toj gužvi nas smo trojica "napredkovaca" i mislim sin trgovca Jurkovića, vanjski djak, skočili kroz prozor i uhvatismo ogromnu povorku, koja se kretala prema Rondou, Korzu, širokom ulicom, koja se tada zvala Šetalište Vojvode Mišića, a danas se zove, valjda, šetalištem kojega druga komesara.

Izgled Rondona, kako se zvao centar čitavog šetališta i gdje su se održavali zborovi, svirale muzike i mladež šetala i "kahvenisala", bio je veličanstven. Sve puno naroda, barjaka, veselja. Govoriti će Radić.

Dok smo se mi gurali kroz ogromne mase naroda prema govornici opazismo najednom jednu veliku grupu "mostarskih begova" kako živo komentira nešto i ostavlja mjesto zborovanja. Čuju se komentari : bruka brate, bruka golema...Zar nama ovako po Bogu braćo...."valaj i bilaj" neće mene više viditi...Vidimo popularnog Dervu Hadžiomana, kako odvraća ljude, da ne idu. Pristižu braća Smoljani, to jest Bariša i brat mu, ali "begovi" odoše.

Kasnije smo saznali da je Radić otvorio zbor sa riečima : Hvaljen Isus hrvatski narode. Tada se je ta velika grupa mostarskih muslimana, sigurno najistaknutiji dio trgovaca, zanatlija, činovnika i uopće gradjana, u krasnim nošnjama u čakširama, (ne volim ovu riječ "čakšire", mo, Otporaš) prslucima, svilenim košuljama i fesovima, osjetila pogodjena, jer da nisu bili smatrani dijelom hrvatskog naroda, kao što su bili smatrani katolici. To je bila strašna pljuska za sve "naše". (Pošto Tito nije bio vjernik, niti je vjerovao u Boga niti u Alaha. Sve je udjuture zvao "druže", moja opaska). Naši su bili, kako se zna katolici i muslimani, dok se je sve bez razlike pravoslavce smatralo Srbima i nazivalo "vlasima".

Ja sam se sjetio mojeg Ljubuškog, mahale Žabljaka i Gožulja, gdje smo stoljećima živili Hrvati katolici i muslimani, kao "naši". Od onoga časa sam rekao : mene neće voditi Stipica....

U NEDJELJU SVETU, U KUTIJU PETU

Nemogu se sjetiti da li smo išli na uskrzne praznike ili na ferije. Ali kada smo drndajući na ogromnim teretnim kolima ulazili u Ljubuški, vidio sam plakate : "u nedjelju svetu, u kutiju petu". Jasno je bilo, da je to Radićeva stranka. Istina postajala je na papiru i Radikalna stranka, za koju su glasali Srbi braća Vitkovići i nekoliko drugih uljeza činovnika i žandara, te i neke druge stranke, ali je cijeli Ljubuški, grad i kotar, bio za Radića. Biti Radićevac značilo je biti Hrvat i obratno. Hercegovina je bila takova za Radića, Mačeka i za Poglavnika. Ona je i danas takova, pogotovu na selu.

Nastavlja se.

Objavljeno: 13.05.2009. u 13:34h

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1263

06-10-2013 13:46 [#46](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"CROATIAN GANGHI" - STJEPAN RADIĆ (prvi (1) dio

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (22)

" Oni su naši neprijatelji, ali jabuke su njihove " Jure Francetić dvojici ustaša koji su brali komunističke jabuke.

Kako sam najavio da ću nastaviti sa opisima generala Drinjanina iz 1964-5. godine povodom smrti dra. Vladka Mačeka koji je umro u Washingtonu 1964. godine. Dakle, evo tih opisa koji počimaju sa Stjepanom Radić.

Piše: general DRINJANIN, (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 15-16-17, srpanj,kolovoz, rujan 1964 godine.

PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA.

Nekoliko osobnih uspomena na Stjepana Radića, Dr. Vladka Mačeka i Dra. Juru Krnjevića.

Radić i Maček su mrtvi. Dr. Juraj Krnjević je živ. Prema tome ovi redci nisu neki nekrolog. Nisam bio ni njihov prijatelj, ni politički sljebenik, a nisam ni profesionalni novinar, pa da po kronološkoj dužnosti pišem nekrologe. Htio sam zapravo prigodom smrti Dra. Vladka Mačeka, Predsjednika Hrvatske Seljačke Stranke napisati nekoliko riječi. Zatim sam povezo neke male uspomene i jedini osobni kontakt sa pokojnim Stjepanom Radićem i tako došao i do nasljednika Radićeva i Mačekova, dra. Juraja Krnjevića. Tako sam odlučio napisati neke male uspomene na svu trojicu, jer su sva trojica jedne politike i predstavljaju jednu nit hrvatskog političkog života. Ta nit se proteže i u budućnost. I meni kao hrvatskom generalu nije svejedno šta će se napisati, reći ili misliti o ovoj trojici ljudi u krugu malih i mladih hrvatskih ljudi, budući boraca za hrvatsku državnost i slobodu. Nije mi niti svejedno šta će, recimo, Dr. Juraj Krnjević, kao hrvatski političar i predsjednik jedne državotvorne stranke, kao sadanji HSS., reći o jednom hrvatskom generalu, koji je za vrijeme rata imao nezahvalnu dužnost, da je morao uhititi i kroz četiri godine rata čuvati Dra. Vladka Mačeka. Stalo mi je i do toga što će misliti mladi hrvatski vojnici o jednom generalu, koji je bio tamničarom Dru. Vladku Mačeku.

Više je hrvatskih, srpskih, komunističkih a i stranih novina pisalo o činjenici, da je Dr. Vladko Maček bio zatočen u Jasenovcu, a narodni zastupnik HSS-a Dr. Ivan Pernar u jednom članku insinuira čak i to, da je Maček umro od posljedica svog zatočenja. Svakako će se meni nastojati prisiti uloga tamničara, koji je zatvorio, zatočio i bdio nad životom čovjeka, kojega je nekada hrvatski narod smatrao svojim vodjom i kojega još uvijek mnogi i mrtva sliede, njega, njegove ideje, njegovu stranku i njegova nasljednika, slično kao što se je događalo sa idejama, osobom i organizacijom Dra. Ante Pavelića, Poglavnika Ustaškog Pokreta.

Naprma ulozi tamničara, koja je djelomično istinita, stoji i druga strana a to je, da sam u četiri navrata spasio Dra. Vladka Mačeka od gorega zla, a to je, da ga na jedan ili drugi način otmu ljudi njmačkog Abwehra (obavještajna služba njemačkog Wermachta), da ga ubiju neodgovorne ustaše na svoj račun, da ga otmu partizani i odvedu u šumu (kao što su Tina Ujevića, moja opaska), gdje bi ga kako se reklo "vodali po šumi kao medvjeda na lancu" i da ga otme jedna grupa problematičnih pristaša, koji su gajili nadu, da bi pomoću zapadnih saveznika i domobranstava preuzeli vlast u ime Dra. Mačeka.

Stoji, djelomično činjenica, da sam prema nalogu starijih uhitio Dra. Vladka Mačeka, i kako je on sam kao čovjek duhovit i vesele ćudi rekao, nosao kao mačka mačiće s jednog mjesta na drugo, ne zato da ga mučimo i ubijemo, nego zato, da ga spasimo od gorega zla: da padne u ruke Nijemaca, četnika, partizana ili neodgovornih elemenata. Na kraju on je sam tražio pojačanje svoje straže, jer mu je ona bila najjača garancija i jer je zaista bio uvjeren, da mu ustaška Hrvatska ne će oduzeti život. Od onoga časa kada sam ga morao uhititi do onoga časa, kada se je sa Poglavnikom prijateljski šalio na Tuškancu i pitao Poglavnika: "zakaj si me zaprl", prošlo je mnogo toga, što bi Dr. Pernar morao znati, a da bi danas, nakon smrti Dra. Mačeka samo tako olako rekao, da je isti u dubokoj starosti umro od posljedica svoga tamnovanja u Jasenovcu. Istina je drugačija, i istu ćemo iznieti. Tu je obitelj dra. Mačeka, kao i mnogobrojni preživjeli svjedoci događaja, koji će mnogo toga moći potvrditi.

Rekli smo da ćemo reći istinu. To ne znači da ćemo pisati "liepo" ili "ružno", nego da ćemo reći istinu. Naravno uvijek imajući u vidu, da hrvatske borce interesira ono bitno, što je vredno zabilježiti za hrvatsku povjest, dočim male, ljudske stvari i stvarčice, treba velikodušno zaboraviti. Nije to prema onoj, da o mrtvima treba pisati (iako na to mislimo) dobro ili ništa, nego se radi o tome da se kaže istina, gola, metafizička istina, a da se nikoga ne uvriedi, njega, niti njegove ideje. Zapravo povijest jednog političkog čovjeka se može pisati tek nak njegove smrti. Ono za života je sve politika. Nakon smrti ostaje na jednoj strani hrpa kostiju, kojima se ne smije osvećivati, a sa druge strane ostaje duh i djela, a o ovima ne možemo suditi mi, koji smo bili politički protivnici osobe, ideja i organizacije Dra. Vladka Mačeka. Sud će donositi narod, povjest i u zadnjoj istanci Bog.

Ja nisam bio kao dijete pristaša Radića, kao hrvatski revolucionarac i ustaški borac nisam bio pristaša Mačeka i danas kao hrv. general nisam pristaša one stranke, kojoj stoji na čelu Dr. Juraj Krnjević. Prema tome ne mogu niti očekivati od te stranke i njenih ljudi niti neke svjedodžbe rodoljublja, niti tražim hladovinu pod debelim stablom političkog oportunitizma. Nisu mi takove svjedodžbe dali ni stranka ni ljudi, koje sam kroz djetinstvo, mladenačko i zrelo muževno doba sledio, pa zašto bi to očekivao od onih, koje sam politički pobijao i kao predstavnik vlasti progonio.

Idući nastavak "CROATIAN GANDI"

Godine 1934, 28 rujna - Ubijen je u Karlovim Varima (Česka) ustaški krilnik Stjepan Dujić.

Objavljeno: 12.05.2009. u 16:43h

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1047

colonia.tino 12.05.2009 18:56 h

Da, prema nekim izvorima Maček je bio zatočen između ostaloga i u stanu Vjekoslava Luburića, smatram da ga je ustaška Hrvatska htjela zaista i za stvarno likvidirati, da bi to učinili odmah i bez

velike pompe, ne bi se čekalo i odugovlačilo. Kao što ni ustaše ni komunisti nisu imali razloga voljeti Kraljevinu Jugoslaviju, tako isto ni hss-ovci i emigranti nisu imali razloga voljeti Titovu Jugoslaviju, iako su se razlikovali u ideji, ponajprije u svom državotvorstvu.

Domobran 12.05.2009 21:59 h

broke. Ne bih želio izlićati pred rudo, kako se to kod nas kaže za one koji se prerano požure za nešto. Samo pratite sljedeće opise i sve će svima biti jasno; kako je došlo i zašto je došlo do Jasenovca i dali je Jasenovac postojao onakav i bio onakav kakvog ga je hrvatska neprijateljska promodžbena mašinerija prikazala. Od prvog pa do zadnjega opisa treba pomno pratiti, bilješke uzimati, i na koncu otkriti tu zagonetku o Jasenovcu da je Jasenovac bio i ostao kao mjesto, grad, naselje Jasenovac, a ne kao neko poprište egzekucija.

Gracena13 12.05.2009 22:55 h

citat:

"Oni su naši neprijatelji, ali jabuke su njihove " Jure Francetić dvojici ustaša koji su brali komunističke jabuke.

Razborit zaključak.

Točno da je Jasenovac bio i ostao kao mjesto. No, ne može se zanemariti činjenica da je u logoru počinjen zločin

nad većim brojem nedužnih ljudskih bića za vrijeme vladavine NDH, i po prispijeću u nadležnost partizanskih jedinica nakon sloma države NDH-a.

I jedni i drugi su u logoru spomenutom izvršavali neprilična djela. Poželjno je da se konačno omogući povjesničarima da na temelju vjerodostojnih dokaza donesu točnu procjenu o broju žrtava . I ne isključivo samo jedne, nego i druge strane .

Domobran 13.05.2009 01:46 h

gracena13. Ne ulazeći u **istinost** ili **neistinost** svega što se je do sada reklo o Jasenovcu, a rekolo se je toga dosta. Sa sigurnošću se može reći da se do sada ništa rečenog nije iznijelo niti uzimalo u obzir ni sa jedne ni sa druge strane o Jasenovcu što je rekao ili napisao hrvatski general Drinjanin, Vjekoslav Maks Luburić. Zato se treba pomno pratiti sljedeća opisivanja "Ustaštva" koje će vjerno, istinito i točno donositi i iznositi ono što je general Drinjanin pisao povodom smrti dr. Vladka Mačeka 1964-1965. godine. Gracena, ta opisivanja su vrlo važna i sa povijesne i sa ideološke, tj. ustaške strane. Zašto? Zato što ih je pisao glavom i petom Maks Luburić, taj isti Maks Luburić kojemu se svi zli Jasenovca pripisuju. Pozdrav, Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 06-10-2013 at 13:51

06-10-2013 17:12 [#47](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEZAVALNA ULOGA ČUVARA DR. MAČEKA (drugi (2) dio.

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (40)

Nisam toliko pametan da bih uvijek znao koliko vrijedim. Zato uvijek trebam biti svijestan i znati da sam rođen u Hrvatskoj i da pripadam Hrvatskoj!

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

"OBRANA" br. 27 1965. godine

NEZAHVALNA ULOGA ČUVARA Dr. MAČEKA (drugi (2) dio)

Nadjene su velike količine sukna, koje je služilo za pravljenje odora "Zaštite", kao i drugog pribora, remenja itd. Jedino što nismo upotrebljavali bili su "škrlaki".

Kada sam bio pozvan da uhitim dra. Mačeka i da, po cijenu moga života, pobrinem se za njegove interniranje, u kojemu se dru. V. Mašek ništa nije smjelo dogoditi, izvršio sam zapovijed "bez predomišljanja".

(Ovdje ću podsjetiti kolegicu GN broken da sada prati ono što ju je zanimalo o internaciji dr. Mačeka, u njezinu komentaru od 12 svibnja, moja opaska).

Dok smo se vozili u samovozima prema Kupincu - razmišljao sam i pravio usporedbe. Koliko se sjećam, preda mnom su bila tri problema:

1 -- Kuda odvesti dra. V. Mačeka i kako se brinuti, da mu se ništa ne dogodi, da se ne zna gdje je i da ne može nitko k njemu. (Poštovani GN i kolege, ruku na srce: koliko vas/nas je znalo za ovo što žete sada imati priliku pročitati? Sebe isključujem, jer sam ja znao o tome ima skoro pola stoljeća. A vi!? Niste znali i zna se zašto niste znali. Zato, molim lijepo, pratite od sada ako niste imali priliku pratiti do sada. Vidjet ćete šta čovjek/osoba kojemu se sve to pripisuje, piše, iz prve ruke, i rekao bih da ne laže, jer, on je ovo pisao ni pune četiri (4) godine prije svoje smrti. Dakle, nije imao priliku ništa oduzimati niti dodavati niti uljepšavati, moja opaska, Otporaš) Oko Kupinca su bili počeli obilaziti ne samo predstavnici HSS-e, nego i njemački agenti (Abwehr), tajna služba Wehrmachta, pa i neki viši domobranski časnici, a svakako, prema povjerljivim obavjestima, i komunisti, koji su namjeravali ubiti dra. V. Mačeka, da bi onda krivnju bacili na ustaše, i to iskoristili u svoje svrhe. Još veći problem bili su neki domaći ustaše, iz naše radikalne grupe u vrijeme ilegalnog rada, koji su željeli osvetu za sve progone i dobivene batine sa strane banovonskih organa. A Poglavnik mi je izričito tada rekao: da jamčim mojim životom i čašću, da se Mačeku neće ništa dogoditi i da on neće imati prigodu bilo što učiniti.

2 -- Postojao je ipak za mene jedan moralni problem. Bio sam vojnik i revolucionarac, svjestan, da i nezahvalne uloge u korist države treba vršiti s istim veseljem, kao i svaku drugu funkciju. Pa ipak mi se nije sviđala uloga, da bilo kome budem stražar. U dugom nizu godina našega ilegalnog života i progona - svi smo mi zamrzili ne samo jugoslavensko redarstvo, nego i t.zv. policije u cijelome svijetu. (Ovdje nadodajem da sam sve do osnutka Hrvatske Države 1991. godine, osobno bio žrtva svih policija onih zemalja u kojima sam živio, pa i dalje. Putovanja su mi bila zabranjena i ograničena. Nadzor je bio nad mnom, ne za neka krivična djela, jer ih nisam imao, nego samo i jednostavno zato što sam na sebi imao dva (2) žiga: **(1)** antijugoslaven te **(2)** antikomunista, što je i

jedno i drugo značilo: borba protiv Jugoslavije, što je Beogradu uveliko smetalo i pritiske vršili na dotične zemlje da me se progoni, moja opaska, Otporaš) Jasno nam je bilo, da su redarstva potrebna, jasno nam je bilo, da treba uhićene odmetnike internirati, kao što su i nas internirali i proganjali. Bio sam i za to, da se strijelja uhićene odmetnike s oružjem u ruci, kao što su i nas strijeljali i vješali. Pored svega toga, redarstvena je uloga nesimpatična, i kasnije sam se uvjerio, da su tako mislili većina uglednih ustaških prvoboraca, koji su stajali na čelu raznih redarstvenih institucija. Pa dok se radilo o običnim odmetnicima, a to je još nekako išlo. A sada - slučaj Mačeka - bio je ipak drugačiji i veoma poseban. Nisam se nikako mogao osloboditi onoga sjećanja, kada sam kao dječarac htio braniti Mačeka, da ga Srbi ne ubiju.

3 -- Imao sam osjećaj neke vrsti povijesne odgovornosti. Već kao gimnazijalac bio sam dobar poznavao hrvatske povijesti, pa sam u trećem razredu gimnazije došao u sukob s prof. Kostom Leovcem, koga je vrag negdje iz Niša doveo u hrvatski Mostar, da nama, na našoj djedovini, tumači - kako uopće nemamo svoje povijesti, i da je sa pogibijom kralja Petra Svačića (1097 god.) završila naša historija, (ovdje moram nadodati sta je rekao general JNA Kosta Nadj u zagrebačkom Vjesniku od 6 svibnja 1981 godine: "...Mi (komunisti/jugoslaveni ili Srbi, moja opaska) moramo mnogo više viditi računa i tko i kako nam odgaja omladinu". To je upravo to o čemu general Drinjanin ovdje govori, moja opaska), te da je od 1102 god., t.j. od - pacta konventa - sve čisto robstvo, iz kojeg su nas Srbi oslobodili godine 1918. Da nije bilo fra. Dominika Mandića, koji je hrvatske djake spašavao, bio bih već tada isključen iz gimnazije.

Svi smo mi Matiju Gubca, seljačkog vodju za stare pravice, neogranično poštivali. Ali što tek da kažemo o Zagorcima i Podravicima, koji su s nama bili na Janka Pusti, i kjoji su gledali u Gubcu jedan legendarni lik, za njih najkonkretniji i najjasniji pojam. Za mnoge od njih hrvatska povijest počinje s Matijom Gubcem, a Radića i Mačeka su stavljali uz bok Gubca. Za njih čak ni Ban Jelačić nije bio dostojan u usporedbi s Matijom Gubcem, krunjena s usijanom krunom, na Markovu Trgu - prelazio je na ubijenog Radića i zatvaranoga V. Mačeka. Svi su progonjeni uvijek bili u širim narodnim slojevima okruženi legendom i živili su izvan vremena i prostora, u narodnoj predaji.

I dok sam sjedio kraj dra. V. Mačeka u mojim kolima, na odlasku iz njegovog Kupinca započeo sam razgovor o legendarnom Gubcu i njegovim utjecaju na hrvatsko seljastvo.

(Slijedi: NJEMAČKO ODLIKOVANJE i po Hitleru poklonjeni revolver na noćnom ormariću dra. Mačeka.

xxx

Nastavlja se.

Objavljeno: 28.05.2009. u 03:21h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1325

Delivuk 16.11.2011 04:47 h

general Drinjanin. Sva šteta što još nisi živ da nam i danas daješ lekcije kako se Rvacka čuva.

07-10-2013 03:37 [#48](#)

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

HITLEROV REVOLVER NA NOĆNOM ORMARU DRA. V. MAČEKA

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (41)

Mnogo puta smo rekli, da nam je teško govoriti i pisati istinu. Sada velimo: teško nam je već više šutjeti. U pohodu za slobodu, idemo sa Istinom, kaže general Drinjanin.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 28 1965 godine

Njemačko odlikovanje i po Hitleru poklonjeni revolver na noćnom ormariću dra. V. Mačeka.

Dugi niz godina emigrantskog života, te izvanredne prilike u kojima sam živio tako rekuć od najranijeg djetinstva - naučile su me, da se u životu ne treba nikad i ničemu previše čuditi. Sjećam se, da je jednom Poglavnik, kada nas je došao posjetiti na Janka Pustu, dao jednu dobru definiciju normalnih i abnormalnih stvari, te ludi i pametni ljudi. Kad su se, naime, neki tužili da je Kopčinović ("pobočnik Siniša") lud, jer je činio stvari, koje jedan normalan čovjek ne čini, Poglavnik je rekao: " Pa jest, izgleda malo lud, ali drugi, koji nas posmatraju, to isto tvrde za nas, jer sasama normalni ljudi bave se unosnijim poslovima, zaraduju, vesele se i odmaraju se, a mi, koji se bavimo ovakovim poslovima, ne možemo biti drugo nego abnormalni!"

Ta je definicija meni mnogo puta pomogla snaći se među ljudima i djelima, koja nisu uvijek izgledala podpuno normalnim. A kada je negdje doza "abnormalnosti" bila prevelika, onda smo znali i ne znam zašto, reći: nemoj pretjeravati (u šali se reklo "priječeravati").

Stigli smo u Kupinec s jednom kolonom ustaša Narodne i Obrambene službe, te, prema unaprijed predviđenom planu, osigurali okolicu, opkolili Mačekov dvor i zvali na vrata. Bila je rana zora, svi su još spavali, osim našeg tajnog kolaboratora, koji je obavljao diskretnu nadzornu službu i dao nam nacrt Mačekova dvora i imanja. On nas je čekao. (Ovdje treba istaknuti da je ta mlada NDH odmah počela temeljiti funzionirati, moja opsaka.)

Nastalo je bilo u kući komešanje i na kraju su nam otvorili. Predstavio sam se i rekao, da dolazim s pismenim nalogom od zapovjednika Ustaške Nadzorne Službe i Glavnog ravnatelja za javni red i sugurnost, Eugena Kvaternika. Nakon kraćeg vremena uveli su me u sobu, gdje je spavao dr. V. Maček. Njemu sam se predstavio i pokazao mu pismeni nalog.

U istom je stajalo, da se ima pretresti dom dra. V. Mačeka, u potrazi za eventualnim tajnim spisima, te da se, po odredbi Poglavnika, daje nalog za internaciju dra. V. Mačeka, koji trebam ja osobno sprovesti u djelo.

Sada počima iznenadjenje. Najprije zato, jer među prvim riječima, koje je izrekao dr. V. Maček, bile su - da nas je očekivao. I drugo, veliko iznenadjenje, na njegovom noćnom ormariću, na lijevoj strani kreveta, bila je jedna otvorena škatulja, u kojoj se vidjelo jedno blistavo njemačko odlikovanje sa vrpcom. To je bilo jedno od onih povećih odlikovanja, koje se na širokoj vrpci vješalo oko vrata

ministara i drugih važnih osoba. Pa ne samo da sada ne znam kakve je vrsti bilo to odlikovanje, nego ni onda se nisam podrobnije zanimao.

Kraj spomenute škatulje bila je jedna druga, isto tako otvorena škatulja i u njoj jedan "Walter" revolver! Na škatulji i na revolveru bilo je urezano, da mu je to poklonio njemački Fuhrer, u ime prijateljstva prema njemačkom Reichu, ili nešto slično. Bilo je spominjano ime Goering-a, nu ne znam dali je to bila fabrikacija Herman Georing, ili mu je to marsal Goering, kao veliki prijatelj Jugoslavije, na poklon dao. (Nije se tome čuditi. Hitler je imao veliki razlog pokloniti dru. Vladku Mačeku i značajniji poklon od jednog "Walter" revolvera zbog njegova sudjelovanja u pristupu srpske kraljevske vlade Trojnom Paktu: **BERLIN, RIM TOKIO** 25 ožujka 1941., kojim činom se je htjela spasiti Jugoslavija i sa Hitlerove i sa Mačekove strane, mo. Otporaš.)

(dozvolite mi ovdje navesti šta o tom "revolveru poklonu" kaže Marko Marković u svojoj knjigi "JURE I BOBAN, Povijest Crne Legije", str. 34., Otporaš)

.." Treba podsjetiti da je Madjarska četiri mjeseca prije njemačkog napada na Beograd s Jugoslavijom sklopila Ugovor o trajnom prijateljstvu, a Hitler ju je prisiljavao da sudjeluje u napadu na svog južnog susjeda, za uzvrat joj nudeći teretorijalne ustupke. Pod njemačkim pritiskom Madjari su se morali predomisliti. Na sjednici vlade 1 travnja 1941. odlučili su napasti Jugoslaviju. Formalni izgovor našli su u očekivanju da će se napadom Njemačke na Jugoslaviju Hrvatska odcijepiti i da tim činom Jugoslavija prestaje postojati, a time prestaje važiti ugovor o vječnom prijateljstvu tih dviju država.

Dva dana nakon te sjednice grof Tellkey, predsjednik madjarske vlade, počinio je samoubojstvo. O tom činu Macek je u "Memoarima" zapisao: "Ribbentropov posebni izaslanik Maletke posjetio me poslije podne 3 travnja 1941. i donio mi poruku da je dozrela stvar odcjepljenja Hrvatske od Srbije i ponudio mi da u tim stvarima suradjujem s Njemcima. Ja sam mu rekao da je odcjepljenje moguće samo ratom i da zato na toj stvari neću raditi ništa, (Sada se očito može vidjeti kokvog predsjednika HSS-a je imala, koji je svim silama htio spasiti Jugoslaviju, i tako, svojim nedržavotvorno hrvatskim stavom, uveliko dopriniosio razdor medju Hrvatima, koji je išao na ruke partizanima. Sada se olako može shvatiti odluka hrvatske državne vlade za Mačekovo hapšenje i internacija, moja opaska, Otporaš), nego ću sve svoje sile uložiti u to da spriječim rat. Zamolio sam zato neka saopći Reibbentropu da nema smisla sa njemačke strane navijestiti Jugoslaviji rat, jer se proglašenjem kraljeve punoljetnosti i sastavom nove vlade (u kojoj je i dr. V. Maček bio, moja opaska) ništa nije promijenilo. Uvjeravao sam ga da nitko u cijeloj Jugoslaviji, osim nešto nedozrele mladeži u Beogradu, ne želi rat. To je bila istina prema onome što su me Košutić i Šutej bili izvjestili. Maletke mi je rekao da vrlo žali što nije kod mene naišao na očekivani odaziv, ali je nadodao da će on moje mišljenje o besmislenosti rata protiv Jugoslavije vjerno reproducirati na nadležnom mjestu. Na rastanku mi je Maletke ostavio kao uspomenu nabijenu 'pištolu". Ja sam mu se najuljudnije zahvalio na predanom mi "daru", ali sam shvatio značenje..."

(Dali je general Drinjanin kada je pisao svoja sjećanja na dra. V. Mačeka znao za njegove "Memoare" u kojima se otkriva tajna "revolvera" na ormariću u spavaćoj sobi dra. Mačeka, kojega je on, general Drinjanin, pronašao, teško je reći, mo.).

Nastavlja se.

(Napomena. Ovi nastavci su izlazili na portalu javno.com. Taj portal je prestao, mislim, izlaziti negdje u travnju 2010. Ovdje za čitatelje Foruma hrvatskih integralista želim staviti i različite komentare na skoro svaki nastavak, tako da se upoznaju čitatelji sa mišljenjima komentatora toga

vremena kao i koliko je posjeta bilo u prvih 24 sata. Otporaš.)

Objavljeno: 28.05.2009. u 14:38h

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1188

Gracena13 29.05.2009 14:04 h

citat:

Ja sam mu rekao da je odcjepljenje moguće samo ratom i da zato na toj stvari neću raditi ništa, (Sada se očito može vidjeti kakvog predsjednika HSS-a je imala, koji je svim silama htio spasiti Jugoslaviju, i tako, svojim nedržavotvorno hrvatskim stavom, uveliko doprinosaio razdor među Hrvatima, koji je išao na ruke partizanima. Sada se olako može shvatiti odluka hrvatske državne vlade za Mačekovo hapšenje i internacija, moja opaska, Otporaš), nego ću sve svoje sile uložiti u to da spriječim rat. Zamolio sam zato neka saopći Reibbentropu da nema smisla sa njemačke strane navijestiti Jugoslaviji rat, jer se proglašenjem kraljeve punoljetnosti i sastavom nove vlade (u kojoj je i dr. V. Maček bio, moja opaska) ništa nije promijenilo. Uvjeravao sam ga da nitko u cijeloj Jugoslaviji, osim nešto nedozrele mladeži u Beogradu, ne želi rat. To je bila istina prema onome što su me Košutić i Šutej bili izvjestili. Maletke mi je rekao da vrlo žali što nije kod mene naišao na očekivani odaziv, ali je nadodao da će on moje mišljenje o besmislenosti rata protiv Jugoslavije vjerno reproducirati na nadležnom mjestu.

Evo, nam iznova moćnici svjetski u suradnji s domaćim političarima skrojiše nam sudbu i utopiše nas iznova potihom u asocijaciju tzv. Zapadni Balkan .

Danas kada smo se konačno uspjeli nakon toliko dugog vremenskog perioda patnje osloboditi nametnutih nam robskih okova protiv naše volje, odričemo se iznova samostalnosti stečene u patnji i krvi vlastitih žrtava prešutno klimajući glavama na odluke nesuvisle vodećih vlastodržaca, unatoč svim patnjama i stravičnim stradanjima vlastitog naroda za vrijeme dok smo bili primorani biti u savezništvu s onima koji su nam toliko zla počinili od 1918-pa sve do 1990.

Ne mogu komentirati prošla događanja , jer mi je mnogo toga nepoznato, ali sagledavajući današnju situaciju , uspoređujući ju sa događanjima koja navodite u priložima, čitam i ne mogu doći k sebi od čuda.

Kako tad, tako nažalost i danas.

Bože moj, pitam se, kako je moguće da Hrvati nakon svega što se zbilo i nadalje hodaju poput gusaka u magli.

Domobran 30.05.2009 00:00 h

gracena13. Uistinu me veseli vaše pozitivno i lucidno tumačenje i uspoređivanje prošlih sa današnjim događajima. To je i mene čudilo, pa sam zato odlučio iznijeti nešto od onoga koji je bio jedan od "šarafa" zatezanja i popuštanja baš u to vrijeme o kojima opisujem, a to je Maks Luburić. Osobno, poštovana gracena13, što mene sada malo muči je to što ulazim u vremensko razdoblje NDH, a , ne priskakajući generala Drinjanina opise, priskočio sam mnoge dogodovstine vezane za tragediju hrvatskog naroda i srpski teror nad njim od ubojstava Radića po do početka opisivanja ovih generala Luburića opisa, i ulogu Ustaškog Pokreta u tom razdoblju. Svakako ću se povratiti onde gdje sam stao, a sve drage i cijenjene čitatelje iskreno nukam da prate i povezuju, kao gracena13, prošlost sa sadašnjošću.

Gracena13 30.05.2009 09:53 h

Velite da upišem iskreno misli.

Uvijek to i činim. Ne znam perfidno glumiti razno-razne likove pod više nickova prema potrebi prilikom javljanja na Net.

Pročitam vaše priloge kao i sve ostale teme u čiji sadržaj nisam imala priliku biti upućena .

Osobno moji djedovi i bake nisu bili učesnici ni jedne od sukobljenih strana za vrijeme WW2, nemam potrebu za navijačkim sklonostima spram bilo koje strane.

Nisam ljubitelj politike, napose ne ratova.

Ljubitelj sam prvenstveno mira, glazbe i poezije.

Velite da vam se dopadaju stihovi, pa ih kopirate (ili za svaki slučaj, nek se nađu spremni u arhivi).

To mi često pojedini najave, nakon što pročitaju stihove koje priložim.

No, nije grijeh prilagati stihove, grijeh je svjesno zlo činiti bližnjem svom.

Ne mogu s vama argumentirano voditi raspravu o sadržaju teme, jer nisam upućena , niti imam spoznaje vjerodostojne o sadržaju teme.

Već sam ranije pojasnila da sve što priložim , pronašla sam javno objavljeno na Net-u.

Da ne duljim evo kratki prilog u stihovima, da razvedrim vašu stranicu.

Dok je Hrvat uz Hrvata,
Jadran može mirno spati
I sa njime sva ljepota
Dalmaciju što nam zlati.

Dok je Hrvat uz Hrvata,
Zagorjem se pjesma čuje
Preko rijeka, preko polja
Preko Like, odjekuje.

Dok je Hrvat uz Hrvata,
Sunce Istre ljepše grije
Iz kamena Herceg grude,
Vinova se loza smije.

Dok je Hrvat uz Hrvata,
Slavonija bit će rodna
Vukovar će opet cvati,
I sa njime polja plodna.

I neka znaju, znaju svi
Bilo vrijeme mira il rata,
Hrvatsku nam nikad, nitko uzet neće
Dok je Hrvat uz Hrvata.

Autor mi nepoznat

Lijepi pozdravi, gosp. Otporaš, tko god i što god da jeste u RL.

Otporaš 30.05.2009 14:06 h

gračena13. Jutros, ovdje u Austinu, glavnom gradu Texasa, pijem kavu i čitam vašu pjesmu. Ova kava mi je najukusnija od svih prijašnjih, zato što ju je vaša lijepa pjesma pošećerila ukusom vaše pjesme o osjećajima za Hrvatsku kojeg bi svaki Hrvat trebao imati.

Što se tiče poznavanja/nepoznavanja činjenica o kojima pišem, mene su nužda i nužne potrebe natjerale da sve pratim i čitam, kako bih mogao sudjelovati u razgovorima koji nas se sviju tiču. A toga je bilo mnogo, kako za saznati tako i za pročitati. Što sam "potkovaniji" bio u znanju sa činjenicama, snažnije sam mogao argumentirati moju tezu. Često puta sam sa mojim sugovornicima došao u sukob, jer sam ih dotjerao kao "cara do duvara" da nisu mogli više vjerovati ni u ono što su oni čuli i znali, pa, iz prkosa, ni u ono što sam im ja pričao. Teško je ikada doći do pobjednika u jednoj diskusiji, ali svakako dodje se do kolebanja poznavanja stvari. Komunisti, svugdje u svijetu, oni su bili pravi majstori u izvrćanju činjenica, navlačiti vodu na njihov mlin, zbuniti slušatelje i ostaviti ih u ideji da je sve istina što im se je reklo. Sa njima polemizirati moralo se je poznavati stvari. I na koncu, rekao bih, da se komunistička ideologija nije pobijedila zato što je ona socijalno bila loša, nego zato što su njezini predvoditelji mnogo lagali; a u našem hrvatskom slučaju imali smo k tome još i Srbe i Jugoslavene, što, na primjer, kod Madjara, Romunja, Bugara i niz drugih naroda istočnog bloka nije bio slučaj. Oni su imali samo komunizam protiv kojeg su se borili, na suprot nas Hrvata, koji smo imali tri (3) vatre za ugasiiti: najprije jugoslavensku, zatim srpsku, pa tek onda komunističku. Još nam samo ostaje za uvjeriti ono nešto malo Hrvata pod plaštom Mesićeva antifašizma da budu HRVATSKODRŽAVOTVORNI HRVATI.

07-10-2013 04:21 [#49](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OVO JE POSEBNI BROJ 42 HRVATSKA I USTAŠTVO

domobran.prkos.com

(Autor: Annie Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (42)

Lako je biti Ustaša. Nije lako slijediti Ustaška Načela i Ustaški Program. Slijediti Ustaška načela, znači dati vlastiti život za Hrvatsku! To su bile Ustaše!

Ovaj broj (42) je SPECIJALNI BROJ

Jučer, 29 svibnja 2009. godine za mene je bio jedan značajan dan. Prije četvrt stoljeća sam upoznao jednu čestitu američku obitelj čiji roditelji su bili Česi. Josef Matuš (1892-1972) je rođen u jednom selu imenom ZLIN, u Češkoj. Kao dečkić, trbuhom za kruhom, došao je u Texas, Galveston, 1907. godine. U to vrijeme država Texas se je razvijala, davala strancima mogućnosti se razvijati. Tako i mladi "slaven" Josef Matuš počeo sanjati o samom "carstvu" i bogadstvu.

Godine 1915, već razvijeni "Amerikanac" u lutanju za bogadstvom, dospije do malog nerazvijenog mjesta Caldwell. Tu upozna jednu djevojku istih godina, čeških roditelja, Franceska Muzny. Oženili

su se 1917 godine. Prvo dijete, Albert Matuš, je rođeno 1918 godine. Imali su petero (5) djece.

Ovaj Albert Matuš je otišao u američku vojsku u veljači 1942. godine. Zna se da je Japan napao Ameriku 7 prosinca 1941. godine. Albert Matuš je prošao kroz mnoge ratne okršaje u drugom svjetskom ratu. Bio je sudionik u Invaziji Normandije 6 lipnja 1944. godine. Kao istaknuti borac protiv neprijatelja, - zna se u to vrijeme tko je bio američki vojnički neprijatelj - u tim raznim borbenim okršajima sa Nijemcima, dospio je na slobodjenje Pariza, dakle, cijele francuske, 25 kolovoza 1944 godine.

On i ja, tj. Albert Matuš, smo znali mnogo puta, ako ne i uvijek, naći zajednički rječnik o pitanju ratnih zbivanja drugog svjetskog rata. Znali smo boce Whiskey-a popiti u raspravljanju kako ispraviti krivu DRINU. Čak je htio s menom posjetiti i Hrvatsku, i to mu je bilo u planu. Bio je vrlo zdrav, jako živ i agiln. Kada smo bili zadnji put zajedno, bilo je za njegov 91 rođendan u ožujku ove godine. Bio je istrošen, dogorio. Sjedili smo zajedno i razgovarali. Otvoreno mi je rekao da je "spreman", tj. umrijeti.

U prošli ponedjeljak večer njegova sestra Lily me zove i kaže: "Albert is gone", tj. Alberta nema više, umro je. Iako sam bio udaljen preko 600 km, rekao sam da dolazim na sprovod. Jučer, petak, 29 svibnja 2009 godine, u 10 sati u jutro smo se sastali u Mrtvačnici iz koje se idje na groblje. Iznenadio sam se mnoštvu ljudi, posebice veterana drugod svjetskog rata koji su došli, Bog zna iz sve kojih krajeva Amerike, koji su ga poznavali i bili sa njim na VATRENIM LINIJAMA, da mi odaju posljednju počast. Ceremonija u Mrtvačnici je potrajala više od jednog sata. Ja sam samo plakao. Mnogi su mislili da ja plačem za pok. Albertom Matušom, što nije istina bila. Ja sam plakao za onim hrvatskim vojnicima i onim Hrvatima koji su svoje živote dali za slobodu naše Hrvatske, a NITKO IH SE NE SJEĆA. Dok ovo pišem meni suze, ne da cure, nego točno lete. Sjetimo se prošle godine sprovoda Dinka Šakića kako ga je politička elita predsjednika RH Stjepana Mesića ismijala i nazvala ga najpogrdnijim imenima, samo zato što se je borio za Državu Hrvatsku i nije nosio odoru jugoslavenskih brigada.

Došli smo na groblje. Masa svijeta. Vojnička glazba je tu. Odore su iste kao one iz drugog svjetskog rata. Moja supruga Annie me tješi a ja njoj govorim na francuskom: Kakva divota! Kada se ovako vojnika poštiva, onda mu nije ni žao poginuti za svoju domovinu. Kod nas, u Hrvatskoj danas, se zabranjuje svako spominjanje na hrvatske vojnike drugog svjetskog rata. Sramota!!!

Neki stariji časnik, u godinama, vjerojatno jedan od pokojnikovih zapovjednika, je zapovijedao vojnicima koji će sada na zapovijed ispaliti 21 "plotun". Nemojte me sada gnjaviti ako nije prava riječ na našem hrvatskom jeziku. Ja ju ne znam. Sve što želim je opisati kako je bilo jučer na groblju. Ispaljeni plotuni su bili tako sinkronizirani da bi se mirne duše moglo reći kao da je to bio jedan pucanj.

Ruku na srce, dragi moji Hrvati, nije li istina da ima na tisuće, stotine tisuća, ako ne i milijun Hrvata koji su dali svoje živote za Hrvatsku a nikakva počast im se nikada nije dala. Naprotiv. Preziri su im se davali. Zato, molim vas, budimo dostojni svakome Hrvat, posebice onima koji su svoje živote dali za ŽIVJELA HRVATSKA!!!

Objavljeno: 31.05.2009. u 01:24h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 864

colonia.tino 1.06.2009 10:17 h

lijepo, jako lijepo... Jako dirljiv tekst, posebno zato što u sebi sadrži osobnu notu. Albert bi kod nas puno gore prošao, bez počasti i poštovanja, no, ipak živio je sretno i dugovječno, preko 90 godina, nije malo, to je dug i ispunjen život, od prve do posljednje stranice.

Domobran 1.06.2009 19:55 h

colonia.tino. Istina je da je ipak dugo živio. Ali je također velika istina da nije nikada bio zaboravljen niti preziran, što mu je svakako davalo potpuno zadovoljstvo u životu. Nitko na groblju se nije protivio niti usprotivio što su njegovi ratni drugovi/suborci bili obučeni u originalne odore tadašnje američke vojske WW2.

Sjetimo se prije deset i pol mjeseci kakva buka je bila dignuta što je hrvatski vojnik drugog svjetskog rata, Dinko Šakić, pokopan u svojoj hrvatskoj vojničkoj odori koju je nosio dok se je borio i branio Hrvatsku. U tome je velika patriotska razlika između Amerikanaca i Hrvata. Oni, Amerikanci, znaju kako voljeti svoju zemlju Ameriku. Oni znaju kako se za nju boriti i ginuti. Oni znaju kako biti složni za svoju Ameriku. Dali mi Hrvati, poslije naše trinaest (13) stoljeća opstojnosti, trebamo (na)učiti od Amerikanaca kako svoju zemlju voljeti, za nju se boriti i za nju ginuti??? Ako pak jest, onda nam uistinu trebaju škole (u množini) u kojima trebamo naučiti kako voljeti svoju po rođenju zemlju, poštivati njezine bratioce, Andjele Čuvare, koji su ju čuvali za tih proteklih 13 stoljeća. Pozdrav, Otporaš.

07-10-2013 13:56 [#50](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HITLEROV REVOLVER NA NOĆNOM ORMARU DRA. V. MAČEKA (drugi(2)dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (43)

Obećali smo hrvatskim povjesničarima da ćemo iznijeti ono što znamo. Našim iskazima pomoći ćemo rasvijetliti hrvatske misterije, kaže Gen. Drinjanin.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 28 1965. godine

Njemačko odlikovanje i po Hitleru poklonjeni revolver na noćnom ormariću dra. V. Mačeka.

Nastavak iz prošlog broja.

Sjetio sam se, uza svu ozbiljnost i odgovornost onoga časa, na "pobočnika Sinišu" i Poglavnikovu definiciju normalnih i abnormalnih stvari i ljudi. I jedva sam se moga suzdržati, da se ne nasmijem i upitam dra. V. Mačeka nešto o svemu tome, ali je čas bio za mene i tegoban i neugodan, a vjerujem, da ni dru. V. Mačeku nije bilo najugodnije. Svakako, imao sam onoga časa dojam, da sam se osjećao

potištenijim nego li on sam.

Dok su agenti UNS (Ustaška Nadzorna Služba), pod zapovjedništvom Viktora Tomića, pretraživali kuću i gospodarske zgrade, ja sam bio uz V. Mačeka i pokušao s njim razgovarati. Zamolio sam ga, da bi on sam stavio na raspolaganje papire, koje bi mogao imati u obiteljskoj i spavaćoj sobi; da bi meni učinio uslugu i da me ne izlaže neugodnostima premetanja po osobnim stvarima, i on je to rado obavio. Tada mi je bilo još žalije toga čovjeka. Stoga do zadnjega dana, kad je u pratnji posebne straže, koju mu je dao general Ante Moškov, na povlačenju na Zapad, nastojao sam što sam mogao osobno učiniti, da olakšam život u internaciji čovjeku, koga sam nekada smatrao vodjom hrvatskoga naroda.

Da se vratimo na odlikovanje i na revolver. Naravna stvar, odnijeli smo te predmete i bili su s drugim spisima i dokumentima dra. V. Mačeka predani političkoj sekciji Nadzorne Službe. Jedno vrijeme zadržao sam revolver, kao jedan kuriozitet, s nakanom da bi ga pohranili u Ustaški Muzej, ali sam ga kasnije predao na čuvanje uz druge njegove stvari. Vjerujem, da ni jedan od ova dva predmeta dr. V. Maček nije ponio sa sobom u emigraciju. (Na znanje, mnoge i mnoge vrijedne i povijesne stvari iz Zagreba i iz cijele Hrvatske komunistički lopovi su odnijeli u Beograd pod motivacijom "ratne odštete". U to doba, odmah iza rata, koji Hrvat je mogao prosvjedovati protiv Beograda. Nitko, pa ni SKH nije ništa učinio, jer bi im se moglo desiti kao i Andriji Hebrangu,moja opaska)

Kada čujem govoriti ili vidim neku knjigu ili članak o dru. V. Mačeku, - a nastojao sam pročitati sve, što se o njemu pisalo, bilo na hrvatskom ili stranim jezicima, - tada se sjetim Hitlerova odlikovanja i Goeringova revolvera, i Poglavnikovih definicija.

U jednom od mnogobrojnih naših dialoga, koje ću nastojati vjerno prikazati, pitao sam jednom zgodom dra. V. Mačeka - kako bi on meni mogao sve to nekako rastumačiti. Na primjer, kako on, kao uvjereni pacifist i Tolstojevskih ideja, prima na dar jedan revolver? Kako on, kao vodja hrvatskog naroda i prvoborac za njegovu slobodu, u zadnji čas pokušava spašavati Jugoslaviju? Kako on zapovjeda svojoj "Zaštiti", da ide ugušiti pobunu hrvatske 106 Pješačke Pukovnije u Bjelovar, koja se je digla protiv Jugoslavije, a za hrvatsku DRŽAVU? (Potrebno je ovdje nadodati da je narednik Petar Cvek već 7 Travnja proglasio Hrvatsku Državu u Bjelovaru, dakle, prije 10 Travnja i neovisno od Ustaškog Pokreta i Poglavnika i ulazka njemačke vojske u Zagreb. Ne spominjem to zato da se umanjí povijesna vrijednost i važnost Desetog Travnja, koliko to spominjem zato da se sjetimo jednog prešućenog hrvatskog heroja i da mu odamo počast kao jednom državotvornom Hrvatu,moja opaska) Kako to da on, kao demokrat i zapadno orijentirani političar, prima odlikovanje od nacističkog vodje?

On je na ove i ovakove upite znao malo odmahnuti rukom i reći: "Je, dragec moj, to je politika!"

Kada sam kasnije iz ruku generala Panwitz-a, zapovjednika Kozačkog Korpusa, dobio neko njemačko odlikovanje, prigodom zajedničkih operacija prema Banjaluci, i jer sam osobnim zahvatom spasio jedan veći odjel Nijemaca, pričao sam generalu Panwitz-u slučaj s Mačekovim odlikovanjem i pokušao praviti usporedbu s mojim slučajem. Kozaci su, naime, mene imenovali počasnim kozačkim pukovnikom, dali mi kapu, kabanicu, nekakvu dolamu i kozačku košulju sa svim činovima, i dapače nekim odlikovanjima i značkama s ruskog fronta, pitao sam ga da li ja to sve mogu primiti, kao hrvatski časnik, koji nije bio u Rusiji s tim Korpusom. Dogovorili smo se i otišli skupa do Poglavnika i on je to odobrio. Tada su me okitili kao kozačkog pukovnika, a general Panwitz, kojeg su kasnije srbokomunisti objesili, reče mi: "Eto, dragi pukovniče, to je - politika!" Mi smo se, naime, sa Kozacima često tukli i u više navrata pobili više njih, zbog nasilja nad hrvatskim pučanstvom. (Neznam točno o kojim Kozacima se ovdje radi, ako to nisu bili oni koji su bili u

njemačkim postrojbama i koji su nekontrolirano vršili razna nasilja i silovanja, moja opaska) Samo drastičnim protumjerama, koje sam ja, kako je poznato, proveo u više navrata protiv Kozaka, uspjeli su se uvjeriti, da valja poštivati hrvatsku Državu. Kozaci su bili neograničeno hrabri i uspješni u borbi protiv partizana i čak se je general Panwitz usudio sudjelovati u jednom zahvatu protiv četnika; njima je bilo sasvim jednako povesti akciju na partizane, četnike ustaše ili bilo koga drugoga. I Kozaci volili su piti, pa bi general Panwitz, čim je raspoloženje bilo malo jače, vraćao se na zgodu dra. V. Mačeka, a slao k vrugu i Hrvate i Nijemce i Hitlera, a prije svega POLITIKU!

Nastojao sam zato, u mnogobrojnim razgovorima s drom V. Mačekom, razgovarati o - POLITICI! Pričao sam mu, što je mislio general Panwitz, kad bi se malo napio, i od tada sam si stvorio, uz pomoć dra. v. Mačeka, jasne ideje o vojsci i politici.

(Slijedi: DR. MACEK U ODORI USTASKOG PUKOVNIKA)

Nastavlja se.

07-10-2013 16:04 [#51](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAČEK U ODORI USTAŠKOG PUKOVNIKA

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (44)

Zašto stanoviti politički krugovi napadaju ljude koji žrtvuju sve od sebe da svijet sazna za Bleiburšku Tragediju i Titine zločine, **"OBRANA" br. 1.1963.**

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka.

" OBRANA " br. 29 1966 godine.

MAČEK U ODORI USTAŠKOG PUKOVNIKA

Moram priznati, da sa strane obitelji dra. V. Mačeka nije bilo nikakvih poteškoća, i da odlazak dra. V. Mačeka nisu shvatili nimalo tragično. Možda je meni bilo neugodnije odvesti ga, nego njemu sa mnom poći. Nije bilo suza ni jaukanja, a možda jedini incident je bio, kad sam dru V. Mačeku ponudio, jednom već u mojim kolima, da stavi na glavu ustašku kapu s pukovničkim znakovima i da se ogrne kabanicom, na kojoj su bili povratnički ustaški emblemi. (Ovdje se sada svi Hrvati trebaju (za)pitati, povijesti radi i istine radi: dali su ti ustaški emblemi sačuvani, koji isključivo pripadaju hrvatskoj prošlosti i hrvatskoj povijesti.!? Ako jesu, gdje su? Dali su u Zagrebu ili u Beogradu, kao što su sve one stvari, pismohrana i svi drugi dokumenti iz Jasenovca završili u Beogradu. Ako su u Beogradu, onda naša sadašnja i buduća vlada ih treba preuzeti iz Beograda i pohraniti u hrvatski povijesni Muzej u Zagrebu, moja opaska) Pogledao me je srdito, a onda naturio kapu i podbio sijede i duge vlasi. On je morao nakriviti kapu tako, da je s jedne strane dolazila do uha, a s druge strane skoro do ramena. Kako je poznato, on je imao naime razmjerno malenu glavu, a ja osobno

razmjerno veliku. Kasnije smo se mnogo puta sjetili ove kape, a koja je unišla u naš arhiv s oznakom "**Mačekova kapa**".

Ja sam tada imao čin Povjerenika Glavnog Ustaškog Stana i Zapovjednika Ustaške OBRANE, a prema prvom nacrtu ustrojstva UNS-a - ravnatelji istoga imali su čin pukovnika, a glavni ravnatelj ili zapovjednik, t.j. Dido, čin generala. Bili smo si napravili i odore, koje su bile kao i druge ustaške, ali sa crnom podlogom. Medjutim, niti ja a niti ostali nismo nikada obukli tih odora, jer smo nosili emigrantske, pa nam se nije dalo mijenjati. Osim toga, moj vojnički čin išao je svojim redovnim vojničkim tokom, od dorojnika do generala, pa mi oni pukovnički činovi nisu "šmekali", kako se to u Zagrebu reklo. Medjutim, kada je došlo vrijeme Mačekove internacije, sjetio sam se te kape i upotrijebio sam ju. Maček se je znao kasnije, u intimnim razgovorima, sjetiti i zajedljivo bockati govoreći mi, da sam njemu naturio kapu "crnog redarstvenog pukovnika", koju osobno nisam želio nositi.

Maček je ostavio Kupinac u odori "crnog pukovnika". Sjeo je kraj mene otraga, dok nas je vozio Josip Mataija, šofer iz Bosanske Krupe i kasnije proslavljeni zapovjednik Brzog Sklopa OBRANE. Njega su zvali "hadžija" u Bosanskoj Krupi, jer je uvijek nosio fes, pa su kasnije i mnogi mislili, da je bio musliman. On je odigrao važnu ulogu, jer je bio izravna veza između dra. V. Mačeka, njegove obitelji i rodbine, te ureda OBRANE na Markovom Trgu. Tu je moja tajnica, Danica Herceg, (sestra "bradonje" Hercega, poznatog borca i robijaša za Hrvatsku; isto tako, sestra Mile Herceg, koja je bila s nama u prvoj emigraciji, gdje se je istaknula kao jedan od najboljih ustaških kurira, koje je Ustaški Pokret ikada imao) održavala kontakt sa suprugom dra. V. Mačeka, i preko koje su išla pisma i paketi, cenzura pisama itd.

Kada smo izlazili iz Kupinca, tu i tamo ljudi su izvicali i gledali što se događa, žene su bojažljivo pogledavale, a djevojke, kao djevojke, dovikivale ustašama iz pratnje vesele riječi. Ostavili smo Kupinac mnogo mirniji, nego smo u njega ušli, i vjerojatno među svima nama najmanji znak nemira pokazivao je dr. V. Maček.

U drugim kolima iza nas išla je pratnja od nekoliko kršnih momaka časnika, a dobro se sjećam Šarića, koji je bio za cijelo ono vrijeme zapovjednik i osobni čuvar dra. V. Mačeka, pa ga je ovaj kasnije, u času napuštanja Hrvatske, poveo sa sobom u Pariz, i mislim čak u Sjedinjene Drzave. (Poradi boljeg praćenja i razumijevanja stvari, osobno želim, što već i činim, ubacivati tu i tamo moje primjedbe, iskustva i dodire u emigraciji sa Hrvatima, koji su bježali preko granice kao i ja. U prvim dodirima i upoznavanjima sve je išlo dobro. Kada se malo snadjemo, počmemo raditi i društvo sebi stvorimo, tada svaki idju ondje i u onu hrvatsku organizaciju, u kojoj misli da je sam sebe pronašao. Često puta sam se prepirao sa dobrim prijateljima i Hrvatima zbog Mačeka, kojega da je Poglavnik dao uhapsiti, internirati i na koncu pogubiti. U ono poratno doba malo istine se je znalo sa naše hrvatske strane. Sve što se je znalo i širilo, bilo je sa jugoslavenske strane. Zato sam uvjeren da će ovi opisi generala Drinjanina unijeti mnogo svijetla u činjenično stanje toga vremena. Zato pratite, bilježite i komentirajte između sami sebe.

Pred sobom imam, dok ovo pišem, Jubilarni broj Hrvatske Revije XX br. 4 prosinac, Munchen, 1970. Tu dr. Branko Pešelj opisuje od stranice 757 do stranice 811 **S PREDSJEDNIKOM MAČKOM U EMIGRACIJU** * * Po želji autora, ostavljamo ovakav oblik genetiva prezimena dra. Mačeka. Istina je, hrvatski jezik nema nepostojano "e", ali dr. Pešelj želi ovako pisati ovo prezime, jer da je ono slovenskog podrijetla, a da ga je tako sklanjao i sam dr. Maček, a on je svakako bio najmjerodavniji za vlastito prezime. - Ured-. Osim toga, na strani 764 u napomeni 8 posac dr. Branko Pešelj navodi: "Mnogo godina kasnije, kad smo već bili u Americi, čuli smo posredno od samoga Luburića, da je imao nakanu likvidirati Predsjednika, da je odbio da ide u inozemstvo, "kako bi spriječio Mačekovu kolaboraciju s komunistima, što su već činili na sramotu hrvatskog naroda njegovi prijatelji Šubašić i Šutej".

Pročitati u cijelosti ovaj opis dra. Pešelja, očito bi se moglo primjetiti da dr. Pešelj piše iz okvira stranačkih pogleda HSS-e, čiji pogledi su uvijek bili - a takovi su i ostali - antiustaški. Daleko bi nas odvelo kada bi sada ovdje počeli analizirati ovaj dugi opis dra. Pešelja, uzevši u obzir da je pisan poslije pogibije generala Drinjanina, pa na mrtva čovjeka se svašta nabacivati može, jer se mrtav ne može braniti. Moja opaska, Otporaš)

Nastavlja se.

07-10-2013 17:14 [#52](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAČEK U ODORI USTAŠKOG PUKOVNIKA (drugi (2) dio)

Nastavak iz prošlog broja MAČEK U ODORI USTAŠKOG PUKOVNIKA (prvi (1) dio)

Neka to bude najbolji dokaz s kakvim obzirima se je obavljala neugodna zadaća internacije dra. V. Mačeka. Zapovjednik osiguravajuće kolone bio je poručnik Stanko Kardum, zvani "kikan", koji je kasnije poginuo, a osiguranje na terenu, na ključnim položajima, vršio je zastavnik Altarac. Ovaj je bio čisti židov iz Bos. Krupe, (kao i Mladen Schwartz,moja opaska) radnik na pilani zajedno s "hadžijom" Matajijom, i skupa su se borili prvih dana protiv četnika. Ovaj je isto kasnije poginuo u Hercegovini, u prvoj Dobrovoljačkoj Pukovnici, koja je, kako je poznato, bila sastavljena od pripadnika OBRANE i odjevena u domobranske odore, te stavljena pod zapovjedništvo pukovnika Šimića. Preko Pisarovine i uz neke sporedne puteve, sjeverno od Kupe, išli smo zaobilazeći Petrinju prema Kostajnici, da stignemo u Dubicu i Jasenovac. Cijeli put bio je osiguran s posebnim malim motoriziranim odjelima, i nitko nije primijetio, osim par susjeda Mačekova dvora u Kupincu, da je ovaj, kako bi se reklo "omrknuo u Kupincu, a osvanuo u Jasenovcu".

Dr. V. Maček je bio privremeno smješten u jednu zgradu, koja je izvana izgledala kao i svaka druga kuća, a bila je utvrđena kao bunker i predstavljala važnu točku u vanjskom osiguravajućem pojasu radnog područja.

Slijedeću noć i u najvećoj tajnosti bio je primješten u zgradu zapovjedništva Radne Službe. Na prvom katu bio mu je improviziran ugodan stan, u uredu šefa Radne Službe, bojnika ing. Pićilia, ostavivši ovome, zbog kamuflaže, jednu malu sobicu; tu je bojničkom osobno radio i nekada spavao, dok je jedna druga manja soba služila meni osobno za prespavati, kada bi(h) tamo došao. Ing. Pićili je bio vrlo ugodan gospodin, profesor na Obrtnoj školi u Zagrebu i stručnjak za keramiku. On je došao k nama kao stručnjak, kada je Radnoj Službi OBRANE ured Državne Ponove dodijelio napuštenu ciglanu, u neposrednoj blizini Jasenovca. Na prozorima su bili zastori, a stakla su bila prebojena. U blizini nije bilo visokih zgrada. Boravak jednog gosta u stanu ing. Pićilia, kao i stalno prisustvo nadporučnika Šarića, nije bio previše uvidljiv, pa tako ni problem obskrbe dra. V. Mačeka nije bio upadan. Zahvaljujući svemu tome, nije se za dugo vremena saznalo, da tu živi dr. V. Maček. Posebna straža od povjerljivih ljudi, pred stanom i uredom ing. Pićilia, nije bila takodjer upadna, jer je ta uvijek postojala zbog toga, jer je ing. Pićili često dovodio k sebi iz logora pokojeg zatočenika stručnjaka za razne poslove Radne Službe. (Neprijatelj hrvatskog naroda to mjesto nije smatrao "Radnom Službom" za potrebe radne snage hrvatskog naroda u ratu protiv odmetnika i neprijatelja hrvatske države, nego je naš neprijatelj to mjesto smatrao egzekucijom neprijatelja, što nije istina,

moja opaska.)

Maček je bio u Jasenovcu, ali nije nikada bio u Logoru. Bio je u stanu ing. Pićilia, kao što je kasnije bio u mome privatnom stanu, u Bulićevoj 6, ili kao što je bio interniran u svom stanu na Prilazu u Deželićevoj, ili pak na svom imanju na Kupincu.

I da završimo s Mačekom ustaškom kapom. Čim je unišao u kuću - bunker i vidio se okružen sa stražom, pa nije bilo opasnosti da ga prepoznaju ostali civili, radi čega je i služila cijela ova kamuflaža, Maček je jednim naglim pokretom zgrabio kapu s glave i ljuito tresnuo s njom o zemlju. (Neka mi bude dozvoljeno ovdje navesti moje iskustvo sa raznim Hrvatima mojih prvih godina emigracije. Bez obzira odakle smo došli iz Hrvatske, ovdje u tuđoj zemlji smo jednaki. Počimamo se upoznavati i svaki traži svoje političko društvo. Kako je odmah iza rata hrvatska politička emigracija počela optuživati jedan drugoga za propast Hrvatske Države, tako su i političke razne hrvatske organizacije počele nicati, svaka radeći na svoj način, ali uvijek u okviru hrvatstva i kako što prije osloboditi zarobljenu Hrvatsku. Tako sam imao priliku čuti pa čak se i prepirati sa mnogima o slučaju dra. V. Mačeka. Oni koji su tražili krivnju u Ustaškom Pokretu i vladi NDH, grlato su tvrdili kako je Poglavnik dao smaknuti dra. Mačeka, itd.

Sve ovo - opravdano ili ne - žučljivo i medjusobno svadjanje Hrvata je i te kako išlo u korist nekome, a to je bila Udba i Jugoslavija. Oni su nas u ŠAHU DRŽALI preko 45 godina. Taj LED se je počeo probijati i razbijati početkom šesdesetih godina, kada je general DRINJANIN konačno shvatio da Hrvatska pripada svim Hrvatima, a ne samo onima i onoj političkoj stranki koja je na vladi. Tada je javno izišao sa programom: PORUKA IZMIRENJA, koja je izišla u "DRINI" "ISTARSKA HRVATSKA" 1964 god., strana 18-22)

(Ovdje ispod ovog opisa ima jedna slika Pripadnici "Mačekove satnije" kako nisam u mogućnosti staviti sliku, ja ću samo donijeti opis ispod slike.)

Tri brata Vučića, Šimović i Bevanda.

Posebno ćemo pisati o "Mačekovoj satniji", kako se zvala jedna stalna jedinica izabranih mladića i u kojoj je nastala pobuna zato, da bi išli na teren. Kasnije su zaista bili poslani u Jurišnu Bojnu, pod vodstvom bojnika Križana Ostojića, odakle su kompletno dodijeljeni Udarnoj Diviziji.

Ovdje je važno istaknuti, da su strojni samokresi, koji se vide na fotografiji, (to je upravo ta slika koju ne mogu staviti u ovaj opis, moja opaska) zvani "askerice", kao i odore i obuće - bili izradjivani u sabirnim logorima ustaške OBRANE. Tako je to prvo strojno oružje, koje je ikada frabricirano na teretoriju N.D.H. O tome ćemo opširnije pisati u slijedećim brojevima.

Nastavlja se.

07-10-2013 19:09 [#53](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAČEK NIJE BIO U JASENOVCU (prvi (1) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (46)

...Kakvo vodstvo, ne, Ustaša Maks se zaklinje samo ustaškom Poglavniku, vodji, čovjeku, a ne vodstvu i ne ljudima. Maks, DRINA, br.1-2 1956...

Kako nisam mogao pisati povijest, pridružio sam se onima, tj. ustašama o kojima će povijest pisati. General Drinjanin Dru. Miljenki Dabi Peranić u pismu 26.8.1962.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka.)

" OBRANA " br. 30-31 1966. godine**MAČEK NIJE BIO U JASENOVCU**

Sa ovim redcima nije počeo komentar o Mačeku i logoru Jasenovac, a sigurno je da neće ni svršiti. Zato je prigodom smrti Vladka Mačeka bezuvjetno potrebno reći nešto o boravku istoga u Jasenovcu, kao i o logorima uopće. O toj teme, kako je logično, razgovarao sam tisuće puta i s pokojnikom, jer su četiri godine stalnog kontakta, kao i mnogobrojni sudbonosni događaji o kojima smo razgovarali, dali povoda za te dialoge. I dr. Maček je rekao svoju, pa je logično, da je i na meni red, da kažem svoju, pa iako to ne bi činio radi sebe, ili čak niti radi dra. Mačeka, činim to radi onih Hrvata koji ne znaju istinu, (to je upravo zato da sam otvorio ovu stranicu HRVATSKA I USTAŠTVO preko koje želim iznositi ono što se nije smijelo pisati niti iznositi u porobljenoj Hrvatskoj skoro za pola stoljeća. Sada se iskreno postavlja pitanje: Kakva bi naša hrvatska povijest bila da Hrvatska Emigracija poslije 1945 godine nije ništa pisala ni iznosila o događajima koji nas se sviju tiče! Tko bi ovdje sada bio najveselio? Naravno Srbi, pa i Jugoslaveni te onda svi neprijatelji Hrvatske, koji su bez svih činjenica i dokaza u ruci o Sabirnom Logoru Jasenovac donosili svoje zaključke. Sada imamo iz prve ruke i od najglavnije osobe generala Maksa Luburića neke opise šta je bilo u Jasenovcu i zašto je Jasenovac bio SABIRNI LOGOR, moja opaska) i činim to radi Povijesti, koja će suditi i Dru. Mačeku i nama, koji smo ga internirali i za koji čin pred Bogom, Ljudima i Poviješću snosimo punu odgovornost. **(A šta više na ovo reći! Ovdje je Maks Luburić sve rekao! Ovdje je on rekao da je u Sabirnom Logoru Jasenovac bilo i nevinih žrtava, i da on za sve snosi punu odgovornost, mo, Otporaš.)**

Istini za volju i kako se nebi na mrtva Poglavnika, Vladu, Ministre ili Hrvatsku Državu bacala krivnja, ističem, da u nalogu nije stajalo, da se dra. Mačeka internira u Jasenovački Logor, pa čak ni u Jasenovac, ni uopće ni u koje konkretno mjesto, nego nalog je, pismeni, glasio, da GA SE TREBA INTERNIRATI I TIME SPRIJEČITI, DA GA komunisti, (kako su kasnije silom u šumu odveli Tina Ujevića i Vladimira Nazora i to iskoristili u svoje političke svrhe protiv postojeće Hrvatske Države,moja opaska) četnici, Nijemci, Talijani, ili drugi eventualni interesirani elementi odvedu i upotrebe za svoje planove i protiv Hrvatske Države. Meni bi bilo lakiše i bilo bi elegantnije reći, da sam vojnik, da su mi zapovjedili da Mačeka odvedem u Jasenovac, što da sam i učinio, i kada sam dobio nalog, da ga pustim, da sam ga pustio, i mirna Bosna. Bilo bi to i prihvaćeno, jer na kraju krajeva bio sam jedan šaraf, a svakako neće biti tajna, da je tim strojem, kojem sam pripadao ravnao Poglavnik.

Odlučio sam se za mjesto Jasenovac zato, jer sam držao s I. OBRANBENIM ZDRUGOM ono čvorište, tj. trougao između Dubice, Gradiške i Lipaka, a Jasenovac je bio centar davno prije nego je u njemu uopće bilo sabirnih logora. Meni je po Vojskovodji bilo određeno, da osiguram to strateško prometno središte sa snagama koje sam radi sukoba sa Talijanima morao povući iz Talijanske interesne sfere, iz Like i diela Dalmacije, odakle sam i doveo Krajišnike iz Cazina i

Bihaća, Dalmatince iz Knina i Drniša i Ličane iz Gospića i Otočca. (Ovdje opet moram, istine radi, nadodati da su se HOS često puta sukobljavale sa našim takozvanim saveznicima Talijanima i Njemcima. Četnici i partizani su nesmetano mogli lakiše krstariti po tim zonama koje su držali njemački i talijanski vojnici, nego hrvatska vojska,moja opaska) S ovim snagama tukli smo se sa četnicima, svladali ustanak četnika na području Donjeg Lapca, Srba itd., borili se kod Oštrelja i Bosanskog Petrovca i sa Alom Omamovićem, satnikom Ahmedom Kapetanovićem, satnikom Venturom Baljkom, stk. Rokom, bojnikom Pivcem (Ivan Devčić), i drugim povratnicima, te sa Džalovom bihaćskom grupom i Milicijom iz Kladaše, te okolice Bihaća (logornik Šimić), satnikom Veberom iz Džaferbegova Kulenvakufa (Domobranska Pohodna Bojna) i drugima nastojao suzbiti četnički ustanak i prve partizanske grupe u Velebitu, koje su se pojavile odmah nakon ulaska Njemačke u rat proti Rusije. (komentator east zagreb je često pisao o tome na ovome portalu kako su hrvatski proleter i slijedili upute iz Moskve,moja opaska) Nakon raznih krvavih incidenata s Talijanima morali smo napustiti to područje i tada mi je dat zadatak, da osiguram područje, koje su ugrožavali partizani s jedne strane iz Psunja i Papuka, a s druge strane iz Posare i Kozare.

Logor je nastao u Kraplju i to onda kada smo uhitili prve partizane s područja Psunja i Papuka. O logorima je rečeno mnogo toga, a srbokomunisti su u zadnja vremena počeli i opet s ponavljanjem laži i izmišljotina, a sve s ciljem, da bi najviše osobno mene optužili pred mladom hrvatskom generacijom kao neboraca i tobožnjeg koljača, u čemu mu sekundiraju razni hrvatski politikanti prenoseći te laži u svojim emigrantskim novinama. (Moram ovdje otvoreno reći da sam osobno bio žrtva takovih optužbi, pa čak i na ovom portalu, i sve to iz jako dobro informiranih izvora, jugoslavenskog tiska,moja opaska) Što smo trebali učiniti s uhvaćenim partizanima i njihovim jatacima? Postreljati ih i da ne bude problema, kao što su to oni činili s uhvaćenim hrvatskim rodoljubima? Mi smo isto streljali, ali onda kada je Sud ustanovio, da je netko počinio zlodjela ili spremao ista, ali njihove jatake, suradnike, simpatizere ili nasilne pomagače nismo mogli streljati bez daljnjega.

Nastavlja se.

08-10-2013 03:23 [#54](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAČEK NIJE BIO U JASENOVCU (drugi (2) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (47)

Kada se narod bori, on se bori za svoju slobodu i samostalnost, a ne za ponovno ropstvo. Dr.Džfer Kulenović, predsjednik hrvatske državne vlade NDH.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 30-31 1966. godine

(Ponovit ću zadnjih nekoliko riječi iz zadnjeg opisa i podvući ih s crnilom kako bi se znalo o

čemu se radi: "...Što smo trebali raditi s uhićenim partizanima i njihovim jatcima? Postreljati ih i da ne bude problema, kao što su to oni činili s uhvaćenim hrvatskim rodoljubima? Mi smo isto streljali, ali onda kada je Sud ustanovio, da je netko počinio zlodjela ili spremao iata, ali njihove jatake, suradnike, simpatizere ili nasilne pomagače nismo mogli streljati bez daljnjega...")

Tu smo! Dakle, general Drinjanin ne niječe da u Sabirnom Logoru Jasenovcu nije bilo streljanja. On to ovdje priznaje, ali također priznanje da su ta streljanja bila sudski procesuirana, sudski pročišćena i tek onda kazne izvršene. Osobito zadnje riječi: **"...simpatizere ili nasilne pomagače nismo mogli streljati do daljnjega..."**, što uistinu znači da su i oni trebali proći kroz sudsko procesuiranje, sudsku proceduru i pročišćavanje, te tek onda zakonski postupiti. Ali neprijatelji hrvatske države, a to su bili Jugoslaveni, komunisti, antifašisti, Srbi i četnici, koji su u to vrijeme automatski postali i neprijatelji Hrvata i Hrvatske, jer nisu dozvolili za punih 45 godina da se istina iznese o Jasenovcu. Iznosila se je samo i jedino njihova istina, koja je, nažalost, poznata cijelom svijetu da je u Sabirnom Logoru Jasenovac stradalo preko 800 tisuća Srba i drugih. Tko ne vjeruje neka izvoli pregledati svijetske enciklopedije. Moja opaska, Otporaš.)

Tada smo stvorili SABIRNE LOGORE, u zajednici s DOMOBRANSKOM DRŽAVNOM RADNOM SLUŽBOM, koja je i dala prve drvene barake za uhićene. Tada je bio u logoru predstavnik te službe, kojoj je bio na čelu pukovnik Aleksić, jedan mladi inženjer, Dalmatinac, mislim da se zvao Baraćin. Bila je njihova ideja da se ti ljudi upotrebe za gradnju nasipa, koji bi branio Kraplje od poplave. Mi smo samo dali vojsku, stražu za osiguranje tim barakama i to tako, da su jedni bili u stalnim ophodnjama za pronalaženje i likvidiranja komunističkih partizana, a drugi su bili na odmoru, vježbi itd.

Tada smo u Jasenovcu organizirali RADNU SLUŽBU OBRANE. Najprije u jednoj zgradi koja se zvala "Stara Kožara" i u drugim napuštenim zgradama stvorili smo radionice za popravak i pravljenje cipela, odora, ratnih potrebština, a isto za utvrđivanje cijelog područja, za gradnju bunkera, nastambi za organizaciju, prometnih sredstava, telefonskih i telegrafskih veza, sješu šume itd. Njoj je na čelu bio inž. Pićili, koji uopće nije bio ustaša, (vdje ova riječ ustaša se može prevesti na današnji hrvatski jezik sa riječu "branitelj", tj. branitelj nije bio ustaša, kao ni ustaša nije bio branitelj, moja opaska) pa ni vojnik, nego je bio profesor na Obrtnoj školi u Zagrebu.

On je od naših studenata /Marojević, Sliepčević i Pavličević/ sva tri iz Šibenika, stvorio prvi svoj Stožer, i na stručni rad dovodio iz redova uhićenih ili kasnije osuđenih partizana i komunističkih pomagača pojedine tehničare, graditelje, crtače, itd. da mu pomognu. Ta zgrada nekada je pripadala CIGLANI, koju nam je Ponova (to je ime bivšeg vlasnika zgrade, moja opaska) službeno podijelila, da ju stavimo u pogon i pravimo ciglu, koja nam je bila potrebna za gradnju nastambi, bunkera, i radionica za opskrbu vojske. Tek kasnije su stigli nakon likvidacije Kozare veći broj partizana. Da ovi nisu bili tako nevini lako je ustanoviti iz pisanja današnjeg partizanskog i srbokomunističkog tiska, koji dnevno donose vijesti i uspomene o ovom ili onom partizanu (nije potrebno zalaziti šta je partizanski tisak pisao u ta vremena kada je general Drinjanin ovo opisivao 1966 godine. Potrebno se je samo sjetiti šta o tome danas kaže predsjednik Mešić i kompanija, što sve skupa i u djuturu zovu Blieburški Dernek, moja opaska), koji piše, kako je sakrio oružje i predao se (jer je znao da mu se neće ništa desiti, mo.), kasnije bježao s rada i vratio se u partizane. To mogu posvjedočiti i grobovi tisuća hrvatskih vojnika koji su pali u akcijama na Kozari i među istima dobar dio vojnika OBRANE i I. OBRANBENOG ZDRUGA, koji je držao liniju Gradiška, Orahovo, Mlaka, Jasenovac, Draksenić, Hrvatska i Bosanska Dubica kroz skoro 4 godine rata. Nisu bili ni tako nedužni, ne nevini, nisu bili žene, ni djeca, ni "progonjeni hrvatski demokrati", nego su bili partizani, koji su dnevno na jedan ili drugi način ili na jednom ili drugom mjestu ubijali hrvatske muševce, žene i djecu. (To ne govorim ja. To govori Maks Luburić. To govori onaj kojemu se svi

zločini i zlodjela Jasenovca pripisuju. To govori očevidac dogodovština, očevidac slučajeva, očevidac borbi između zarobljenih partizana i hrvatske vojske. To govori onaj koji je vidio sabotaže partizana itd., moja opaska). Nisu bili tako nedužni ni oni, koje je kasnije Redarstvo stavljalo u logore rada, radi sabotaže, izdaje, suradnje s partizanima, slanja istima oružje, dizanje mostova i pruga, gdje je tisuže nevinih platilo životom.

Tako je eto izgledala ta stvar s logorima, gdje nisu dosli "krvnici fratri iz Hercegovine i pili krv bratskim narodima", nego su bili sabirni logori sastavljeni od razbojnika, partizana i njihovih pomagača. Prvi vojnici su bili Dalmatinci, Ličani i Krajišnici, prvi zapovjednik vojske bio je Ličanin domobranski časnik Pavlović, a šef Radne Službe inž. Pićili je bio zagrebčanin prvi voditelj Dalmatinci, a Hercegovci su tek kasnije došli, dok fratara nije nikada bilo, i posebno nije bio nikada nijedan hercegovački fratar ni kao dušobrižnik Vojske, nego su bili bosanski fratri (Lipovac i Brekali i Filipović) o čemu ćemo posebno govoriti. Spominjemo tek da je župnik u Jasenovcu bio jedan iz Dalmacije odbjegli svećenik, dok su dušobrižnici bili svećenici dodijeljeni od Ustaške Vojnice, tj. popovi i hodže, kao i u svim ostalim jedinicama, a govoriti o "Fratrima zapovjednicima logora" mogu govoriti samo komunisti, njihovi sluge i zlonamjerni ljudi, koji žele time naškoditi ugledu Crkve. (Sada počima biti jasno zašto je partizansko/komunistička narodna vlast odmah iza rata počela govoriti i izmišljati bilo kakove ratne priče protiv hrvatskih svećenika i Crkve općenito; streljanje preko 500 hrvatskih svećenika, hapšenje njegove uzoritosti Nadbiskupa Stepinca, konfiskacije crkvenih dobara itd., moja opaska).

Eto u taj ambijent doveo sam dra. Mačeka zato, jer je to područje bilo VOJNIČKI SIGURNO. Nisam trebao negdje drugdje odvajati snage za čuvanje zgrade i osiguranje šireg područja, pa sam Ga doveo u područje koje sam već bio osigurao. Dra. Mačeka sam internirao u zgradu te RADNE SLUŽBE radi kamuflacije, i radi ekonomije snaga, a ne radi logora, kojih tada nije ni bilo. Tek kasnije smo na Ciglani iza iste napravili logor, da bi imali radnu snagu pri ruci za rad na Ciglani. Kada je kasnije Dr. Maček tražio iz zdrastvenih razloga, jer nije trpio vlagu, da ga premjestim, premjestio sam ga u moj vlastiti stan u Zagrebu, Bulićeva ul. 6., njega i obitelj mu, koja je dobrovoljno dijelila s njim stan, i gdje su ga čuvale moja stara majka i dvije sestre, i tek je jedan časnik u građanskom odijelu diskretno bdio nad sigurnošću iz vana.

Dr. Maček se nije nikada potužio na bilo koji čin (na suprot Ivana Meštrovića koji se je tužio na bilo što i na sve, moja opaska) s naše strane za vrijeme internacije, bio je u najboljim odnosima s mojom majkom, on i njegova supruga, kao i dvoje djece, gdje smo skupa živili kao jedna obitelj, jeli skupa za istim stolom i slobodno vrijeme sprovodili u prijateljskim razgovorima. To je Dr. Maček priznao u emigraciji, a i predamnom je prije isto priznao samom Poglavniku. U emigraciji je rekao mnogopoštovanom ocu fra Davidu Zrni, tadanjem franjevačkom starješini, kada sam se vratio iz Domovine i poslao mu poruku iz Kupica: "da mu nisam ništa na žao učinio". Supruga Dra. Mačeka i Mačekov sin i kćerka znaju da je tako, i tako dugo dok se ne dokaže ili rekne protivno, Maček nije bio u logoru, nije bio zlostavljan, mučen, i najmanje je umro od posljedica logora, kako su to neki insinuirali, nego je umro od starosti i u dobi koju si svi želimo.

(Ovdje ima jedna slika vojnika u odori Hrvatske Seljačke i Građanske zaštite koju ja ne mogu staviti ovdje na papir. Molim da se uvaži. Ali ću zato staviti šta piše s desne strane slike, moja opaska)

RADOST DESETOG TRAVNJA obuhvatila je osim vrlo rijedkih iznimaka sve pripadnike HRVATSKE SELJAČKE I GRADJANSKE ZAŠTITE, koju treba smatrati dijelom HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA, jer su uzimali učešća u rušenju JUGOSLAVIJE, i u izgradnji i obrani HRVATSKE DRŽAVE. Oni su to činili i protiv volje one stranke, koja ih je formirala.

Nastavlja se.

08-10-2013 14:34 [#55](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAČEK SE JE RODIO U SLOVENIJI...(prvi (1) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (48)

Bez sumnje država Hrvatska je tu. A šta će i kako će biti kasnije, to nitko ne može predvidjeti.

Engleski konzul Rapp Ivanu Meštroviću 12.4. 41., iz knjige: Ivan Meštrović - **USPOMENE NA POLITIČKE LJUDE I DOGAĐAJE.**

piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka.)

" OBRANA " br. 32-33 1966 godine.

Razgovor s Mačekom o njegovoj vojsci: "Zaštiti"

Sve ono što danas činimo mora biti s pogledima na budućnost, ali uvijek bacajući pogled unatrag, da naše misli i planovi za budućnost usporedimo s onim , što smo jednom proživljavali, pa da onda sve to skupa uskladimo sa stanjem u svijetu i potrebama hrvatskog naroda. Samo tako možemo stvoriti jedan ispravan radni plan, koji bi Hrvatskoj mogao dati mir u slobodi.

Pametni ljudi uvijek su nastojali učiti na pogreškama drugih, nastojali su proučavati primjere u svojoj vlastitoj prošlosti, a samo kreteni i zakržljali mozgovi nisu učili ni iz vlastitih pogrešaka. To se odnosi na sva polja narodnog života, pa tako, naravno, i na vojničko polje.

Mi hrvatski vojnici, i u domovini i u emigraciji, razmišljamo o načinu kako bi mogli stvoriti temelje nove hrvatske vojske, (Ruku na srce i sami sebi priznajmo da se je to i ostvarilo u zadnjem Domovinskom ratu, u kojem je bilo mnogo povratnika, među kojima i ministar Obrane Gojko Sušak, moja opaska) koja bi izvršila svoju misiju i u predrevolucionarno doba pripremanja duhova i u revolucionarno doba rušenja Jugoslavije, kao i u postrevolucionarno doba izgradnje i zaštite svoje vlastite države.

Bilo bi glupo, kada nebi kritički analizirali tri posebna pokušaja stvaranja naše hrvatske vojske, pod tri posebne političke ideologije. (Molim cijenjene čitatelje da pomno pročitaju i študiraju ove tri posebne ideologije u službi hrvatske politike i hrvatske sudbine, moja opaska) Nema nikakove sumnje, da je USTAŠA HRVATSKA REVOLUCIONARNA ORGANIZACIJA - U.H.R.O. - **prva** stvorila vojničke jedinice, vojničke logor, vojničku školu, vojnička zapovjedništva i stožer, ustrojstvo jedne nove vojske, kojoj je cilj bio izvršiti rušenje Jugoslavije i onda biti baza za izgradnju nove hrvatske vojske, što se uostalom i dogodilo.

Drugi pokušaj bio je stvaranje hrvatske građanske i seljačke Zaštite, koju je na teretoriju hrvatske Banovine stvorio dr. V. Maček, predsjednik stranke i nasljednik S. Radica. Kako znademo i ta je vojska dostojno odigrala datu joj ulogu, jer je uz lokalne male zadaće, kao što je bila obrana hrvatskog življa i hrvatskih interesa, te kao psihološki čimbenik za pritisak na Srbe, u danom času ista je prešla na stranu državotvornog ustaštva i zapravo bila prva hrvatska formirana vojska na teretoriju N.D.H., još prije dolaska ustaških vojničkih jedinica iz Italije.

Treći pokušaj je bio stvaranje partizanskih hrvatskih jedinica u Dalmaciji i Istri, koje su teoretski i juridički bile jedinice hrvatske vojske, u službi Centralnog komiteta komunističke partije Hrvatske. Druga je stvar ono, što se je dogodilo iza kulisa, te kako su izvanhrvatski partijski i vojnički elementi te jedinice pretvorili zapravo u jugoslavensku vojsku, kojoj su na kraju **simbolički nabili i srpsku šajkaču na glavu**. (Ovdje se svaki iole pošteni Hrvat treba vrlo dobro zamisliti i sam u sebi zaključiti dali je to istina ili ne, što hrvatski general Drinjanin ovdje kaže. Mi Hrvati u našoj vojničkoj prošlosti nikada nismo imali "šajkače" kao vojničke kape, moja opaska) Ali, i opet misleći na budućnost, hrvatski ljudi u emigraciji i domovini, komunisti i antikomunisti, bivši ustaše ili bivši Zaštitari misle na taj dio partizanske vojske, kao jednu od više mogućnosti, da se hrvatski čovjek u danom času nadje sa puškom u ruci i u organiziranim vojničkim formacijama, u službi hrvatske državotvorne politike. (Ovdje treba istaknuti kako je kolegica lokica i kolega matrix i mnogi drugi koji misle slično kao i oni, bili u prošlom Domovinskom ratu sastavni dio tih "vojničkih formacija, u službi hrvatske državotvorne politike", o kojoj general Drinjanin piše, moja opaska).

Prvom zgodom opisat ću moje razgovore s Andrijom Hebrang, (Mene su neki pitali dali ću išta pisati o A. Hebrangu. Jest, pisat ću čim za to dodje vrijeme i reći ono malo što snam iz raznih izvora, moja opaska) kojega sam spasio od sigurne smrti, jer sam bio uvjeren da bi se on borio za hrvatsku državu, pa makar ona bila, kako je Hebrang znao reći, "crvena kao kukurik". On je bio u mojim rukama i kasnije smo ga predali partizanima u zamjenu za pokojnog Vutuca i Vagnera, koji su bili u komunističkim rukama. Logično je da sam sa Hebrangom razgovarao o mogućnostima stvaranja hrvatske vojske u bilo kojim okolnostima. Isto tako sam razgovarao sa drom. V. Mačekom, ne samo o stvaranju Zaštite, njenim ciljevima, ustrojstvu i možebitnoj upotrebi, nego smo razgovarali mnogo puta i o tome, što bi se moglo zavati - filozofija rata.

Bilo bi vrlo jednostrano proglasiti Mačeka jednim pacifistom, koji je mrzio rat i oružje. Maček je i sam bio pričuveni časnik i služio u starom Hrvatskom Domobranstvu kod "Vražije Divizije". Logična je stvar, kao intelektualac i pravnik, političar i vojnik, da je svijestan da ni jedan narod nema prava da ga se zove narodom i svijesnom nacijom, ako nije kadar stvoriti svoju državu, i tu državu braniti oružjem i žrtvom svojih sinova. Medjutim, kako na razvoj cijele hrvatske politike, tako i na ovaj osebjuni aspekt Maček je uvijek gledao kritički, sa nekih posebnih stanovišta filozofske prirode, koji su ga vodili kroz cijeli život, pa sve do groba.

Maček se je rodio u Sloveniji, od slovenskih roditelja, (kao Hitler Austrijanac, moja opaska) pa iako je, kad bi se naljutio na Slovence i na slovensku politiku, znao reći: "Vrag im mater kranjsku", on je uvijek u sebi, u krvi i podsvjesti nosio taj slovenski i kranjski biljeg, koji je često kod njega dolazio do izražaja. Zato on nije nikada mogao biti žarki hrvatski nacionalista, premda je hrvatski osjećao i ljubio Hrvatsku. Zato je on, kao političar, morao i razvijati jednu politiku, gdje bi mogao uskladiti svoje osjećaje i dužnosti sa svojim porijeklom i sa svojom filozofijom. Maček je bio eminentno politički čovjek. Osim toga, bliža okolina Zagreba sa Slovenijom tvorila je neke vrsti jezične, demografske, vjerske i sudbinske povezanosti za vrijeme borba protiv turske najazde, kao i borba protiv Austrije i Madjarske.

Mi ne možemo danas gledati na ilirski pokret ili, recimo, na slavenstvo i panslavenstvo, ili na

socijalne borbe jednog Matije Gubca protiv vlastele i feudalstva, sa današnjeg stanovišta, nego se valja prenijeti u ono doba, kada ideje, pokreti i ljudi nisu značili isto što i danas. (Ovo važi za svako povijesno rezoniranje, moja opaska) Politika je čista dinamika i ne možemo si praviti usporedbe i iz njih izvlačiti zaključke, ako nismo ispitali prilike, ambijent i potrebe onoga doba. (Bravo, Drinjanine!,moja opaska) Maček je tu slijedio svoga vodju Radića, koji je derao i spaljivao madjarske zastave, dobivao austrijske kundekke i školovao se u Masarykovojoj školi u Pragu, gdje se je udisao slavenski i panslavenski duh. Dio tog duha sačinjavala je bogata ruska književnost. I u njoj, kao najmarkantnije Tolstojevo djelo i njegovi filozofski nazori. Maček je bio stopostotni obožavatelj Tolstoja.

Tu dolazi sada obični čimbenik za formaciju dra. V. Mačeka, kao političara, i odatle njegovi nazori o vojsci.

Kao jedna od najugodnijih mojih uspomena na dra. V. Mačeka bili su razgovori o filozofiji rata, koja je imala i svoje konkretno ime: general Kutuzov.

Nastavlja se.

Objavljeno: 10.06.2009. u 14:05h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 921

colonia.tino 10.06.2009 17:08 h

Slažem se, zanimljivo bi bilo vidjeti i pročitati o čemu su konkretno razgovarali Hebrang stariji i Luburić, jer to sigurno nigdje nije zabilježeno. Isto tako se slažem, da prvobitno antifašizam u Dalmaciji nije bio pod komunističkim nadzorom, već su se prije svega ljudi pobunili protiv talijanske okupacije, s vremenom su prevladali komunisti nad tim pokretom i stavili svoja znakovlja.

Poslije bitke lako je biti general, takav zaključak bi se mogao izvući iz ovog teksta, ako uzmemo citat iz teksta: "...nego se valja prenijeti u ono doba kada ideje, pokreti i ljudi nisu znali isto što i danas. Politika je čista dinamika..."

Domobran 10.06.2009 18:31 h

broken, slažem se. Drago mi je da se slažete sa gore iznešenim. Što se tiče Hebranga i Luburića, iznijet ću ono što znam i što imam kada za to dodje vrijeme. Naravno da će sve biti sažeto i u kratkim crticama opisane. Ne poradi pomanjkanja volje za to iznijeti, da se sve zna i sa naše hrvatske, za neke, možda, i ustaške strane, koliko pomanjkanja vremena cijenjenim čitateljima, koji najprije moraju raditi kako bi mogli zaraditi svoj svakodnevni kruh za život.

Vi znate, broken, da nema tog opisa, knjige, koji bi mogli sve opisati i uz to svakoga zadovoljiti. Posljednje uređivanje od Bobani : 08-10-2013 at 14:37

08-10-2013 18:23 [#56](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAČEK SE JE RODIO U SLOVENIJI (drugi (2) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (49)

Svaki svjestan Hrvat, a nesvjestan neka postane svjestan, mora zastupati i braniti hrvatske narodne interese. Adolf Andrić (Plemić) vodja Bugojanske Akcije iz godine 1972.

(Želim nadodati i uz ovaj opis prilažiti sve kometare raznih komentatora, koji su različiti i veoma interesantni za pročitati. To je danas 8 listopada 2013. Otporaš.)

piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 32-33 1966. godine

Razgovor s Mačekom o njegovoj vojsci : "Zaštiti"

Za vrijeme pohoda Napoleona na Rusiju uloga Kutuzova je bila odlučna. On je bio jedan od tih Tolstojevih tipova, a kada pogledam fotografije i crteže generala Kutuzova, vidjet ćemo čak i neku fizičku sličnost sa drom. V. Mačekom. U jednom od mnogobrojnih filmova sa temom Napoleonove invazije na Rusiju - vidio sam jednog Kutuzova, kojega kao da su tražili da bude sličan dru. V. Mačeku: sa prosijedom razbarušenom kosom, crtama lica, pogledom i onim savršenim mirom, kojega je znao sebi nametnuti dr. V. Maček.

Vrlo široko polje za razgovor bila je teza: dali je general Kutuzov postupio kao što je postupio zato, jer je njegov način mišljenja bio takav, ili, jer je kao sposoban general i previše dobro poznao snagu Napoleona i njegovu ratnu potenciju, i analizirajući slabo stanje i organizaciju ruske vojske, pa se odlučio za pasivni otpor i povlačenje. Kako znademo, general Kutuzov je izbjegavao bitke sa Napoleonom, koje je u brzim manevrima svoje konjice i jakog topništva, u novoj borbenoj taktici, rušio najjače vojske Evrope. General Kutuzov je Napoleona navlačio u ruske stepe, u geografsku fatalnost, u blato, u šume i snijeg. Jedva je mogao spriječiti impulsivne i mlade prinčeve i generale, koji su htjeli pod svaku cijenu jurišati na Napoleonove konjice, na grenadire i topništvo.

S druge strane, on je pustio hladnokrvno da Francuzi i njihovi evropski saveznici uništavaju manje jedinice i posade, koje bi on ostavio da zadržavaju temperamentnog Napoleona. Ono što nisu uništili Francuzi u svom naletu, to bi uništavale jedinice samog Kutuzova, paleći sela i gradove, (ova ruska vojnička strategija prema stranom neprijatelju ne može se primijeniti na naš hrvatski slučaj u drugom svjetskom ratu, gdje smo uzajmno, jedan drugome, bili neprijatelji,moja opaska) tjerajući stoku i uništavajući žetvu, koju nisu stigli pobrati, žrtvujući kasnije i samu Moskvu. Kad je Napoleon stigao u praznu i zapaljenu Moskvu, a snijeg onemogućio svaki manevar i stvaranje logističkih baza, za smještaj, obskrbu itd. vojske, Napoleon je kao pametan čovjek uvidio, da ga je pobijedio taj naoko nastrani i čudnovati general - filozof Kutuzov.

Kada je Maček stvarao svoju Zaštitu, onda su došle do izražaja sve naprijed spomenute činjenice, koje su se opazile u skoro svim nastupima njegova života.

Bivši austrijski glavnostožerni pukovnik, Slavko Kvaternik, i tadašnji jugoslavenski glavnostožerni bojnik, Ivo Babić, bili su tehničari koji su izradili plan za ustrojstvo i djelovanje Zaštite, kojoj je na čelo postavio seljaka i narodnog zastupnika Gujku Kemfelju. On je htio imati vojsku svoje "Slobodne Hrvatske", koja ne bi bila jugoslavenska, a još manje srpska vojska, ali ne bi bila ni ono, što bi mi zvali "hrvatska vojska". bila je to zapravo "seljačka vojska", a samo zato da bi spriječio da

ne bi građanski elementi i "soldatska" preuzeli vodstvo te njegove stranačke vojske, on je stvorio i hrvatsku Građansku Zaštitu, koja je, naravno, bila u znatnoj manjini. Ako uzmemo da je Maček htio "slobodnu Hrvatsku", koja ne bi bila ni za Jugoslaviju ni protiv Jugoslavije, nego uprave sve obratno, onda tek možemo doći do prave spoznaje - što je zapravo značila ta Mačekova stranačka vojska.

Je li Maček, poput generala Kutuzova, računao da Hrvatska nije u stanju srušiti Jugoslaviju i odhrvati se srpskom imperijalizmu, pa je zavlačio hrvatsku politiku u labirinte i ćor-sokake, da bi "general vrijeme" razumio ili nadvladao Srbe?

Nastavlja se.

Objavljeno: 12.06.2009. u 14:41h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1291

sponzoras 12.06.2009 22:25 h

Gospodine Otporaš jedno pitanje za vas.
"Da li ste vi rasist?" Molim iskren odgovor. Hvala.

Gracena13 12.06.2009 23:04 h

Gospodine Sponzoraš
citat:

Svaki svjestan Hrvat, a nesvjestan neka postane svjestan, mora zastupati i braniti hrvatske narodne interese. Adolf Andric (Plemić)vodja Bugojna

pitanje za vas : Što biste vi osobno ponudili kao odgovor na bit poručenog ? Da ili ne ?

Molim iskren odgovor. Hvala .

sponzoras 12.06.2009 23:17 h

Gospodo ili gospodična Gracena13. Apsolutno svaki čovjek, pa i Hrvat mora zastupati interese svoga naroda.

Ni jedan čovjek pa niti Hrvat ne smije primjenjivati rasističke metode u zastupanju bilo kakvih interesa, pa ni svojih vlastitih ili svojeg naroda.

Gracena13 12.06.2009 23:46 h

Zahvaljujem vam na odgovoru.

No, ja do sada nisam iz osobno izrečenih misli gosp. Otporaša stekla dojam kao vi da podržava rasističke metode spram bilo koga ili čega.

Da pratite s pažnjom osobna promišljanja gosp. Otporaša
shvatili bi da niste u pravu, odnosno da ste prema krivoj osobi usmjerili provokaciju .

Gosp.Otporaš se jasno i nedvojbeno izjasnio na temi gđice Broken da podržava demokratska načela.

sponzoras 12.06.2009 23:54 h

Nije provokacija, već pitanje.

Kad gospodin Otporaš odgovori, možemo dalje pričati.

Gracena13 12.06.2009 23:58 h

citat:

Otporas 10.06.2009 19:07 h

broken,

Slažem se sa vašim opisom. Temeljnim načelima demokracije nitko ne može nikome zabraniti se slobodno ispoljavati kako tko hoće, pa tako i homoseksualci.

Evo, on se jasno opredijelio .

Ja osobno se ne slažem da paradiraju ulicama i hrvatskoj mladosti ulijevaju u um ideje da je nakaznost i grdoba nešto sasvim uobičajeno i poželjno.

Gracena13 13.06.2009 00:07 h

Da se razumijemo, ne podržavam osudu ove vrste populacije u vidu javnog linča, ali smatram da ulica nije prikladno mjesto za upućivanje zahtjeva za poboljšanjem statusa u okviru društvene zajednice.

sponzoras 13.06.2009 00:08 h

Gracena13.. ovdje se ne radi o opredjeljivanju prema homoseksualcima već o rasizmu. Dakle, ne govorimo o homofobiji.

Moje je pitanje jasno, a odgovor čekam od kolege Otporaša.

Al kad već o tome.

sponzoras 13.06.2009 00:12 h

i ja kažem da ulica nije prikladno mjesto za rješavanje njihovog statusa u društvu.

Dakle, slažemo se.

Gracena13 13.06.2009 00:13 h

OK, bez ljutnje.

Kao što ste vi pitanje postavili, tako sam i ja pojasnila osobno viđenje gosp. Otporaša , a usput sam se dotakla teme o homofobiji.

Domobran 13.06.2009 00:28 h

@sponzoras. URBI ET ORBI, glasno i jasno nisam rasista bio, niti sam niti ću ikada biti, niti za to ima razloga.

kolega sponzoraš, kolegica gracena13 vam je jako lijepo odgovarala. Njezin odgovor je moj odgovor.

Pozdravlja vas kolega Otporaš.

sponzoras 13.06.2009 00:51 h

Odlično .. onda s nestrpljenjem očekujem tekst o ustaškim rasnim zakonima i sprovođenju istih kojih se ne bi ni KKK posramio.

Pozdrav i vama.

Gracena13 13.06.2009 01:02 h

Eh, da sam mogla naslutiti što vas zapravo pati gosp. Sponzoraš , ja bi unaprijed upisala:

Jedni klikću pokojniku Titu, drugi pokojniku dr. Paveliću, treći pokojniku dr.Tuđmanu, a ja osobno štujem sve one koji klikću legendama hrvatskog otpora i patnicima u ime i za hrvatski narod pokojnom VITEZU Juri Francetiću i Vitezu Anti Gotovini.

Lijepi vam pozdravi, i miran san !

Gracena13 13.06.2009 01:03 h

Ispravak:

i VITEZU ANTI GOTOVINI

Domobran 13.06.2009 01:47 h

sponzoras. Kada sam otvorio stranicu HRVATSKA I USTAŠTVO imao sam ideju opisati razlog(e) osnutaka Ustaške Hrvatske Revolucionarne Organizacije U.H.R.O. Kao početak najprije sam počeo sa USTAŠKIM NAČELIMA, koji su uistinu počeli i svoje korijene imali u Zagrebu, siječnja 1929 godine. U emigraciji su se dopunili 1932-33, i koliko je poznato da u Ustaškim Načelima nema nikakvih rasnih zakona. Izvolite ih pronaći u prvim opisima USTAŠTVA. Kolega sponzoraš dvije osobe vide više nego jedna, pa bih mi bilo osobno drago da mi podvučete iz Ustaških Načela riječi tih rasnih zakona. Ja ne tvrdim da postupci pojedinih Ustaša su opravdani i da nije bilo u nekim slučajevima pretjeranosti ustaške vlasni NDH. Vaše je pitanje na mjestu i vi ste mene ponukali da moji idući opis USTAŠTVA (50) bude posebni prilog ovog opisivanja, u kojem ću opisati moje obiteljske jade; što se može reći kao jedna kap vode u moru na usporedbu svih jada i patnja koje je pretrpio naš hrvatski narod.

Domobran 13.06.2009 01:56 h

Gracena13. Najljepša hvala na vašim ispravcima. Naravno da je Ante Gotovina VITEZ. Osobno bih prozvao svakog onoga Hrvata koji svoj život žrtvuje za dobrobit vlastitog naroda, u ovom slučaju našeg hrvatskog naroda.

Usput želim spomenuti da sam prelistao TEMELJE i prvog i drugog zasjedanja AVNOJA. Nigdje niti jedne riječi o Hrvatskoj kao imenice ili kao pridjeva. Nasuprot tih državotvornih TEMELJA AVNOJA i USTAŠKIH NAČELA ima velika razlika. Kada iznesem temelje AVNOJA, sve što bih želio - ne za mene - je da se prebroji koliko puta se spominje Hrvatska u Ustaškim Načelima, a već sam rekao niti jedan jedini put u Avnojskim načelima. To se treba uzeti u obzir, ako ćemo HRVATOVATI.

sponzoras 13.06.2009 02:47 h

Svakako <http://www.hrvatskinacionalisti.org/...tika&Itemid=61>

Rasna politika u NDH ovdje je detaljno opisana i potpisana od strane Ante Pavelića.

Gracena13 13.06.2009 07:43 h

Gosp.Sponzoraš

O Ustašama i NDH nisam imala mogućnost spoznati objektivne činjenice , osim onog dijela što su ga tamanitelji hrvatskog naroda od 1918 pa do 1991 svjesno i sa zlom namjerom podmještali kao jedinu moguću opciju.

Budući da ne raspolazem s relevantnim dokazima što je istina, a što laž, ne bih ulazila u dublju raspru s vama , prepuštam gosp.Otporašu da nastavi s vama polemizirati o sadržaju teme.

Velite svakako ?

Ja velim o pokojnom JBT-u nikako, jer kosti koje danonoćno izviru , podsjećaju da ih se ne zaboravi olako, opominju nas također da bez razčišćene prošlosti, nema ni svijetle budućnosti.

Pokojnom dr.Paveliću zamjeram i osuđujem dvije javno obznanjene činjenice odnosno događanja koja ne mogu prihvatiti kao zdravorazuman postupak bez obzira na sve drugo hvalevrijedno.

1. Ni pod koju cijenu nije se smjeo dogoditi slučaj Jasenovac

2. Slučaj Lorković-Vokić također

Ni pokojni dr.Tuđman nije bio svetac, ali se slažem sa zaključkom koji prilažem u cijelosti.

citat:

Akademik Josip Pečarić:

Hvala dr Tuđmanu za 'grijež' stvaranja hrvatske države.

Nadalje pisati i obznanjivati autentične navode pojedinih autora, i istinu o dijelu hrvatske prošlosti nije grijeh. To je hrvatska povijest . Kakva god da je, naša je, nije riječ o Kinezima. Lažno svjedočiti i svjesno podmještati laž pod istinu o bilo kome ili čemu je grješno i neprihvatljivo.

Na nama je da s pažnjom promislimo o svemu što se događalo mimo volje hrvatskog naroda od 1918 , pa sve do danas.

Gracena13 13.06.2009 07:53 h

g.Otporaš:

Najljepša hvala na vašim ispravcima. Naravno da je Ante Gotovina VITEZ.

Molim , i drugi puta.

No, nisam ja vršila korekciju vašeg navoda, neg' sam ispravljala samu sebe, jer sam poradi brzopletosti nepravilno napisala tekst.

Gracena..

sponzoras 13.06.2009 10:38 h

Ako ste pomno pročitali Rasne zakone na linku a potpisane od strane poglavnika Pavelića

<http://www.hrvatskinacionalisti.org/...tika&Itemid=61>

onda će vam biti jasno o čemu se radi. Stoga osobno smatram veličanje poglavnika i njegove tvorevine osobnom uvredom i ponižavanjem cijelog hrvatskog naroda koji NIJE rasistički.

Hvala.

Gracena13 13.06.2009 17:28 h

@Sponzoraš:

Čega se pametan srami, budala ili lud se ponosi.

Osobno sam jasno i glasno upisala vlastito promišljanje o slučaju koji ste naveli.

citiram:

gracena 13

Pokojnom dr.Paveliću zamjeram i osuđujem dvije javno obznanjene činjenice odnosno događanja koja ne mogu prihvatiti kao zdravorazuman postupak bez obzira na sve drugo hvalevrijedno.

1. Ni pod koju cijenu nije se smjeo dogoditi slučaj Jasenovac

No, nepobitna je činjenica da se ukazala nužna potreba za pokušajem uspostave države NDH jer hegemonistički nasrtaji od strane Srba su postali nepodnošljivi i krajnje pogubni za hrvatski narod. U tom kontekstu gosp.Otporaš pokušava pojasniti pojavu i nastanak ustaških vojnih formacija.

U pravu je Arcanoid, kada veli da pojedini svjesno izvlače na površinu isključivo onaj crni dio kako bi javnosti predočili i nametnuli vlastite zaključke a sve s ciljem da se i nadalje održi teza i pod svaku cijenu kako je Hrvatima genocid u naravi.

Zanimljivo je promotriti da kada je riječ o osudi zločina koje je počinila druga strana pojedini prisutni ostaju bez teksta, te i nadalje ushićeno kliču velikom vođi, iako su svjesni da je osobno nadgledao, izdavao naredbe potpisom i pečatom ovjerene o uklanjanju Hrvata kao nepoćudnih elemenata .

Kako se nitko od takovih ne prisjeti navesti svijetli primjer časnog i humanog postupanja hrvatskog ratnika u vrijeme WW2.

prilažem dio priloga

Osim obrane Hrvata - katolika i muslimana, Francetić je štitio i Srbe. Za ovdje evo samo jedne njegove geste. Naime, iza jednog okršaja muslimana i pravoslavaca u selu Brgule više Vareša došao je Jure Francetić da ih smiri. Među obostrano nastradalima našao je Francetić jedno srbsko dijete - Svetu Gorančića iz sela Brgule i posvojio ga, da mu tako spasi život. To dijete je živjelo kod Francetićeve supruge u Zagrebu sve do 1957. i izškolovalo se. Tada ga je preko Crvenog križa pronašla i preuzela njegova majka.

Mislim da ovaj slučaj dovoljno zorno svjedoči o hrvatskom ratniku pokojnom Juri Francetiću i zaslužuje svaku pohvalu.

Za razliku od načina na koji je on kao vojni zarobljenik skončao .

Gracena13

Domobran 13.06.2009 17:58 h

Gracena13. Potpuno se slažem vašim odgovorima. Ima jedna stvar koju želim ovdje istaći, i to je istina, a ta je da su naši hrvatski LEGENDARNI JUNACI I VITEZOVI JURE FRANCETIĆ I RANKO BOBAN završili svoje živote vrlo mladi i nisu imali priliku iza sebe oštetiti neke zapise/uspomene, kako se to obično čini. Sve što o njima znamo je to što su drugi o njima rekli. Doduše, smiriva me jedna činjenica, a ta je, da ni Isus Krist nije ništa pisao niti iza sebe ošteti bilo kakove zapise/uspomene. O njemu već preko dvije tisuće godina drugi pišu. Tako će se deseti i o našim najvećim vitezovima JURI I BOBANU da drugi o njima pišu. Zato, gracena13, kada dodje vrijeme bit će govora i o Juri i o Bobanu. Crkve su pune svetaca, a naša hrvatska ratna povijest je puna JUNAKA. Ponosan sam što sam Hrvat i za mene će biti pravilo: Da je i najgori Hrvat za mene bolji od najboljeg Jugoslavena.

sponzoras 13.06.2009 18:09 h

Gracena izvlačiti pojedinačne i konkretne primjere nema veze s onim što ja želim reći. Isto tako mogu i ja navesti primjere koje mi JE moja vlastita baka pričala o njemačkim vojnicima koji su u Međimurju između '41 - '45 pomagali seljacima i štitili ih od mađarskih ubojica a seljaci im za uzvrat davali hranu. No da li je to razlog da onda kažemo da su nacisti ipak usprkos svemu bili pozitivci.

NE, Nikada!

U OVOJ REČENICI JE MOJ STAV JASNO OBJAŠNJEN:

Ako je jedno jedino dijete ubijeno poradi rasnih zakona u NDH, ako je ijedna osoba radi tih istih zakona patila, bila ponižena, mučena ... onda su ti zakoni sramotni i oni koji su ih podržali su rasisti i kriminalci! Podržao ih je Ante Pavelić i on je bio KRIMINALAC I RASIST!

Mene su roditelji učili da je rasizam veliko zlo i ja to znam da je pravilan stav. Koja god vlada svijeta ga je podržala, a podržala ga je NDH i Pavelić, za mene takve ljudi ne mogu biti u istoj rečenici sa riječi domoljubi. Domoljubi vole svoju zemlju i narod, oni ih ne ubijaju i ne uništavaju.

Može Otporaš napisati još 7 tisuća nastavak o ustašama, ali nikako i nikada ne može opravdati rasizam koji je njegov idol Pavelić podržavao i sprovodio.

Na kraju krajeva i Marxova ideja komunizma u temelju je ispala jako dobra a u praksi se pokazalo

da je komunizam u rukama ljudi zlo kao i nacizam.

Niti ja kažem da su svi Hrvati genocidni, niti ću to ikada reći. No od nekih stvari ne možemo bježati i na njih zažmiriti.

sponzoras 13.06.2009 18:11 h

Citat:

"najgori Hrvat za mene bolji je od najboljeg Jugoslavena"

To kaže jedan čovjek koji živi u multinacionalnoj državi, gdje se sastaju sve rase, kulture i religije svijeta.

Otporaš, počinjem sumnjati da navečer navlačite bijelu kapuljaču KKKa i plešete oko zapaljenih križeva.

Domobran 13.06.2009 20:02 h

sponzoras. Što ćete vi u nešto početi sumnjati ili ne, to ja vaše pravo i vaša osobna stvar, kao što je i moja osobna stvar ono što sam već rekao.

Što se tiče moje izreke: da je za mene uvijek bolji i najgori Hrvat od najboljeg Jugoslavena, to ostaje tako dugo i dotle dok god bude ozračja ostatka-ostataka jugoslavenstva među nama Hrvatima. Bivša propala Jugoslavija je bila višenacionalna država, kako vi to kažete, a ne više rasna država. Po mome skromnom shvaćanju, riječ "rasizam" se dijeli po RASAMA a ne po boji kože. Dakle, multinacionalni narodi koji su sačinjavali bivšu Jugoslaviju su narodi iste RASE, osim, kolega sponzaros, ako vi to meni možete protivno dokazati. Dakle tu nije moglo biti pitanje nikakove RASE niti rasističkih zakona. Ako ih je po mogućnosti ili po potrebi i bilo, onda, sa žaljenjem, moram reći da su to bili zakoni potrebe jednog rata, što su i drugi zaraćeni narodi europe takodjer imali.

Naš hrvatski narod je u svojoj suštini jako miroljubiv i vrlo prilagodiv narod. Jedni se prilagode jednima a drugi drugima što u svojoj jezgri nosi korijene demokracije. Demokratskim putem vi mene svrstavate ondje gdje ja ne pripadam niti mi je tu mjesto, a ja vas takodjer demokratskim putem svrstavam u razočarane Hrvate. Ali na žalost, niste sami. Ima ih mnogo koji su na jedan ili drugi način razočarani, a ponajviše poradi toga što još nisu uspjeli otkriti "TAJNU" zla ili "TAJNU" hrvatstva. Ja sam to davno otkrio i znam gdje mi je mjesto: kod hrvatstva, u hrvatstvu i među Hrvatima.

sponzoras 13.06.2009 21:07 h

Ne uspoređujte poštene Hrvate sa svojim idolima koje želite prikazati kao pozitivce. Većina Hrvata nisu rasisti i osuđuju zločinačke režime iz svoje povijesti. Kako ustaški tako i komunistički.

Usporedba današnjih Hrvata sa zločinačkim režimima je uvreda i ponižavanje a vi to uporno radite, što mi govori da ste i egoist.

Ako je po vama u ratu potreba za uspostavom rasnog zakona normalna stvar onda sam gotovo uvjeren da ste rasist.

A o demokraciji govoriti odmah nakon ove rečenice, je itekako licemjerno.

Čudi me kako niste naučili u dijaspori da se demokracija ne temelji na rasističkim zakonima i uvjerenjima, nego na uzajamnom prihvaćanju ljudi i poštovanju njihovog odabira, vjere i rase.

cvrkut 13.06.2009 23:19 h

@sponzoras... Tko tebe plaća osim portal javno, gay-evi, lezbe, ostaci udbe ili loknica, hehe. Tolika upornost, nije to bez vruga.

arca 14.06.2009 00:23 h

Istina nije relativna a rasizam se ne može opravdati. Svaki pokušaj opravdavanja rasističkih zakona donesenih u to vrijeme (od jedne strane) jednak je pokušaju opravdavanja zločina komunizma (od druge strane).

Svima bi nam trebao biti cilj saznati istinu, a ne vršiti na njoj estetsko - kozmetičke zahvate. Jer, i najgora istina bolja je od samozavaravanja.

sponzoras 14.06.2009 01:11 h

Arca..hvala na riječima zdravog razuma.

Gracena13 14.06.2009 09:59 h

arca@

citat:

Rasizam se ne može opravdati.

Potpisujem.

citat:

Istina nije relativna

Je, pravo veliš.

sponzoraš:

citat:

Ne uspoređujte poštene Hrvate sa svojim idolima koje želite prikazati kao pozitivce.

Osobno se ne priklanjam idolima pod svaku cijenu.

Dapače rado propratim i poslušam promišljanja suprotna ili bliska osobnom .

Propratimo što veli pošteni Hrvat.

Prilažem dio iz priloga akademika Mirka Vidovića, objavljen na www.dragovoljac.com- tema- Hrvatska je povijesna nacija. Preporučam da pročitate ostatak priloga u cijelosti na navedenoj stranici.

A da je i Krleža bio ljuti antisemit, upravo zbog politike Josipa Franka, dokazom je i njegova izjava, tiskana u zagrebačkom tjedniku "Danas" netom nakon Titove smrti: "... zar nam je Eugen Kvaternik trebao da posluži kao svjedok da nije tako bilo kao što je bilo?"

Ako je netko bio zločinac zavrnut u majčinoj utrobi, ukleti bastard jednog ukletog luckastog austro-madžarskog subalternog infanterijskog oficira i tragične kćerke Sejloka hrvatske politike Jozue Franka, jedne Dogačnice i žene Vojskovođine koja je završila kao supruga jedne pijane lude i kao majka jednog rođenog zločinca ...

Ako je taj Jozuin unuk ta pojava, kriminalna palikuća, provalnika i suludog koljača i perverznog talijanskog krvnika koji je već na Liparima pobio stotinjak polupismenih primitivaca iz belgijskih rudnika ..." (Danas, Zgb. 24.10.1989., s.63).

Krleža je jedini Hrvat koji je jednog Židova nazvao 'zločincem od samog začetka u materinoj utrobi', odnosno potomka Jozue koji je osvoji Jerihon, odnosno sve Židove od Mojsija na ovamo, kao kongenitalne ubojice.

Nitko od onih koji su i na koj način djelovali govornom ili pisanom riječju u Hrvatskoj nije išao tako daleko u svom antisemitskom proljevu, koliko glavni konceptor hrvatskog renegatskog ogranka komunističkog pokreta - Miroslav Krleža, vrhovni autoritet i za Stjepana Mesića i njegovih bolesnih 'dravodrugova' - komunisti Titovih sljedbenika!

Da je tako nešto napisao Mile Budak, oni bi od toga napravili opravdanje za svo zlo što su počinili našem narodu u nizu pokolja od svibnja 1945 do siječnja 1951.

Miroslav Krleža proveo je drugi svjetski rat na sinekuri NDH i uz otvorenu zaštitu Mile Budaka.

Ništa nije poduzeo da Mile Budak nakon rata ne bude smaknut kao 'klasni neprijatelj.

Krležu je zbog toga progonila savjest pak je pokušao da opere svoje pilatovske ruke slijedećom apologijom Budaku:

"Budućnost kao i svaka budućnost, tko zna šta nam donosi - rekao je Budak.

Kad se svijet smiri - nastavio je POŠTENJAČINA IZ SVETOG ROKA - Hrvatska će na mnogim područjima iziskivati koješta, morat će se uprijeti da se nadoknade propusti i nemar iz prošlosti, da se krene ukorak s naprednim narodima (s.62)...

Dok je vizionar i veliki književnik Budak usred Beograda izgubio život, Pavelić je bijedno i kukavički napustio zemlju ..." (v. 'Danas', Zgb.17.10.1989.).

A da su titovci i sami bili antisemiti, dokazom je i žalosna sudbina domaćih povratnika iz nacističkog ratnog logora Dachau.

Njih je Tito dao pohapsiti, suditi na smrt i mahom poubijati zbog toga što su ostali živi u Hitlerovim logorima, jer je to 'dokaz' da su suradjivali s nadzornom službom u logoru.

A nakon 'Rezolucije informbiroa, Tito je na Goli otok slao i naše Židove, njemu nije stalo do njihova identiteta, smetala je njemu njihova savjest.

I početkom sedamdesetih godina prošlog stoljeća, Tito je poslao na dvanaestgodišnju robiju Vojvodjanku Milu Sarginzbog (zbog) 'staljinizma' a koja je u vrijeme Drugog svjetskog rata bila deportirana u Njemačku gdje je prošla kroz sedam nacističkih logora i bila tetovirana u Buchenwaldu.

Treba shvatiti izjavu koju mi je, prilikom našeg službenog razgovora 'on tape', u toku rada Ottawske konferencije (u travnju 1985), dao kanadski visoki diplomat Harry Jay, nakon što je primio moj 'Memorandum' u vezi s hrvatskim zahtjevom za samoodrednjnje.

Tom prilikom gosp. Jay je rekao:

"Ja sam, kao saveznički pilot, oboren nad Njemačkom ostatak rata proveo u nacističkim logorima.

Pročitao sam vaše uspomene iz Titovih kazamata i mogu vam reći da smo mi bili bolje tretirani u Hitlerovim nego li vi u Titovim logorima".

A što se tiče 'židovskog pitanja', u NDH - notorna je činjenica da ono ne proizlazi iz 'Ustačkih načela' ni iz redova koji su djelovali oko Pavelića u UP.

To je bila žalosna pojava diktirana Hitlerovom imperijalističkom politikom i ne samo u Hrvatskoj.

Za razliku od Hrvatske u kojoj nije bilo ni Sabora ni nekih zakona, u Francuskoj su zastupnici u Vichy-ju izglasali i zakonski osnažili antižidovske zakone i prije nego li je to od njih tražio Berlin.

U Francuskoj je u vrijeme ratnog meteža stradalo oko 140.000 židova, ali nitko na svijetu nije bio toliko budalast da traži da se, radi toga, uništi francuska država ili poubija francuska nacija!

Ni zbog 'rasnih zakona' ni zbog 'klasnih interesa'.

Francuskim komunistima nikad nije ni palo na pamet da se bore za 'odumiranje' svoje nacionalne države. N.B.

I danas su na snazi neki zakoni koji su bili izglasovani u Vichy-ju, i ni najgorim francuskim ljevičarima nije palo na pamet da ustvrde kako u vrijeme Drugog

svjetskog rata nije postojala Francuska Država.

Karl Marx je relativno bio u pravu kad je tvrdio da su male nacije u Europi, koje se bore za državnost, 'bolesne nacije'.

Ne u cjelini, ali jednim dijelom.

Kod nas su se samo komunisti titovci ponašali kao ludjaci, opasni po svoje sunarodnjake, zreli, ne za logore, nego za ludnice.

O kriminalcima koji snose odgovornost za masovne pokolje na Bleiburgu i na Križnom putu i Europski parlament je izgasao dvije 'rezolucije', koje preostala ekipa oko Mesića jednostavno igorira, kao i Saborske odluke po tom pitanju.

Njihova dreka kad se dobro shvati i svede na logički minimus definirana je u onoj narodnoj: Drz'te lopova!

No, ma koliko oni sijali mržnju po svijetu protiv hrvatske nacije i hrvatske državne nezavisnosti, njihove histerične klevete nigdje na svijetu ne nailaze na povoljan odjek!

Dolazi vrijeme kad će oni morati odgovoriti na mnoga pitanja, što na ljudskim sudištima, što na

sudu povijesti, koji će biti konačan i neopoziv!

Oni će na ovom svijetu doživjeti 'strašni sud' - damnatio memoriae perpetua!

Nema nikakve dvojbe da Ustaški pokret ne samo da nije bio utemeljen, ni aluzijama, na nekom antisemitskom osjećaju, nego je proizišao iz hrvatske političke tradicije krajnje desnice kojoj je bio začetnikom hrvatski Židov Josip Frank, Njegov unuk Dido Kvaternik je bio teoretski i praktički direktor Ustaškog pokreta (organizator i Marseilleskog atentata), a i Pavelićeva supruga je proizišla iz redova hrvatskih Židova.

Antisemitizam u komunizmu počeo je sukobom Staljin-Trocki i razvio se je kasnije skoro u konkurenciji s ideološkim ludilom nacional-socijalista, svojih saveznika početkom Drugog svjetskog rata.

Dok je Andrija Hebrang, i sam proizišao iz redova hrvatskog židovstva, bio na čelu KPH odnos njegove stranke prema ustaškom pokretu bio je konvergentan.

Ta konvergencija je prerasla u poseban sporazum Moše Pijade i Mile Budaka na robiji u Sr. Mitrovici - zajednički cilj im je bio - borba protiv hegemonije 'velikosrpske buržoazije' i njezinih saveznika.

U to ime treba jasno i decidirano reći da ni vodja HSS-a, ni vodja KPH nisu ničim pokazali protimbu ideji hrvatske državne nezavisnosti u povodu Proglašenja Nezavisne Države Hrvatske 10 travnja 1941.

Ni jedan iole uočljiviji ispad protiv NDH nije zabilježen u prvom mjesecima postojanja NDH.

Dok je, s jedne strane Dr Maček pozvao svoje strukture Banovine Hrvatske da podrže i pomognu opstanak NDH, kasnije je i Andrija Hebrang - prema beogradskom tisku uoči Referenduma za samoodrtenje - dao glavu zbog održanja cjelovitosti NDH!

Samo su hrvatski odrodi, izrodi i tudje sluge sve činile da, po 'proročanstvu' njihovih ideoloških gurua Marxa i Engelsa, dodje do uništenja naše države pa i do zameta naše nacije i nacionalne svijesti uopće.

Ljudi su, u povodu događaja iz 1968. išli na robiju samo zbog pjevanja budnice "Ustani Bane!".

Gracena13 14.06.2009 10:47 h

citat:

Otporaš

"Nije niti potrebno da Ustaše budu tu. Njihov DUH hrvatstva je bio tu i bio nazočan, kao što je i Bog nazočan ondje gdje se god njegovo ime spominje. Samo ime države u kojoj se je koncert sinoć održao i sama hrvatska obilježja koja su se mogla vidjeti sinoć tu, počevši od redarstva pa na više i na niže, odavalo je DUH onoga zašto su se Ustaše borili. Otporaš".

Mislim da priložima g.Otporaš ne želi vršiti pokušaj revitalizacije ustaštva, nego pobliže nam pojasniti i ukazati što je stvarni uzrok osnutka ustaškog pokreta.

Ne izvrćimo riječi g.Otporaša iz konteksta, i ne kvačimo se uporno za dio ružnog, jasno bi trebalo biti svima što je pozitivno a što negativan čin u proteklom povijesnom zbivanju od 1941-1945. Bar, mislim, da bi, odnosno je.

Budući da nas nekoliko izjašnjavajući se na ovoj temi nemamo ovlasti tumačiti kako kome paše u ime svih Hrvata, zborimo u vlastito ime, propratimo promišljanje i ostalih Hrvata, koje nam može pobliže pojasniti nužnost potrebe da se hrvatski narod izbori konačno za samostalnost i nezavisnost .

Što je potrebno poduzeti za izlazak iz «Hrvatske šutnje 21. stoljeća» i duhovno oslobođenje hrvatskog naroda

Dio priloga, gosp. Tomislav Stockinger/ <http://hakave.org/index.php?option=c...=4670&Itemid=1>,

2. Povijesne okolnosti i razlozi vođenja "specijalnog rata" protiv hrvatskog naroda

šutnjaPo svojem povijesnom utemeljenju, po geografskim značajkama prostora kojeg je naselio te po svojem političkom, duhovnom i kulturnom razvitku kroz pretežiti dio svoje nacionalne povijesti, hrvatski se narod oblikovao kao kršćanski (katolički) srednjoeuropsko-mediteranski narod. Upravo su kršćanstvo kao duhovna snaga te snaga nacionalnog povijesnog prostora na kojemu hrvatski narod obitava, a koji se, kao rijetko koji europski prostor, odlikuje bezbrojnim prirodnim bogatstvima i ljepotama te kulturnim dobrima i povoljnom klimom, već u najranijoj povijesti Hrvate učinili vrijednim i ponosnim stanovnicima svoje nove domovine. Međutim, upravo zbog svojega bogatstva kao i izuzetne strateško-geografske vrijednosti, povijesni je prostor Hrvatskoga naroda od samih početaka naseljavanja Hrvata postao objektom pretenzija susjednih naroda i država (Bizant, Venecija, Mađari i kasnije Ugarska, Otomansko Carstvo te Habsburška Monarhija).

Bez obzira što je nakon gubitka međunarodnog političkog subjektiviteta ulaskom u personalnu, a kasnije i realnu uniju sa Ugarskom, hrvatski narod 1102. godine de iure izgubio svoju samostalnu državu, kroz naredna stoljeća, a upravo zbog svoje unutarnje snage, nikada nije izgubio i svoj posebni politički subjektivitet kao politički narod. U svakoj državnoj zajednici u kojoj se nakon 1102. godine nalazila, Hrvatska je formalno-pravno imala poseban status kao posebno kraljevstvo, sa svojom zakonodavnom, izvršnom i sudbenom vlašću (personificiranima u posebnom hrvatskom saboru, banu kao predstavniku izvršne vlasti i posebnim zemaljskim sudovima). Na ovome mjestu dolazimo do ključne okolnosti za razumijevanje kasnije povijesne političke nesreće, koja će 1918. godine zadesiti hrvatski narod. Zametak onoga što će se u kasnijem povijesnom razdoblju pokazati kao geopolitička nacionalna tragedija hrvatskoga naroda, a čije pogubno naslijeđe hrvatski narod osjeća i danas (koje naslijeđe je i glavni uzrok za «Hrvatsku šutnju 21. stoljeća») nalazi se u počecima velikosrpske ekspanzionističke politike na Balkanu, koja datira u sredinu 19. stoljeća.

Osnovni razlog zbog kojega se ekspanzionistička politika Srbije na dulji rok pokazala za hrvatski narod mnogo pogubnija i nesretnija od ekspanzionističke politike prema Hrvatskoj vođene od drugih susjednih naroda i država, leži u činjenici bliskosti hrvatskog i srpskog jezika. Ova činjenica, zlorabljen od strane srpske političke i kulturne elite, poslužila je za propagandno nametanje jezične, kulturne i duhovne politike zajedništva srpskog i hrvatskog naroda (naravno pod srpskom "kapom"), koju je velikosrpska opcija na svim poljima Hrvatima počela nametati u drugoj polovici 19. stoljeća. To je bio i osnovni razlog zbog kojega su kao predvodnici hrvatske politike u prvoj polovici 20. stoljeća, isplivale zavedene, povijesno i nacionalno nedovoljno svjesne osobe, koje će biti odgovorne za najveću političku tragediju hrvatskoga naroda, koja je nastupila 1. prosinca 1918. godine. Toga, za hrvatski narod možda najtužnijega dana u njegovoj povijesti, Hrvatska je istrgnuta iz svojega prirodnog srednjoeuropskog geopolitičkog konteksta i priključena balkansko-

velikosrpskom povijesnom geopolitičkom kontekstu. Posljedice su na svim područjima za hrvatski narod bile katastrofalne. Započela je svojevrsna «balkanizacija» Hrvatske koja ipak, zbog unutarnje snage i samosvijesti hrvatskog naroda, nije mogla «pobijediti» u onolikoj mjeri u kojoj su to provoditelji velikosrpske politike priželjkivali.

Međutim, u jednoj važnoj komponenti nametnuta politika «hrvatsko-srpskog zajedništva» ipak je uspjela. Mnogi pripadnici hrvatskog naroda, pod utjecajem jugoslavenske velikosrpske propagande postali su pobornici «jugoslavenstva» kao političke opcije za konačno rješenje hrvatskog pitanja. Bez obzira na raspad prve velikosrpske Jugoslavije, hrvatski narod, zbog nesretnog spleta povijesnih okolnosti na koje je najmanje on sam mogao utjecati (drugi svjetski rat) ovu okolnost ne samo da nije uspio iskoristi za jedino ispravno rješenje hrvatskog nacionalnog pitanja – trajnu uspostave samostalne hrvatske nacionalne države, već je doživio i jednu od najvećih tragedija u svojoj povijesti. Pobjedom jugoslavenske komunističke opcije, hrvatski narod je najprije doživio tragično fizičko uništenje njegove najvrjednije ljudske supstance – masovnu likvidaciju ogromnog broja svjesnih pripadnika hrvatskog naroda koji nisu prihvaćali nametnuto komunističko-jugoslavensko rješenje hrvatskog pitanja. Konsolidacijom komunističke jugoslavenske države, na žalost, nastavila se (i to mnogo učinkovitije nego u prvoj Jugoslaviji) nametnuta politika hrvatsko-srpskog zajedništva i jugoslavenizacije hrvatskog naroda. Komunistička propaganda, koja je desetljećima bila jedina priznata «istina», utjecala je na formiranje svijesti kod velikog broja pripadnika hrvatskog naroda koji je istu počeo prihvaćati kao «vječnu» istinu i trajno zadovoljenje političke potrebe Hrvatske i hrvatskoga naroda.

Da je hrvatski narod ipak, usprkos svemu, zadržao dovoljno samosvijesti i političkog nacionalnog duha, pokazalo se u razdoblju od 1990. – 1995. godine koje, ukupno povijesno gledano predstavlja jedno od najsvjetlijih i najherojskijih razdoblja hrvatske povijesti. U spomenutom razdoblju hrvatski narod je prepoznao političku snagu i mudrost osobe u liku dr. Franje Tuđmana, kao predvodnika hrvatskog nacionalnog preporoda koji je doveo do onog najvažnijeg: trajne uspostave samostalne i demokratske nacionalne države hrvatskog naroda – Republike Hrvatske. Politička mudrost i zrelost dr. Franje Tuđmana ogledala se, kako u prepoznavanju opasnosti koja je hrvatskom narodu prijetila od ponovno probudene velikosrpske ekspanzionističke politike, tako i u shvaćanju činjenice da se u tom povijesnom trenutku ostvarenje hrvatskog nacionalnog pitanja može riješiti samo jedinstvom čitavog hrvatskog naroda u domovini i iseljeništvu. Konkretno, to je značilo da bi za hrvatsku politiku bilo pogubno da se, s obzirom da je Hrvatska netom izašla iz jugoslavenske komunističke zajednice, ne samo potpuno odrekne nego i krene u obračun sa vodećim kadrovima komunističkog sustava u tadašnjoj SR Hrvatskoj. Da se u to vrijeme krenulo u provođenje navedene revanšističke politike, ne samo da bi se hrvatski narod teško othrvao nastupajućem velikosrpskom ekspanzionizmu, već i vjerojatnost građanskog rata ne bi bila isključena.

Franjo Tuđman sve navedeno omogućilo je hrvatskom narodu da, na žalost ne bez velikih žrtava, pobjedom u Domovinskom ratu, koji s pravom možemo smatrati jednom od najsvjetlijih stranica sveukupne hrvatske povijesti, omogući konsolidaciju i međunarodno priznanje svoje samostalne i demokratske nacionalne države. Međutim, već nakon završetka Domovinskog rata, a pogotovo nakon smrti dr. Franje Tuđmana 1999. godine, u hrvatskom društvenom životu počela se osjećati tendencija upravo suprotna od očekivane nacionalno-domoljubne tendencije razvitka jednog naroda koji je netom ostvario svoju dugo željenu slobodu: tendencija postepenog poništavanja i urušavanja onih vrijednosti na kojima se temelji uspostava, obrana i međunarodno priznanje samostalne hrvatske države. Protiv hrvatskog naroda počeo se voditi medijsko-propagandno-psihološki specijalni rat. Nositelji specijalnog rata protiv hrvatskog naroda i njegovih temeljnih vrijednosti jesu određene društvene, političke, medijske i kulturne strukture ponikle i odgajane u bivšem jugoslavenskom komunističkom sistemu koje su, kao objekti desetljetne jugokomunističke indoktrinacije, zazirale od svega što je povezano sa mogućnošću raspada bivše SFRJ i uspostavom

samostalne hrvatske države. Navedene strukture iskoristile su činjenicu što su, zbog specifične situacije u Republici Hrvatskoj (potreba jedinstva hrvatskog naroda radi obrane od agresije) ostale "netaknute" u burnom razdoblju raspada komunizma i pada Berlinskoga zida u Europi.

Ono što je u svemu tome najvažnije i za hrvatski narod najopasnije, jest činjenica da spomenute strukture raspolazu velikom snagom, znanjem i sredstvima za vođenje specijalnog rata, s obzirom da su mnoge od njih u bivšem sistemu bile indoktrinirane i obučene upravo na medijsko-propagandnom polju. Kada, s obzirom na razvoj povijesnih događaja i pojavu jake povijesne osobe dr. Franje Tuđmana kao predvodnika nacionalnog pokreta za samoodređenje hrvatskog naroda, nisu uspjele spriječiti uspostavu, međunarodno priznanje i obranu samostalne hrvatske države, nakon njegove smrti njihov cilj postalo je nešto drugo: svim političkim (predsjednik RH), pravosudnim (Haaški sud i hrvatski sudovi), medijskim («Latinica») i simboličkim (Trg Maršala Tita) sredstvima hrvatskom narodu učiniti odbojnim sve što je na bilo kojem društvenom polju povezano sa uspostavom, obranom i međunarodnim priznanjem samostalne hrvatske države. U isto vrijeme, njihov usporedni cilj jest nasuprot normalnom osjećaju ponosa i veličanju ostvarenja slobode i samostalnosti, istim gore navedenim političkim, pravosudnim, medijskim i simboličkim sredstvima veličati ono razdoblje kada hrvatski narod nije bio slobodan narod u svojoj slobodnoj državi, već je bio dio druge države (SFRJ). Na taj način nastoje kod hrvatskog naroda stvoriti osjećaj uzaludnosti i nepotrebnosti ostvarenja nacionalne slobode kako bi mu u budućnosti oslabili otpor nametanju nove političke opcije, u kojoj bi ga se uklopilo u neku novu balkansku zajednicu naroda (naravno, pod vodstvom Srbije), za što se već desetak godina priprema teren.

Na žalost, u razdoblju nakon smrti prvog predsjednika samostalne Hrvatske, sve demokratski izabrane vlade Republike Hrvatske nisu se pokazale dorasle svojoj ulozi i povijesnom zadatku pred kojim su stajale, već su svojom anacionalnom politikom podilazile unutarnjim neprijateljima hrvatskoga naroda. To se posebno ogleda u nekritičkom prihvaćanju svakog zahtjeva, kako međunarodne zajednice (većinom nesklone hrvatskom narodu) tako i domaćih lijevo-liberalnih anacionalnih struktura, koje svojim presudnim utjecajem kojega su ostvarile u medijima, većinski kreiraju hrvatsko javno mišljenje. Sve navedeno posebno se reflektira u sve dominantnijoj medijskoj i pravosudnoj percepciji Domovinskog rata, koji, umjesto najvećeg ponosa hrvatskoga naroda, pogubnom i ponižavajućom medijskom i pravosudnom politikom polako postaje nešto nalik "građanskom ratu za koji su svi podjednako krivi". Važan segment odgovornosti vladajućih struktura u razdoblju nakon 2000. godine, ogleda se i u nekritičkom prihvaćanju povijesno neutemeljene tvrdnje kako je današnja samostalna i demokratska Republika Hrvatska utemeljena tzv. odlukama ZAVNOH-a, odnosno da je tzv. antifašizam iz drugog svjetskog rata temelj današnje hrvatske države.

Ostatak također možete propratiti na navedenoj stranici.

Jasan mi je povod zbog čega se pojedinci zadojeni mržnjom spram Hrvata i danas u RH prave gluhoonijemi, ali mi nikada ne će biti jasno zašto tako postupaju i Hrvati pojedini ?

Olako zaboravljaju na zlo koje nam se događalo od 1918-1996, te iznova prešutno klimaju glavama na ponovno utapanje RH u balkansku asocijaciju tzv. Zapadni Balkan.

colonia.tino 14.06.2009 11:53 h

Ne znam, ja pročitam svaki tekst kojega kolega Otporaš ovdje objavi , neke i po više puta, do sada nisam stekla nikakav dojam da bi naš kolega bio rasista, naime nadnaslov njegovih tekstova je: "

Hrvatska i Ustaštvo ". Koliko shvaćam on govori o pokretu citirajući protagoniste tog pokreta, uglavnom navodeći izvore,

piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 32-33 1966 godine

Razgovor s Mačekom o njegovoj vojsci : "Zaštiti"

dakle ne radi se o njegovom vrijedonosnom sudu, barem ja tako razumijem, isto tako on govori o Hrvatskoj u kontekstu ustaškog pokreta, dakle opisuje, citirajući druge ljude, kako je sve nastalo, zašto je sve nastalo, a ne u što se to sve pretvorilo.

colonia.tino 14.06.2009 11:56 h

Na primjer, ja ću uskoro objaviti cjelokupni govor Vjekoslava Luburića iz 1968. godine, to ne znači kako se slažem sa rečenim, već samo želim da javnosti vidi na koji način on razmišlja ... Na taj način mnogi pisci, novinari, građani pišu i pisali su kako bi se u potpunosti shvatio kontekst jednog vremena i geneza strahota tog vremena...

Domobran 14.06.2009 13:35 h

broken, to je tako kako ste rekli. U tom kontekstu i smislu ja to što opisujem i pišem. Ako to (po)neki drugačije shvaćaju, to je njihovo demokratsko pravo, kojeg ja poštivam. Istini za volju ja sam više pretrpio zbog ustaštva nego zbog partizanstva, dakle, žrtva sam "ustaštva", jer su me partizani progonili zbog "ustaštva". Iako sam žrtva "ustaštva", opet, istine radi, želim o tome pisati kako bi se čula i vidjela druga strana medalje, a ne sam strana našeg neprijatelja. Ako neki od cijenjeni GN i komentatora žele detaljnije znati kako sam je bio žrtva "ustaštva", neka se jave svojim komentarom i radu ću im objasniti.

sponzoras 14.06.2009 22:31 h

Broken.."dakle ne radi se o njegovom vrijedonosnom sudu, barem ja tako razumijem, isto tako on govori o Hrvatskoj u kontekstu ustaškog pokreta, dakle opisuje, citirajući druge ljude, kako je sve nastalo, zašto je sve nastalo, a ne u što se to sve pretvorilo."

Pretvorilo se u rasističke progone i istrebljivanja nearijevske rase (kako su ne Hrvati nazvani u Rasnom zakonu NDH). I ovaj naš gospon iz dijaspore jako dobro zna da je ti tako, pa onda i spretno želi izbjeći neke odgovore. Pa budimo poštteni i dosljedni ako smo se već neke teme uhvatili. Zamisli da se sad netko uhvati pisati epopeje "zašto je uopće došlo do komunističke ideje i kako je sve to bilo krasno i lijepo u početku"... a spretno izbjegne spomenuti u što se sve to pretvorilo? I nisam vidio njegovu osudu rasističkih zakona NDH, čak je gore rekao da je to možda bilo i nužno! I što na temelju toga možemo zaključiti o vrlo povjesničaru Otporašu. Ovdje se radi o ozbiljnim temama, ne o recenzijama glazbe i putopisima koje ja pišem. Iz ovakvih stvari je bitno da se zna tko piše i je li kompetentan da o tome piše

Broken, ti se bar potpišeš imenom i prezimenom ispod svojih tekstova u kojima pišeš o realnim ljudima i događajima, povijesti itd., a ovaj Otporaš je neki anonimac kojem ja ne vjerujem ni riječi.

colonia.tino 14.06.2009 23:25 h

sponzoras. Nitko živ, nitko normalan ne može pravdati RASNE ZAKONE, jer to se NE MOŽE pravdati. Iako je ustaški pokret, kao pokret bio odgovor na srpsku hegemoniju i velikosrpsku politiku.

Isto tako kao i fašizam, i komunizam, nije u svojoj početnoj fazi nosio ništa dobro, ništa romantičarskoga, kako to neki žele prikazati, sam Marx u svojoj " bibliji komunizma ", označava " klasnu borbu ", kao najvažniju sastojnicu komunizma, klasna borba nije ništa drugo nego pandam rasnim zakonima.

Ubijanje, mučenje, maltretiranje, ljudi zbog vjerskog, političkog, nacionalnog, klasnog, ili bilo kakvog razloga, nije moguće i ne smije se pravdati, sve što ja tražim, ako smo dosljedni, da se i ovdje svi oni koji žele demokratsku Hrvatsku, sa jasnim i nedvosmislenim vokabularom jednako odnose prema onima kojima je " Tito idol i heroj ", kao i prema drugima, kojima je to netko drugi.

Kolega Otporas, niti jednom riječju nikoga ne ponižava ovdje, spreman je na raspravu, a razgovor, spreman promijeniti svoje mišljenje, spreman na kritiku i tu kritiku prihvatiti, za razliku od " titoista ", a to znaš da ih ima na ovom portalu, koju na svaku kritiku ponižavaju, vrijeđaju druge. Bože moj, mi se ne moramo slagati sa Otporasem, možemo se boriti putem dijaloga i braniti svoja stajališta, pisanjem i istinom kakvom ju mi sami vidimo ...

sponzoras 15.06.2009 00:13 h

Broken.. naravno da se ne moram složiti, niti neću. Jasni su meni razlozi nastajanja ustaškog pokreta no još su mi jasnije rečenice koje su ustaše napisale u rasnim zakonima.

Ako je gospodin Otporaš mišljenja da je rasizam u redu, ako su potpisnici takvih zakona za njega herojiheroji, **da je i najgori Hrvat bolji od najboljeg Jugoslavena, kako on to kaže**, onda mi je jasno s kakvom osobom imamo posla.

Bitno mi je saznanje da takvih ljudi ima, kako bih se potrudio da drage ljude zaštitim od takvih. A vjeruj mi da itekako hoću.

Otporaš 15.06.2009 00:30 h

Poštovani i dragi kolega sponzoraš. U prvom redu ja nisam rasist. U drugom redu nisam se nikada u životu bavio tom temom i tim pitanje, te prema tome ne mogu znati tko je a tko nije rasista. Sve što znam tko nije rasista to sam ja, Otpraš.

Dalje, iz knjige "Medjunarodni Politički Leksikon" kažu u riječi "RASIZAM":

"Antinaučna i reakcionarna teorija, prema kojoj postoje superiorne i inferiorne ljudske rase. Ova teorija je iskonstruirana u 19 stoljeću i služila je najprije kao sredstvo u borbi protiv Židova (dakle da je ova teorija postojala jedno stoljeće prije osnutka ustaškog pokreta o kojem ja pišem,moja opaska)...Rasističku su teoriju iskoristili za vrijeme Drugog svjetskog rata od 1939-1945. njemački nacisti za uništenje milijuna Židova..."

Dakle ni riješi o Hrvatima ili Ustašama. Ako je Poglavnik bio prisiljen i suglasan potpisati zakon o rasizmu, to nije u sklopu mojih opisivanja o potrebi osnivanja Ustaškog Pokreta za oslobodjenje Hrvatske još u siječnju 1929god.

U naše današnje vrijeme znamo šta se je dešavalo i još uvijek se dešava u Iraku, gdje je jedan Sadam Husein bio neka vrsta Jugoslavije kojeg je trebalo srušiti, a nametnuti Prvi ministar Malaki je bio jedna vrsta Poglavnika, koji je imao svoju vojsku, svoju vladu, a sve je morao raditi što mu Amerikanci kažu. Malaki je potpisivao ono što je Amerikancima odgovaralo. Tako nešto ili slično se može reći i za našeg Poglavnika kao i za francuskog predsjednika Maršala Philippe-a Petain-a, kao i za druge europske zaraćene države, koje su simpatizirale sa nacističkom Njemačkom i sa fašističkom Italijom.

Dragi kolega sponzoraš u mojim opisima se ne radi o rasizmu ili ne rasizmu. U mojim opisima se radi, i ja sam nastojao koliko sam mogao, ići kronološkim redosljedom i razvitkom Ustaškog Pokreta od njegova osnutka 1929 godine pa sve do njegova sloma na Blejburgu u svibnju 1945. godine. U tim opisima bih se striktno držao zapisanih činjenica sa svim mogućim izvorima istih. Uz najbolju želju vama to nije bilo moguće pratiti, jer se o tome nije pisalo kako treba; istinito i korektno. Primjer. "Uspomene na Političke ljude i Dogadjaje" koje je Ivan Meštrović napisao 1961. godine, a 1969 Matica Iseljenika Hrvatske to pretiskiva u drugo izdanje u kojem izbacuje i ne tiska mnoge stvari koje se odnose na vitalne interese Hrvatske. Jugoslavija je htjela iskoristiti vrlo poznato ime Ivana Meštrovića i pokazati našem hrvatskom čovjeku kako je tu velika demokracija u kojoj se mogu knjige pretiskavati i iz "ustaške emigracije". Dakle, vi ste bili primorani čitati ono što vam partijska linija napiše, i ne sam to, nego što je još gore: i morali ste vjerovati u ono što vam partija i Tito pišu. Tko se je tu smio opirati? Nitko! Da sam i ja tada bio sa vama, bio bih dio vas. Vi ste tada vršili rodoljubnu hrvatsku dužnost tu, na tlu domovine, u mogućnostima kako ste mogli, a ja i na tisuće i tisuće drugih smo takodjer vršili našu rodoljubnu hrvatsku dužnost ovamo, vani, na način kako smo mogli i znali, ne razbacajući uzalud naše dragocjeno vrijeme u teoriju dali je kokoš stvorilo jaje ili je jaje stvorilo kokoš, odnosno dali je rasizam bio ili nije u Hrvatskoj za vrijeme drugog svjetskog rata. Ako je i bio, nije trebao biti. Na ovom portalu se je više puta reklo: NE PONOVILO SE. Ja takodjer to kazem: NE PONOVILO SE.

sponzoras 15.06.2009 00:48 h

Super! Brzo učite, vidim da je leksikon pomogao.

Bravo kolega, još samo priznajte samom sebi da je vaš poglavnik krivac za rasistički progon i mučenje i na dobrom smo putu. Zapravo ne morate priznati meni, već sebi.

CITAT

" Ako je Poglavnik bio prisiljen i suglasan potpisati zakon o rasizmu, to nije u sklopu mojih opisivanja o potrebi osnivanja Ustaškog Pokreta za oslobodjenje Hrvatske još u siječnju 1929god. "

Naravno, nije lijepo čuti te činjenice pa ćemo to malo taboraviti jelda? I razlika je između suglasnosti i prisile. Velika razlika.

08-10-2013 18:24 [#57](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAČEK SE JE RODIO U SLOVENIJI (drugi (2) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (49)

Svaki svjestan Hrvat, a nesvjestan neka postane svjestan, mora zastupati i braniti hrvatske narodne interese. Adolf Andrić (Plemić) vodja Bugojanske Akcije iz godine 1972.

(Želim nadodati i uz ovaj opis prilažiti sve kometare raznih komentatora, koji su različiti i veoma interesantni za pročitati. To je danas 8 listopada 2013. Otporaš.)

piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 32-33 1966. godine

Razgovor s Mačekom o njegovoj vojsci : "Zaštiti"

Za vrijeme pohoda Napoleona na Rusiju uloga Kutuzova je bila odlučna. On je bio jedan od tih Tolstojevih tipova, a kada pogledam fotografije i crteže generala Kutuzova, vidjet ćemo čak i neku fizičku sličnost sa drom. V. Mačekom. U jednom od mnogobrojnih filmova sa temom Napoleonove invazije na Rusiju - vidio sam jednog Kutuzova, kojega kao da su tražili da bude sličan dru. V. Mačeku: sa prosijedom razbarušenom kosom, crtama lica, pogledom i onim savršenim mirom, kojega je znao sebi nametnuti dr. V. Maček.

Vrlo široko polje za razgovor bila je teza: dali je general Kutuzov postupio kao što je postupio zato, jer je njegov način mišljenja bio takav, ili, jer je kao sposoban general i previše dobro poznao snagu Napoleona i njegovu ratnu potenciju, i analizirajući slabo stanje i organizaciju ruske vojske, pa se odlučio za pasivni otpor i povlačenje. Kako znademo, general Kutuzov je izbjegavao bitke sa Napoleonom, koje je u brzim manevrima svoje konjice i jakog topništva, u novoj borbenoj taktici, rušio najjače vojske Evrope. General Kutuzov je Napoleona navlačio u ruske stepe, u geografsku fatalnost, u blato, u šume i snijeg. Jedva je mogao spriječiti impulsivne i mlade prinčeve i generale, koji su htjeli pod svaku cijenu jurišati na Napoleonove konjice, na grenadire i topništvo.

S druge strane, on je pustio hladnokrvno da Francuzi i njihovi evropski saveznici uništavaju manje jedinice i posade, koje bi on ostavio da zadržavaju temperamentnog Napoleona. Ono što nisu uništili Francuzi u svom naletu, to bi uništavale jedinice samog Kutuzova, paleći sela i gradove, (ova ruska vojnička strategija prema stranom neprijatelju ne može se primijeniti na naš hrvatski slučaj u drugom svjetskom ratu, gdje smo uzajamno, jedan drugome, bili neprijatelji,moja opaska) tjerajući stoku i uništavajući žetvu, koju nisu stigli pobrati, žrtvujući kasnije i samu Moskvu. Kad je Napoleon stigao u praznu i zapaljenu Moskvu, a snijeg onemogućio svaki manever i stvaranje logističkih baza, za smještaj, obskrbu itd. vojske, Napoleon je kao pametan čovjek uvidio, da ga je pobijedio taj naoko nastrani i čudnovati general - filozof Kutuzov.

Kada je Maček stvarao svoju Zaštitu, onda su došle do izražaja sve naprijed spomenute činjenice, koje su se opazile u skoro svim nastupima njegova života.

Bivši austrijski glavnostožerni pukovnik, Slavko Kvaternik, i tadašnji jugoslavenski glavnostožerni bojnik, Ivo Babić, bili su tehničari koji su izradili plan za ustrojstvo i djelovanje Zaštite, kojoj je na čelo postavio seljaka i narodnog zastupnika Gujku Kemfelju. On je htio imati vojsku svoje "Slobodne Hrvatske", koja ne bi bila jugoslavenska, a još manje srpska vojska, ali ne bi bila ni ono, što bi mi zvali "hrvatska vojska". bila je to zapravo "seljačka vojska", a samo zato da bi spriječio da ne bi građanski elementi i "soldatska" preuzeli vodstvo te njegove stranačke vojske, on je stvorio i

hrvatsku Gradjansku Zaštitu, koja je, naravno, bila u znatnoj manjini. Ako uzmemo da je Maček htio "slobodnu Hrvatsku", koja ne bi bila ni za Jugoslaviju ni protiv Jugoslavije, nego uprave sve obratno, onda tek možemo doći do prave spoznaje - što je zapravo značila ta Mačekova stranačka vojska.

Je li Maček, poput generala Kutuzova, računao da Hrvatska nije u stanju srušiti Jugoslaviju i odhvatiti se srpskom imperijalizmu, pa je zavlacio hrvatsku politiku u labirinte i čor-sokake, da bi "general vrijeme" razumio ili nadvladao Srbe?

Nastavlja se.

Objavljeno: 12.06.2009. u 14:41h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1291

sponzoras 12.06.2009 22:25 h

Gospodine Otporaš jedno pitanje za vas.
"Da li ste vi rasist?" Molim iskren odgovor. Hvala.

Gracena13 12.06.2009 23:04 h

Gospodine Sponzoraš
citat:

Svaki svjestan Hrvat, a nesvjestan neka postane svjestan, mora zastupati i braniti hrvatske narodne interese. Adolf Andric (Plemić) vodja Bugojna

pitanje za vas : Što biste vi osobno ponudili kao odgovor na bit poručenog ? Da ili ne ?

Molim iskren odgovor. Hvala.

sponzoras 12.06.2009 23:17 h

Gospodo ili gospodična Gracena13. Apsolutno svaki čovjek, pa i Hrvat mora zastupati interese svoga naroda.

Ni jedan čovjek pa niti Hrvat ne smije primjenjivati rasističke metode u zastupanju bilo kakvih interesa, pa ni svojih vlastitih ili svojeg naroda.

Gracena13 12.06.2009 23:46 h

Zahvaljujem vam na odgovoru.

No, ja do sada nisam iz osobno izrečenih misli gosp.Otporaša stekla dojam kao vi da podržava rasističke metode spram bilo koga ili čega.

Da pratite s pažnjom osobna promišljanja gosp.Otporaša shvatili bi da niste u pravu, odnosno da ste prema krivoj osobi usmjerili provokaciju .

Gosp. Otporaš se jasno i nedvojbeno izjasnio na temi gđice Broken da podržava demokratska načela.

sponzoras 12.06.2009 23:54 h

Nije provokacija, već pitanje.
Kad gospodin Otporaš odgovori, možemo dalje pričati.

Gracena13 12.06.2009 23:58 h

citat:
Otporas 10.06.2009 19:07 h

broken,

Slažem se sa vašim opisom. Temeljnim načelima demokracije nitko ne može nikome zabraniti se slobodno ispoljavati kako tko hoće, pa tako i homoseksualci.

Evo, on se jasno opredijelio.

Ja osobno se ne slažem da paradiraju ulicama i hrvatskoj mladosti ulijevaju u um ideje da je nakaznost i grdoša nešto sasvim uobičajeno i poželjno.

Gracena13 13.06.2009 00:07 h

Da se razumijemo, ne podržavam osudu ove vrste populacije u vidu javnog linča, ali smatram da ulica nije prikladno mjesto za upućivanje zahtjeva za poboljšanjem statusa u okviru društvene zajednice.

sponzoras 13.06.2009 00:08 h

Gracena13.. ovdje se ne radi o opredjeljivanju prema homoseksualcima već o rasizmu. Dakle, ne govorimo o homofobiji.

Moje je pitanje jasno, a odgovor čekam od kolege Otporaša.
Al kad već o tome..

sponzoras 13.06.2009 00:12 h

i ja kažem da ulica nije prikladno mjesto za rješavanje njihovog statusa u društvu.
Dakle, slažemo se.

Gracena13 13.06.2009 00:13 h

OK, bez ljutnje.

Kao što ste vi pitanje postavili, tako sam i ja pojasnila osobno viđenje gosp. Otporaša, a usput sam se dotakla teme o homofobiji.

Domobran 13.06.2009 00:28 h

@sponzoras. URBI ET ORBI, glasno i jasno nisam rasista bio, niti sam niti ću ikada biti, niti za to ima razloga.

kolega sponsoraš, kolegoca gracena13 vam je jako lijepo odgovorila. Njezin odgovor je moj odgovor.

Pozdravlja vas kolega Otporaš.

sponzoras 13.06.2009 00:51 h

Odlicno .. onda s nestrpljenjem očekujem tekst o ustaškim rasnim zakonima i sprovođenju istih kojih se ne bi ni KKK posramio.

Pozdrav i vama.

Gracena13 13.06.2009 01:02 h

Eh, da sam mogla naslutiti što vas zapravo pati gosp.Sponzoraš , ja bi unaprijed upisala:

Jedni klikću pokojniku Titu, drugi pokojniku dr. Paveliću, treći pokojniku dr.Tuđmanu, a ja osobno štujem sve one koji klikću legendama hrvatskog otpora i patnicima u ime i za hrvatski narod pokojnom VITEZU Juri Francetiću i Vitezu Anti Gotovini.

Lijepi vam pozdravi, i miran san !

Gracena13 13.06.2009 01:03 h

Ispravak:

i VITEZU ANTI GOTOVINI

Domobran 13.06.2009 01:47 h

sponzoras. Kada sam otvorio stranicu HRVATSKA I USTAŠTVO imao sam ideju opisati razlog(e) osnutaka Ustaške Hrvatske Revolucionarne Organizacije U.H.R.O. Kao početak najprije sam počeo sa USTAŠKIM NAČELIMA, koji su uistinu počeli i svoje korijene imali u Zagrebu, siječnja 1929 godine. U emigraciji su se dopunili 1932-33, i koliko je poznato da u Ustaškim Načelima nema nikakvih rasnih zakona. Izvolite ih pronaći u prvim opisima USTAŠTVA. Kolega sponsoraš dvije osobe vide više nego jedna, pa bih mi bilo osobno drago da mi podvučete iz Ustaških Načela riječi tih rasnih zakona. Ja ne tvrdim da postupci pojedinih Ustaša su opravdani i da nije bilo u nekim slučajevim pretjeranosti ustaške vlasi NDH. Vaše je pitanje na mjestu i vi ste mene ponukali da moji idćii opis USTAŠTVA (50) bude posebni prilog ovog opisivanja, u kojem ću opisati moje obiteljske jade; što se može reći kao jedna kap vode u moru na usporedbu svih jada i patnja koje je pretrpio naš hrvatski narod.

Domobran 13.06.2009 01:56 h

Gracena13. Najljepša hvala na vašim ispravicima. Naravno da je Ante Gotovina VITEZ. Osobno bih prozvao svakog onoga Hrvata koji svoj život žrtvuje za dobrobit vlastitog naroda, u ovom slučaju našeg hrvatskog naroda.

Usput želim spomenuti da sam prelistao TEMELJE i prvog i drugog zasjedanja AVNOJA. Nigdje niti jedne riječi o Hrvatskoj kao imenice ili kao pridjeva. Na suprot tih državotvornih TEMELJA AVNOJA i USTAŠKIH NAČELA ima velika razlika. Kada iznesem temelje AVNOJA, sve što bih želio - ne za mene - je da se prebroji koliko puta se spominje Hrvatska u Ustaškim Načelima, a već sam rekao niti jedan jedini put u Avnojskim nacelima. To se treba uzeti u obzir, ako ćemo HRVATOVATI.

sponzoras 13.06.2009 02:47 h

Svakako .. <http://www.hrvatskinacionalisti.org/...tika&Itemid=61>

Rasna politika u NDH ovdje je detaljno opisana i potpisana od strane Ante Pavelića.

Gracena13 13.06.2009 07:43 h

Gosp.Sponzoraš

O Ustašama i NDH nisam imala mogućnost spoznati objektivne činjenice, osim onog dijela što su ga tamanitelji hrvatskog naroda od 1918 pa do 1991 svjesno i sa zlom namjerom podmještali kao jedinu moguću opciju.

Budući da ne raspolazem s relevantnim dokazima što je istina, a što laž, ne bih ulazila u dublju raspru s vama, prepuštam gosp.Otporašu da nastavi s vama polemizirati o sadržaju teme.

Velite svakako ?

Ja velim o pokojnom JBT-u nikako, jer kosti koje danonoćno izviru , podsjećaju da ih se ne zaboravi olako, opominju nas također da bez razčišćene prošlosti, nema ni svijetle budućnosti.

Pokojnom dr.Paveliću zamjeram i osuđujem dvije javno obznanjene činjenice odnosno događanja koja ne mogu prihvatiti kao zdravorazuman postupak bez obzira na sve drugo hvalevrijedno.

1. Ni pod koju cijenu nije se smjeo dogoditi slučaj Jasenovac

2. Slučaj Lorković-Vokić također

Ni pokojni dr.Tuđman nije bio svetac, ali se slažem sa zaključkom koji prilažem u cijelosti.

citat:

Akademik Josip Pečarić:

Hvala dr Tuđmanu za 'grijež' stvaranja hrvatske države.

Nadalje pisati i obznanjivati autentične navode pojedinih autora, i istinu o dijelu hrvatske prošlosti nije grijeh. To je hrvatska povijest . Kakva god da je, naša je, nije riječ o Kinezima. Lažno svjedočiti i svjesno podmještati laž pod istinu o bilo kome ili čemu je grješno i neprihvatljivo.

Na nama je da s pažnjom promislimo o svemu što se događalo mimo volje hrvatskog naroda od 1918 , pa sve do danas .

Gracena13 13.06.2009 07:53 h

g.Otporaš:

Najljepša hvala na vašim ispravcima. Naravno da je Ante Gotovina VITEZ

Molim , i drugi puta.

No, nisam ja vršila korekciju vašeg navoda, neg' sam ispravljala samu sebe, jer sam poradi brzopletosti nepravilno napisala tekst.

Gracena..

sponzoras 13.06.2009 10:38 h

Ako ste pomno pročitali Rasne zakone na linku a potpisane od strane poglavnika Pavelića

<http://www.hrvatskinacionalisti.org/...tika&Itemid=61>

onda će vam biti jasno o čemu se radi. Stoga osobno smatram veličanje poglavnika i njegove tvorevine osobnom uvredom i ponižavanjem cijelog hrvatskog naroda koji NIJE rasistički. Hvala.

Gracena13 13.06.2009 17:28 h

@Sponzoraš:

Čega se pametan srami, budala ili lud se ponosi.

Osobno sam jasno i glasno upisala vlastito promišljanje o slučaju koji ste naveli.

citiram:

gracena 13

Pokojnom dr.Paveliću zamjeram i osuđujem dvije javno obznanjene činjenice odnosno događanja koja ne mogu prihvatiti kao zdravorazuman postupak bez obzira na sve drugo hvalevrijedno.

1. Ni pod koju cijenu nije se smjeo dogoditi slučaj Jasenovac

No, nepobitna je činjenica da se ukazala nužna potreba za pokušajem uspostave države NDH jer hegemonistički nasrtaji od strane Srba su postali nepodnošljivi i krajnje pogubni za hrvatski narod. U tom kontekstu gosp.Otporaš pokušava pojasniti pojavu i nastanak ustaških vojnih formacija.

U pravu je Arcanoid, kada veli da pojedini svjesno izvlače na površinu isključivo onaj crni dio kako bi javnosti predočili i nametnuli vlastite zaključke a sve s ciljem da se i nadalje održi teza i pod svaku cijenu kako je Hrvati mega genocid u naravi.

Zanimljivo je promotriti da kada je riječ o osudi zločina koje je počinila druga strana pojedini prisutni ostaju bez teksta, te i nadalje ushićeno kliču velikom vođi, iako su svjesni da je osobno nadgledao, izdavao naredbe potpisom i pečatom ovjerene o uklanjanju Hrvata kao nepoćudnih elemenata .

Kako se nitko od takovih ne prisjeti navesti svijetli primjer časnog i humanog postupanja hrvatskog ratnika u vrijeme WW2.

prilažem dio priloga

Osim obrane Hrvata - katolika i muslimana, Francetić je štitio i Srbe. Za ovdje evo samo jedne njegove geste. Naime, iza jednog okršaja muslimana i pravoslavaca u selu Brgule više Vareša došao je Jure Francetić da ih smiri. Među obostrano nastradalima našao je Francetić jedno srbsko dijete - Svetu Gorančića iz sela Brgule i posvojio ga, da mu tako spasi život. To dijete je živjelo kod Francetićeve supruge u Zagrebu sve do 1957. i izškolovalo se. Tada ga je preko Crvenog križa pronašla i preuzela njegova majka.

Mislim da ovaj slučaj dovoljno zorno svjedoči o hrvatskom ratniku pokojnom Juri Francetiću i zaslužuje svaku pohvalu.

Za razliku od načina na koji je on kao vojni zarobljenik skončao .

Gracena13

Domobran 13.06.2009 17:58 h

Gracena13. Potpuno se slažem vašim odgovorima. Ima jedna stvar koju želim ovdje istaći, i to je istina, a ta je da su naši hrvatski LEGENDARNI JUNACI I VITEZOVI JURE FRANCETIĆ I RANKO BOBAN završili svoje živote vrlo mladi i nisu imali priliku iza sebe ostaviti neke zapise/uspomene, kako se to obično čini. Sve što o njima znamo je to što su drugi o njima rekli. Doduše, smiriva me jedna činjenica, a ta je, da ni Isus Krist nije ništa pisao niti iza sebe ostavio bilo kakove zapise/uspomene. O njemu već preko dvije tisuće godina drugi pišu. Tako će se deseti i o našim najvećim vitezovima JURI I BOBANU da drugi o njima pišu. Zato, gracena13, kada dodje vrijeme bit će govora i o Juri i o Bobanu. Crkve su pune svetaca, a naša hrvatska ratna povijest je puna JUNAKA. Ponosan sam što sam Hrvat i za mene će biti pravilo: Da je i najgori Hrvat za mene bolji od najboljeg Jugoslavena.

sponzoras izvlačiti pojedinačne i konkretne primjere nema veze s onim što ja želim reći. Isto tako mogu i ja navesti primjere koje mi JE moja vlastita baka pričala o njemačkim vojnicima koji su u Međimurju između '41 - '45 pomagali seljacima i štitili ih od mađarskih ubojica a seljaci im za uzvrat davali hranu. No da li je to razlog da onda kažemo da su nacisti ipak usprkos svemu bili pozitivci.
NE, Nikada!

U OVOJ REČENICI JE MOJ STAV JASNO OBJAŠNJEN:

Ako je jedno jedino dijete ubijeno poradi rasnih zakona u NDH, ako je ijedna osoba radi tih istih zakona patila, bila ponižena, mučena ... onda su ti zakoni sramotni i oni koji su ih podržali su rasisti i kriminalci! Podržao ih je Ante Pavelić i on je bio KRIMINALAC I RASIST!

Mene su roditelji učili da je rasizam veliko zlo i ja to znam da je pravilan stav. Koja god vlada svijeta ga je podržala, a podržala ga je NDH i Pavelić, za mene takve ljudi ne mogu biti u istoj rečenici sa riječi domoljubi. Domoljubi vole svoju zemlju i narod, oni ih ne ubijaju i ne uništavaju.

Može Otporaš napisati još 7 tisuća nastavak o ustašama, ali nikako i nikada ne može opravdati rasizam koji je njegov idol Pavelić podržavao i sprovodio.

Na kraju krajeva i Marxova ideja komunizma u temelju je ispala jako dobra a u praksi se pokazalo da je komunizam u rukama ljudi zlo kao i nacizam.

Niti ja kažem da su svi Hrvati genocidni, niti ću to ikada reći. No od nekih stvari ne možemo bježati i na njih zažmiriti.

sponzoras 13.06.2009 18:11 h

Citat: "najgori Hrvat za mene bolji je od najboljeg Jugoslavena"

To kaže jedan čovjek koji živi u multinacionalnoj državi, gdje se sastaju sve rase, kulture i religije svijeta...

Otporaš, počinjem sumnjati da navečer navlačite bijelu kapuljaču KKKa i plešete oko zapaljenih križeva ...

Domobran 13.06.2009 20:02 h

sponzoras. Što ćete vi u nešto početi sumnjati ili ne, to ja vaše pravo i vaša osobna stvar, kao što je i moja osobna stvar ono što sam već rekao.

Što se tiče moje izreke: da je za mene uvijek bolji i najgori Hrvat od najboljeg Jugoslavena, to ostaje tako dugo i dotle dok god bude ozračja ostatka-ostataka jugoslavenstva među nama Hrvatima. Bivša propala Jugoslavija je bila višenacionalna država, kako vi to kažete, a ne više rasna država. Po mome skromnom shvaćanju, riječ "rasizam" se dijeli po RASAMA a ne po boji kože. Dakle, multinacionalni narodi koji su sačinjavali bivšu Jugoslaviju su narodi iste RASE, osim, kolega sponzaros, ako vi to meni možete protivno dokazati. Dakle tu nije moglo biti pitanje nikakove RASE niti rasističkih zakona. Ako ih je po mogućnosti ili po potrebi i bilo, onda, sa žaljenjem, moram reći da su to bili zakoni potrebe jednog rata, što su i drugi zaraćeni narodi europa također imali.

Naš hrvatski narod je u svojoj suštini jako miroljubiv i vrlo prilagodiv narod. Jedni se prilagode jednima a drugi drugima što u svojoj jezgri nosi korijene demokracije. Demokratskim putem vi mene svrstavate ondje gdje ja ne pripadam niti mi je tu mjesto, a ja vas također demokratskim putem svrstavam u razočarane Hrvate. Ali na žalost, niste sami. Ima ih mnogo koji su na jedan ili drugi način razočarani, a ponajviše poradi toga što još nisu uspjeli otkriti "TAJNU" zla ili "TAJNU" hrvatstva. Ja sam to davno otkrio i znam gdje mi je mjesto: kod hrvatstva, u hrvatstvu i među Hrvatima.

sponzoras 13.06.2009 21:07 h

Ne uspoređujte poštene Hrvate sa svojim idolima koje želite prikazati kao pozitivce. Većina Hrvata nisu rasisti i osuđuju zločinačke režime iz svoje povijesti. Kako ustaški tako i komunistički.

Usporedba današnjih Hrvata sa zločinačkim režimima je uvreda i ponižavanje a vi to uporno radite, što mi govori da ste i egoist.

Ako je po vama u ratu potreba za uspostavljanjem rasnog zakona normalna stvar onda sam gotovo uvjeren da ste rasist.

A o demokraciji govoriti odmah nakon ove rečenice, je itekako licemjerno.

Čudi me kako niste naučili u dijaspori da se demokracija ne temelji na rasističkim zakonima i uvjerenjima, nego na uzajamnom prihvaćanju ljudi i poštovanju njihovog odabira, vjere i rase.

cvrkut 13.06.2009 23:19 h

@sponzoras...Tko tebe plaća osim portal javno, gay-evi, lezbe, ostaci udbe ili loknica, hehe. Tolika upornost, nije to bez vruga.

arca 14.06.2009 00:23 h

Istina nije relativna a rasizam se ne može opravdati. Svaki pokušaj opravdavanja rasističkih zakona donesenih u to vrijeme (od jedne strane) jednak je pokušaju opravdavanja zločina komunizma (od druge strane).

Svima bi nam trebao biti cilj saznati istinu, a ne vršiti na njoj estetsko - kozmetičke zahvate. Jer, i najgora istina bolja je od samozavaravanja.

sponzoras 14.06.2009 01:11 h

Arca .. hvala na riječima zdravog razuma.

Gracena13 14.06.2009 09:59 h

arca@

citati:

Rasizam se ne može opravdati.

Potpisujem.

citati:

Istina nije relativna

Je, pravo veliš.

sponzoraš:

citati:

Ne uspoređujte poštene Hrvate sa svojim idolima koje želite prikazati kao pozitivce.

Osobno se ne priklanjam idolima pod svaku cijenu.

Dapače rado propratim i poslušam promišljanja suprotna ili bliska osobnom .

Propratimo što veli poštenu Hrvata.

Prilažem dio iz priloga akademika Mirka Vidovića, objavljen na www.dragovoljac.com- tema- Hrvatska je povijesna nacija. Preporučam da pročitate ostatak priloga u cijelosti na navedenoj stranici.

A da je i Krleža bio ljuti antisemit, upravo zbog politike Josipa Franka, dokazom je i njegova izjava, tiskana u zagrebačkom tjedniku "Danas" netom nakon Titove smrti: "... zar nam je Eugen Kvaternik trebao da posluži kao sjedok da nije tako bilo kao što je bilo?

Ako je netko bio zločinac zavrnut u majčinoj utrobi, ukleti bastard jednog ukletog luckastog austro-madžarskog subalternog infanterijskog oficira i tragične kćerke Sejloka hrvatske politike Jozue Franka, jedne Doglavnice i žene Vojskovođine koja je završila kao supruga jedne pijane lude

i kao majka jednog rođenog zločinca...

Ako je taj Jozuin unuk ta pojava, kriminalna palikuća, provalnika i suludog koljača i perverzno talijanskog krvnika koji je već na Liparima pobio stotinjak polupismenih primitivaca iz belgijskih rudnika ..." (Danas, Zgb. 24.10.1989., s.63).

Krleža je jedini Hrvat koji je jednog Židova nazvao 'zločincem od samog začetka u materinoj utorbi', odnosno potomka Jozue koji je osvoji Jerihon, odnosno sve Židove od Mojsija na ovamo, kao kongenitalne ubojice.

Nitko od onih koji su i na koj način djelovali govornom ili pisanom riječju u Hrvatskoj nije išao tako daleko u svom antisemitskom proljevu, koliko glavni konceptor hrvatskog renegatskog ogranka komunističkog pokreta - Miroslav Krleža, vrhovni autoritet i za Stjepana Mesića i njegovih bolesnih 'dravodrugova' - komunista Titovih sljedbenika!

Da je tako nešto napisao Mile Budak, oni bi od toga napravili opravdanje za svo zlo što su počinili našem narodu u nizu pokolja od svibnja 1945 do siječnja 1951.

Miroslav Krleža proveo je drugi svjetski rat na sinekuri NDH i uz otvorenu zaštitu Mile Budaka.

Ništa nije poduzeo da Mile Budak nakon rata ne bude smaknut kao 'klasni nerijatelj.

Krležu je zbog toga progonila savjest pak je pokušao da opere svoje pilatovske ruke slijedećom apologijom Budaku:

"Budućnost kao i svaka budućnost, tko zna šta nam donosi - rekao je Budak.

Kad se svijet smiri - nastavio je POŠTENJAČINA IZ SVETOG ROKA - Hrvatska će na mnogim područjima iziskivati koješta, morat će se uprijeti da se nadoknade propusti i nemar iz prošlosti, da se krene ukorak s naprednim narodima (s.62)...

Dok je vizionar i veliki književnik Budak usred Beograda izgubio zivot, Pavelić je bijedno i kukavički napustio zemlju..." (v. 'Danas', Zgb.17.10.1989.).

A da su titovci i sami bili antisemiti, dokazom je i žalosna sudbina domaćih povratnika iz nacističkog ratnog logora Dachau.

Njih je Tito dao pohapsiti, suditi na smrt i mahom poubijati zbog toga što su ostali živi u Hitlerovim logorima, jer je to 'dokaz' da su suradjivali s nadzornom službom u logoru.

A nakon 'Rezolucije informbiroa, Tito je na Goli otok slao i naše Židove, njemu nije stalo do njihova identiteta, smetala je njemu njihova savjest.

I početkom sedamdesetih godina prošlog stoljeća, Tito je poslao na dvanaestgodišnju robiju Vojvodjanku Milu Sarginzbog (zbog) 'staljinizma' a koja je u vrijeme Drugog svjetskog rata bila deportirana u Njemačku gdje je prošla kroz sedam nacističkih logora i bila tetovirana u Buchenwaldu.

Treba shvatiti izjavu koju mi je, prilikom našeg službenog razgovora 'on tape', u toku rada Ottawske konferencije (u travnju 1985), dao kanadski visoki diplomat Harry Jay, nakon što je primio moj 'Memorandum' u vezi s hrvatskim zahtjevom za samoodrednje.

Tom prilikom gosp. Jay je rekao:

"Ja sam, kao saveznički pilot, oboren nad Njemačkom ostatak rata proveo u nacističkim logorima.

Pročitao sam vaše uspomene iz Titovih kazamata i mogu vam reći da smo mi bili bolje tretirani u Hitlerovim nego li vi u Titovim logorima".

A što se tiče 'židovskog pitanja', u NDH - notorna je činjenica da ono ne proizlazi iz 'Ustačkih načela' ni iz redova koji su djelovali oko Pavelića u UP.

To je bila žalosna pojava diktirana Hitlerovom imperijalističkom politikom i ne samo u Hrvatskoj.

Za raziku od Hrvatske u kojoj nije bilo ni Sabora ni nekih zakona, u Francuskoj su zastupnici u Vichy-ju izglasali i zakonski osnažili antižidovske zakone i prije nego li je to od njih tražio Berlin.

U Francuskoj je u vrijeme ratnog meteza stradalo oko 140.000 zidova, ali nitko na svijetu nije bio toliko budalast da traži da se, radi toga, uništi francuska država ili poubija francuska nacija!

Ni zbog 'rasnih zakona' ni zbog 'klasnih interesa'.

Francuskim komunistima nikad nije ni palo na pamet da se bore za 'odumiranje' svoje nacionalne države. N.B.

I danas su na snazi neki zakoni koji su bili izglasovani u Vichy-ju, i ni najgorim francuskim ljevičarima nije palo na pamet da ustvrde kako u vrijeme Drugog

svjetskog rata nije postojala Francuska Država.

Karl Marx je relativno bio u pravu kad je tvrdio da su male nacije u Europi, koje se bore za državnost, 'bolesne nacije'.

Ne u cjelini, ali jednim dijelom.

Kod nas su se samo komunisti titovci ponašali kao ludjaci, opasni po svoje sunarodnjake, zreli, ne za logore, nego za ludnice.

O kriminalcima koji snose odgovornost za masovne pokolje na Bleiburgu i na Križnom putu i Europski parlament je izglasao dvije 'rezolucije', koje preostala ekipa oko Mesića jednostavno ignorira, kao i Saborske odluke po tom pitanju.

Njihova dreka kad se dobro shvati i svede na logički minimus definirana je u onoj narodnoj: Drz'te lopova!

No, ma koliko oni sijali mržnju po svijetu protiv hrvatske nacije i hrvatske državne nezavisnosti, njihove histerične klevete nigdje na svijetu ne nailaze na povoljan odjek!

Dolazi vrijeme kad će oni morati odgovoriti na mnoga pitanja, što na ljudskim sudištima, što na sudu povijesti, koji će biti konačan i neopoziv!

Oni će na ovom svijetu doživjeti 'strašni sud' - damnatio memoriae perpetua!

Nema nikakve dvojbe da Ustaški pokret ne samo da nije bio utemeljen, ni aluzijama, na nekom antisemitskom osjećaju, nego je proizišao iz hrvatske političke tradicije krajnje desnice kojoj je bio začetnikom hrvatski židov Josip Frank, Njegov unuk Dido Kvaternik je bio teoretski i praktički direktor Ustaškog pokreta (organizator i Marseilleskog atentata), a i Pavelićeva supruga je proizišla iz redova hrvatskih Židova.

Antisemitizam u komunizmu počeo je sukobom Staljin-Trocki i razvio se je kasnije skoro u konkurenciji s ideološkim ludilom nacional-socijalista, svojih saveznika početkom Drugog svjetskog rata.

Dok je Andrija Hebrang, i sam proizišao iz redova hrvatskog židovstva, bio na čelu KPH odnos njegove stranke prema ustaškom pokretu bio je konvergentan.

Ta konvergencija je prerasla u poseban sporazum Moše Pijade i Mile Budaka na robiji u Sr. Mitrovici - zajednički cilj im je bio - borba protiv hegemonije 'velikosrpske buržoazije' i njezinih saveznika.

U to ime treba jasno i decidirano reći da ni vodja HSS-a, ni vodja KPH nisu ničim pokazali protimbu ideji hrvatske državne nezavisnosti u povodu Proglašenja Nezavisne Države Hrvatske 10 travnja 1941.

Ni jedan iole uočljiviji ispad protiv NDH nije zabilježen u prvom mjesecima postojanja NDH.

Dok je, s jedne strane Dr Maček pozvao svoje strukture Banovine Hrvatske da podrže i pomognu opstanak NDH, kasnije je i Andrija Hebrang - prema beogradskom tisku uoči Referenduma za samoodrjeđenje - dao glavu zbog održanja cjelovitosti NDH!

Samo su hrvatski odrodi, izrodi i tuđe sluge sve činile da, po 'proročanstvu' njihovih ideoloških gurua Marxa i Engelsa, dodje do uništenja naše države pa i do zameta naše nacije i nacionalne svijesti uopće.

Ljudi su, u povodu događaja iz 1968. išli na robiju samo zbog pjevanja budnice "Ustani Bane!".

Gracena13 14.06.2009 10:47 h

citat:

Otporaš

"Nije niti potrebno da Ustaše budu tu. Njihov DUH hrvatstva je bio tu i bio nazočan, kao što je i Bog nazočan ondje gdje se god njegovo ime spominje. Samo ime države u kojoj se je koncert sinoć održao i sama hrvatska obilježja koja su se mogla vidjeti sinoć tu, počevši od redarstva pa na više i na niže, odavalo je DUH onoga zašto su se Ustaše borili. Otporaš".

Mislim da priložima g.Otporaš ne želi vršiti pokušaj revitalizacije ustaštva , nego pobliže nam pojasniti i ukazati što je stvarni uzrok osnutka ustaškog pokreta.

Ne izvrćimo riječi g.Otporaša iz konteksta, i ne kvačimo se uporno za dio ružnog, jasno bi trebalo biti svima što je pozitivno a što negativan čin u proteklom povijesnom zbivanju od 1941-1945. Bar,

mislim, da bi, odnosno je.

Budući da nas nekoliko izjašnjavajući se na ovoj temi nemamo ovlasti tumačiti kako kome paše u ime svih Hrvata, zborimo u vlastito ime, prpratimo promišljanje i ostalih Hrvata, koje nam može pobliže pojasniti nužnost potrebe da se hrvatski narod izbori konačno za samostalnost i nezavisnost .

Što je potrebno poduzeti za izlazak iz «Hrvatske šutnje 21. stoljeća» i duhovno oslobođenje hrvatskog naroda

Dio priloga, gosp. Tomislav Stockinger/ <http://hakave.org/index.php?option=c...=4670&Itemid=1>,

2. Povijesne okolnosti i razlozi vođenja "specijalnog rata" protiv hrvatskog naroda

šutnjaPo svojem povijesnom utemeljenju, po geografskim značajkama prostora kojeg je naselio te po svojem političkom, duhovnom i kulturnom razvitku kroz pretežiti dio svoje nacionalne povijesti, hrvatski se narod oblikovao kao kršćanski (katolički) srednjoeuropsko-mediteranski narod. Upravo su kršćanstvo kao duhovna snaga te snaga nacionalnog povijesnog prostora na kojemu hrvatski narod obitava, a koji se, kao rijetko koji europski prostor, odlikuje bezbrojnim prirodnim bogatstvima i ljepotama te kulturnim dobrima i povoljnom klimom, već u najranijoj povijesti Hrvate učinili vrijednim i ponosnim stanovnicima svoje nove domovine. Međutim, upravo zbog svojega bogatstva kao i izuzetne strateško-geografske vrijednosti, povijesni je prostor Hrvatskoga naroda od samih početaka naseljavanja Hrvata postao objektom pretenzija susjednih naroda i država (Bizant, Venecija, Mađžari i kasnije Ugarska, Otomansko Carstvo te Habsburška Monarhija).

Bez obzira što je nakon gubitka međunarodnog političkog subjektiviteta ulaskom u personalnu, a kasnije i realnu uniju sa Ugarskom, hrvatski narod 1102. godine de iure izgubio svoju samostalnu državu, kroz naredna stoljeća, a upravo zbog svoje unutarne snage, nikada nije izgubio i svoj posebni politički subjektivitet kao politički narod. U svakoj državnoj zajednici u kojoj se nakon 1102. godine nalazila, Hrvatska je formalno-pravno imala poseban status kao posebno kraljevstvo, sa svojom zakonodavnom, izvršnom i sudbenom vlašću (personificiranima u posebnom hrvatskom saboru, banu kao predstavniku izvršne vlasti i posebnim zemaljskim sudovima). Na ovome mjestu dolazimo do ključne okolnosti za razumijevanje kasnije povijesne političke nesreće, koja će 1918. godine zadesiti hrvatski narod. Zametak onoga što će se u kasnijem povijesnom razdoblju pokazati kao geopolitička nacionalna tragedija hrvatskoga naroda, a čije pogubno naslijeđe hrvatski narod osjeća i danas (koje naslijeđe je i glavni uzrok za «Hrvatsku šutnju 21. stoljeća») nalazi se u počecima velikosrpske ekspanzionističke politike na Balkanu, koja datira u sredinu 19. stoljeća.

Osnovni razlog zbog kojega se ekspanzionistička politika Srbije na dulji rok pokazala za hrvatski narod mnogo pogubnija i nesretnija od ekspanzionističke politike prema Hrvatskoj vođene od drugih susjednih naroda i država, leži u činjenici bliskosti hrvatskog i srpskog jezika. Ova činjenica, zlorabljen od strane srpske političke i kulturne elite, poslužila je za propagandno nametanje jezične, kulturne i duhovne politike zajedništva srpskog i hrvatskog naroda (naravno pod srpskom "kapom"), koju je velikosrpska opcija na svim poljima Hrvatima počela nametati u drugoj polovici 19. stoljeća. To je bio i osnovni razlog zbog kojega su kao predvodnici hrvatske politike u prvoj polovici 20. stoljeća, isplivale zavedene, povijesno i nacionalno nedovoljno svjesne osobe, koje će biti odgovorne za najveću političku tragediju hrvatskoga naroda, koja je nastupila 1. prosinca 1918. godine. Toga, za hrvatski narod možda najtužnijega dana u njegovoj povijesti, Hrvatska je istrgnuta iz svojega prirodnog srednjoeuropskog geopolitičkog konteksta i priključena balkansko-

velikosrpskom povijesnom geopolitičkom kontekstu. Posljedice su na svim područjima za hrvatski narod bile katastrofalne. Započela je svojevrsna «balkanizacija» Hrvatske koja ipak, zbog unutarnje snage i samosvijesti hrvatskog naroda, nije mogla «pobijediti» u onolikoj mjeri u kojoj su to provoditelji velikosrpske politike priželjkivali.

Međutim, u jednoj važnoj komponenti nametnuta politika «hrvatsko-srpskog zajedništva» ipak je uspjela. Mnogi pripadnici hrvatskog naroda, pod utjecajem jugoslavenske velikosrpske propagande postali su pobornici «jugoslavenstva» kao političke opcije za konačno rješenje hrvatskog pitanja. Bez obzira na raspad prve velikosrpske Jugoslavije, hrvatski narod, zbog nesretnog spleta povijesnih okolnosti na koje je najmanje on sam mogao utjecati (drugi svjetski rat) ovu okolnost ne samo da nije uspio iskoristi za jedino ispravno rješenje hrvatskog nacionalnog pitanja – trajnu uspostave samostalne hrvatske nacionalne države, već je doživio i jednu od najvećih tragedija u svojoj povijesti. Pobjedom jugoslavenske komunističke opcije, hrvatski narod je najprije doživio tragično fizičko uništenje njegove najvrjednije ljudske supstance – masovnu likvidaciju ogromnog broja svjesnih pripadnika hrvatskog naroda koji nisu prihvaćali nametnuto komunističko-jugoslavensko rješenje hrvatskog pitanja. Konsolidacijom komunističke jugoslavenske države, na žalost, nastavila se (i to mnogo učinkovitije nego u prvoj Jugoslaviji) nametnuta politika hrvatsko-srpskog zajedništva i jugoslavenizacije hrvatskog naroda. Komunistička propaganda, koja je desetljećima bila jedina priznata «istina», utjecala je na formiranje svijesti kod velikog broja pripadnika hrvatskog naroda koji je istu počeo prihvaćati kao «vječnu» istinu i trajno zadovoljenje političke potrebe Hrvatske i hrvatskoga naroda.

Da je hrvatski narod ipak, usprkos svemu, zadržao dovoljno samosvijesti i političkog nacionalnog duha, pokazalo se u razdoblju od 1990. – 1995. godine koje, ukupno povijesno gledano predstavlja jedno od najsvjetlijih i najherojskijih razdoblja hrvatske povijesti. U spomenutom razdoblju hrvatski narod je prepoznao političku snagu i mudrost osobe u liku dr. Franje Tuđmana, kao predvodnika hrvatskog nacionalnog preporoda koji je doveo do onog najvažnijeg: trajne uspostave samostalne i demokratske nacionalne države hrvatskog naroda – Republike Hrvatske. Politička mudrost i zrelost dr. Franje Tuđmana ogledala se, kako u prepoznavanju opasnosti koja je hrvatskom narodu prijetila od ponovno probudene velikosrpske ekspanzionističke politike, tako i u shvaćanju činjenice da se u tom povijesnom trenutku ostvarenje hrvatskog nacionalnog pitanja može riješiti samo jedinstvom čitavog hrvatskog naroda u domovini i iseljeništvu. Konkretno, to je značilo da bi za hrvatsku politiku bilo pogubno da se, s obzirom da je Hrvatska netom izašla iz jugoslavenske komunističke zajednice, ne samo potpuno odrekne nego i krene u obračun sa vodećim kadrovima komunističkog sustava u tadašnjoj SR Hrvatskoj. Da se u to vrijeme krenulo u provođenje navedene revanšističke politike, ne samo da bi se hrvatski narod teško othrvao nastupajućem velikosrpskom ekspanzionizmu, već i vjerojatnost građanskog rata ne bi bila isključena.

Franjo Tuđman sve navedeno omogućilo je hrvatskom narodu da, na žalost ne bez velikih žrtava, pobjedom u Domovinskom ratu, koji s pravom možemo smatrati jednom od najsvjetlijih stranica sveukupne hrvatske povijesti, omogući konsolidaciju i međunarodno priznanje svoje samostalne i demokratske nacionalne države. Međutim, već nakon završetka Domovinskog rata, a pogotovo nakon smrti dr. Franje Tuđmana 1999. godine, u hrvatskom društvenom životu počela se osjećati tendencija upravo suprotna od očekivane nacionalno-domoljubne tendencije razvitka jednog naroda koji je netom ostvario svoju dugo željenu slobodu: tendencija postepenog poništavanja i urušavanja onih vrijednosti na kojima se temelji uspostava, obrana i međunarodno priznanje samostalne hrvatske države. Protiv hrvatskog naroda počeo se voditi medijsko-propagandno-psihološki specijalni rat. Nositelji specijalnog rata protiv hrvatskog naroda i njegovih temeljnih vrijednosti jesu određene društvene, političke, medijske i kulturne strukture ponikle i odgajane u bivšem jugoslavenskom komunističkom sistemu koje su, kao objekti desetljetne jugokomunističke indoktrinacije, zazirale od svega što je povezano sa mogućnošću raspada bivše SFRJ i uspostavom

samostalne hrvatske države. Navedene strukture iskoristile su činjenicu što su, zbog specifične situacije u Republici Hrvatskoj (potreba jedinstva hrvatskog naroda radi obrane od agresije) ostale "netaknute" u burnom razdoblju raspada komunizma i pada Berlinskoga zida u Europi.

Ono što je u svemu tome najvažnije i za hrvatski narod najopasnije, jest činjenica da spomenute strukture raspolažu velikom snagom, znanjem i sredstvima za vođenje specijalnog rata, s obzirom da su mnoge od njih u bivšem sistemu bile indoktrinirane i obučene upravo na medijsko-propagandnom polju. Kada, s obzirom na razvoj povijesnih događaja i pojavu jake povijesne osobe dr. Franje Tuđmana kao predvodnika nacionalnog pokreta za samoodređenje hrvatskog naroda, nisu uspjele spriječiti uspostavu, međunarodno priznanje i obranu samostalne hrvatske države, nakon njegove smrti njihov cilj postalo je nešto drugo: svim političkim (predsjednik RH), pravosudnim (Haaški sud i hrvatski sudovi), medijskim («Latinica») i simboličkim (Trg Maršala Tita) sredstvima hrvatskom narodu učiniti odbojnim sve što je na bilo kojem društvenom polju povezano sa uspostavom, obranom i međunarodnim priznanjem samostalne hrvatske države. U isto vrijeme, njihov usporedni cilj jest nasuprot normalnom osjećaju ponosa i veličanju ostvarenja slobode i samostalnosti, istim gore navedenim političkim, pravosudnim, medijskim i simboličkim sredstvima veličati ono razdoblje kada hrvatski narod nije bio slobodan narod u svojoj slobodnoj državi, već je bio dio druge države (SFRJ). Na taj način nastoje kod hrvatskog naroda stvoriti osjećaj uzaludnosti i nepotrebnosti ostvarenja nacionalne slobode kako bi mu u budućnosti oslabili otpor nametanju nove političke opcije, u kojoj bi ga se uklopilo u neku novu balkansku zajednicu naroda (naravno, pod vodstvom Srbije), za što se već desetak godina priprema teren.

Na žalost, u razdoblju nakon smrti prvog predsjednika samostalne Hrvatske, sve demokratski izabrane vlade Republike Hrvatske nisu se pokazale dorasle svojoj ulozi i povijesnom zadatku pred kojim su stajale, već su svojom anacionalnom politikom podilazile unutaršnjim neprijateljima hrvatskoga naroda. To se posebno ogleda u nekritičkom prihvaćanju svakog zahtjeva, kako međunarodne zajednice (većinom nesklone hrvatskom narodu) tako i domaćih lijevo-liberalnih anacionalnih struktura, koje svojim presudnim utjecajem kojega su ostvarile u medijima, većinski kreiraju hrvatsko javno mišljenje. Sve navedeno posebno se reflektira u sve dominantnijoj medijskoj i pravosudnoj percepciji Domovinskog rata, koji, umjesto najvećeg ponosa hrvatskoga naroda, pogubnom i ponižavajućom medijskom i pravosudnom politikom polako postaje nešto nalik "građanskom ratu za koji su svi podjednako krivi". Važan segment odgovornosti vladajućih struktura u razdoblju nakon 2000. godine, ogleda se i u nekritičkom prihvaćanju povijesno neutemeljene tvrdnje kako je današnja samostalna i demokratska Republika Hrvatska utemeljena tzv. odlukama ZAVNOH-a, odnosno da je tzv. antifašizam iz drugog svjetskog rata temelj današnje hrvatske države.

Ostatak također možete propratiti na navedenoj stranici.

Jasan mi je povod zbog čega se pojedinci zadojeni mržnjom spram Hrvata i danas u RH prave gluhonijemi, ali mi nikada ne će biti jasno zašto tako postupaju i Hrvati pojedini ?

Olako zaboravljaju na zlo koje nam se događalo od 1918-1996, te iznova prešutno klimaju glavama na ponovno utapanje RH u balkansku asocijaciju tzv. Zapadni Balkan.

colonia.tino 14.06.2009 11:53 h

Ne znam, ja pročitam svaki tekst kojega kolega Otporaš ovdje objavi , neke i po više puta, do sada

nisam stekla nikakav dojam da bi naš kolega bio rasista, naime nadnaslov njegovih tekstova je: " Hrvatska i Ustaštvo ". Koliko shvaćam on govori o pokretu citirajući protagoniste tog pokreta, uglavnom navodeći izvore,

piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 32-33 1966 godine

Razgovor s Mačekom o njegovoj vojsci : "Zaštiti"

dakle ne radi se o njegovom vrijedonosnom sudu, barem ja tako razumijem, isto tako on govori o Hrvatskoj u kontekstu ustaškog pokreta, dakle opisuje, citirajući druge ljude, kako je sve nastalo, zašto je sve nastalo, a ne u što se to sve pretvorilo.

colonia.tino 14.06.2009 11:56 h

Na primjer, ja ću uskoro objaviti cjelokupni govor Vjekoslava Luburića iz 1968. godine, to ne znači kako se slažem sa rečenim, već samo želim da javnosti vidi na koji način on razmišlja... Na taj način mnogi pisci, novinari, građani pišu i pisali su kako bi se u potpunosti shvatio kontekst jednog vremena i geneza strahota tog vremena...

Domobran 14.06.2009 13:35 h

broken, to je tako kako ste rekli. U tom kontekstu i smislu ja to što opisujem i pišem. Ako to (po)neki drugačije shvaćaju, to je njihovo demokratsko pravo, kojeg ja poštivam. Istini za volju ja sam više pretrpio zbog ustaštva nego zbog pprtizanstva, dakle, žrtva sam "ustaštva", jer su me partizani progonili zbog "ustaštva". Iako sam žrtva "ustaštva", opet, istine radi, želim o tome pisati kako bi se čula i vidjela druga strana medalje, a ne sam strana našeg neprijatelja. Ako neki od cijenjeni GN i komentatora žele detaljnije znati kako sam je bio žrtva "ustastva", neka se jave svojim komentarom i radu ću im objasniti.

sponzoras 14.06.2009 22:31 h

Broken.. "dakle ne radi se o njegovom vrijedonosnom sudu, barem ja tako razumijem, isto tako on govori o Hrvatskoj u kontekstu ustaškog pokreta, dakle opisuje, citirajući druge ljude, kako je sve nastalo, zašto je sve nastalo, a ne u što se to sve pretvorilo."

Pretvorilo se u rasističke progone i istrebljivanja nearijevske rase (kako su ne Hrvati nazvani u Rasnom zakonu NDH). I ovaj naš gospon iz dijaspore jako dobro zna da je ti tako, pa onda i spretno želi izbjeći neke odgovore. Pa budimo poštteni i dosljedni ako smo se već neke teme uhvatili. Zamisli da se sad netko uhvati pisati epopeje "zašto je uopće došlo do komunističke ideje i kako je sve to bilo krasno i lijepo u početku"... a spretno izbjegne spomenuti u što se sve to pretvorilo? I nisam vidio njegovu osudu rasističkih zakona NDH, čak je gore rekao da je to možda bilo i nužno! I što na temelju toga možemo zaključiti o vrlom povijesničaru Otporašu. Ovdje se radi o ozbiljim temama, ne o recenzijama glazbe i putopisima koje ja pišem. Iz ovakvih stvari je bitno da se zna tko piše i je li kompetentan da o tome piše

Broken, ti se bar potpišeš imenom i prezimenom ispod svojih tekstova u kojima pišeš o realnim ljudima i događajima , povijesti itd..., a ovaj Otporaš je neki anonimac kojem ja ne vjerujem ni riječi.

colonia.tino 14.06.2009 23:25 h

sponzoras. Nitko živ, nitko normalan ne može pravdati RASNE ZAKONE, jer to se NE MOŽE pravdati. Iako je ustaški pokret, kao pokret bio odgovor na srpsku hegemoniju i velikosrpsku politiku.

Isto tako kao i fašizam, i komunizam, nije u svojoj početnoj fazi nosio ništa dobro, ništa romantičarskoga, kako to neki žele prikazati, sam Marx u svojoj " bibliji komunizma ", označava " klasnu borbu ", kao najvažniju sastojnicu komunizma, klasna borba nije ništa drugo nego pandam rasnim zakonima.

Ubijanje, mučenje, maltretiranje, ljudi zbog vjerskog, političkog, nacionalnog, klasnog, ili bilo kakvog razloga, nije moguće i ne smije se pravdati, sve što ja tražim, ako smo dosljedni, da se i ovdje svi oni koji žele demokratsku Hrvatsku, sa jasnim i nedvosmislenim vokabularom jednako odnose prema onima kojima je " Tito idol i heroj ", kao i prema drugima, kojima je to netko drugi..

Kolega Otporas, niti jednom riječju nikoga ne ponižava ovdje, spreman je na raspravu, a razgovor, spreman promijeniti svoje mišljenje, spreman na kritiku i tu kritiku prihvatiti, za razliku od " titoista ", a to znaš da ih ima na ovom portalu, koju na svaku kritiku ponižavaju, vrijeđaju druge. Bože moj, mi se ne moramo slagati sa Otporasem, možemo se boriti putem dijaloga i braniti svojja stajališta, pisanjem i istinom kakvom ju mi sami vidimo...

sponzoras 15.06.2009 00:13 h

Broken .. naravno da se ne moram složiti, niti neću. Jasni su meni razlozi nastajanja ustaškog pokreta no još su mi jasnije rečenice koje su ustaše napisale u rasnim zakonima.

Ako je gospodin Otporaš mišljenja da je rasizam u redu, ako su potpisnici takvih zakona za njega heroji-heroji, **da je i najgori Hrvat bolji od najboljeg Jugoslavena, kako on to kaže**, onda mi je jasno s kakvom osobom imamo posla.

Bitno mi je saznanje da takvih ljudi ima, kako bih se potrudio da drage ljude zaštitim od takvih. A vjeruj mi da itekako hoću.

Otporaš 15.06.2009 00:30 h

Poštovani i dragi kolega sponzoraš. U prvom redu ja nisam rasist. U drugom redu nisam se nikada u životu bavio tom temom i tim pitanje, te prema tome ne mogu znati tko je a tko nije rasista. Sve što znam tko nije rasista to sam ja, Otpraš.

Dalje, iz knjige "Medjunarodni Politički Leksikon" kažu u riječi "RASIZAM":

"Antinaučna i reakcionarna teorija, prema kojoj postoje superiorne i inferiorne ljudske rase. Ova teorija je iskonstruirana u 19 stoljeću i služila je najprije kao sredstvo u borbi protiv Židova (dakle da je ova teorija postojala jedno stoljeće prije osnutka ustaškog pokreta o kojem ja pišem,moja opaska)...Rasističku su teoriju iskoristili za vrijeme Drugog svjetskog rata od 1939-1945. njemački nacisti za uništenje milijuna Židova..."

Dakle ni riješi o Hrvatima ili Ustašama. Ako je Poglavnik bio prisiljen i suglasan potpisati zakon o rasizmu, to nije u sklopu mojih opisivanja o potrebi osnivanja Ustaskog Pokreta za oslobodjenje Hrvatske još u siječnju 1929god.

U naše današnje vrijeme znamo šta se je dešavalo i još uvijek se dešva u Iraku, gdje je jedan Sadam Husein bio neka vrsta Jugoslavije kojeg je trebalo srušiti, a nametnuti Prvi ministar Malaki je bio jedna vrsta Poglavnika, koji je imao svoju vojsku, svoju vladu, a sve je morao raditi što mu Amerikanci kažu. Malaki je potpisivao ono što je Amerikancima odgovaralo. Tako nešto ili slično se može reći i za našeg Poglavnika kao i za francuskog predsjednika Maršala Philippe-a Petain-a, kao i za druge europske zaraćene države, koje su simpatizirale sa nacističkom Njemačkom i sa fašističkom Italijom.

Dragi kolega sponzoras u mojim opisima se ne radi o rasizmu ili ne rasizmu. U mojim opisima se radi, i ja sam nastojao koliko sam mogao, ići kronološkim redosljedom i razvitkom Ustaškog Pokreta od njegova osnutka 1929 godine pa sve do njegova sloma na Blejburgu u svibnju 1945. godine. U tim opisima bih se striktno držao zapisanih činjenica sa svim mogućim izvorima istih. Uz najbolju želju vama to nije bilo moguće pratiti, jer se o tome nije pisalo kako treba; istinito i korektno. Primjer. "Uspomene na Političke ljude i Dogadjaje" koje je Ivan Meštrović napisao 1961. godine, a 1969 Matica Iseljenika Hrvatske to pretiskiva u drugo izdanje u kojem izbacuje i ne tiska mnoge stvari koje se odnose na vitalne interese Hrvatske. Jugoslavija je htjela iskoristiti vrlo poznato ime Ivana Meštrovića i pokazati našem hrvatskom čovjeku kako je tu velika demokracija u kojoj se mogu knjige pretiskavati i iz "ustaške emigracije". Dakle, vi ste bili primorani čitati ono što vam partijska linija napiše, i ne sam to, nego što je još gore: i morali ste vjerovati u ono što vam partija i Tito pišu. Tko se je tu smio opirati? Nitko! Da sam i ja tada bio sa vama, bio bih dio vas. Vi ste tada vršili rodoljubnu hrvatsku dužnost tu, na tlu domovine, u mogućnostima kako ste mogli, a ja i na tisuće i tisuće drugih smo takodjer vršili našu rodoljubnu hrvatsku dužnost ovamo, vani, na način kako smo mogli i znali, ne razbacajući uzalud naše dragocjeno vrijeme u teoriju dali je kokoš stvorilo jaje ili je jaje stvorilo kokoš, odnosno dali je rasizam bio ili nije u Hrvatskoj za vrijeme drugog svjetskog rata. Ako je i bio, nije trebao biti. Na ovom portalu se je više puta reklo: NE PONOVILO SE. Ja takodjer to kažem: NE PONOVILO SE.

sponzoras 15.06.2009 00:48 h

Super! Brzo učite, vidim da je leksikon pomogao.

Bravo kolega, još samo priznajte samom sebi da je vaš poglavnik krivac za rasistički progon i mučenje i na dobrom smo putu. Zapravo ne morate priznati meni, već sebi.

CITAT

" Ako je Poglavnik bio prisiljen i suglasan potpisati zakon o rasizmu, to nije u sklopu mojih opisivanja o potrebi osnivanja Ustaškog Pokreta za oslobodjenje Hrvatske još u siječnju 1929god. "

Naravno, nije lijepo čuti te činjenice pa ćemo to malo taboraviti jelda? I razlika je između suglasnosti i prisile. Velika razlika.

08-10-2013 21:25 [#58](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAČEK SE JE RODIO U SLOVENIJI (treći (3) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (50)

U mnogim prilikama vlada NDH nije radila ono što bi za neke bilo popularno. Ona je radila ono što je bilo korisno za očuvanje Hrvatske Države od odmetnika i raznih napadača, kaže jedan Ustaša.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 32-33 1966. godine.

Da li je Maček radi svojih filozofskih i tolstojevskih pacifističkih ideja zapravo formirao svoju vojsku, svoju politiku, svoju stranku i svoju naciju uopće - da budu u skladu sa njegovim filozofskim nazorima - izgradjujući rastezljivu taktiku i strategiju?

Mnogo će se još toga napisati o tom problemu, a da se ne će za dugo vremena naći jedan konkretni odgovor. (Ja mislim da je general Drinjanin ovdje jako jasan i točan. Zasto? Jednostavno zato što je sam rat kod nas Hrvata u to doba - kojeg hrvatski narod nije niti htio, niti želio niti tražio - bio nejasan. Jedni Hrvati hoće rat bez kojeg nema Hrvatske Države (nacionalisti), dok drugi, i to oni čelnici HSS, nogama i rukama rade na tome da do rata ne dodje kako bi se Jugoslavija mogla spasiti i očuvati ,moja opaska) Hrvatski nacionalisti, u jednoj, drugoj ili trećoj formi, nastojat će umanjiti nepobitnu činjenicu, da je Maček stvorio vojsku i da je ta vojska 1941., puna državotvorne svijesti, napustila Mačeka i prišla nacionalistima, dok je sporedno pitanje svaki daljnji razvoj.

Pristaše braće Radica, t.j. Seljačka Stranka, uvijek će naći našima da iz političkih razloga prebace nacionalistima, da su tu Zaštitu razjurili iz stranačkih razloga, absorbirajući desno krilo i tjerajući lijevo krilo u partizane i, prema tome, u novu Jugoslaviju. (Ja ovdje moram nadodati stvarno tadašnje, za vrijeme rata, mišljenje prvaka HSH, koje je bilo, iz ljubomore za vlast ili prevlast, protiv Poglavnika i ustaške vlade. Partizani sa svojom dobro organiziranom socijalističkom promidžbom - neće više biti bogataša i kulaka, tvornice radnicima, svi ćemo biti isti i jednaci tj. ravnopravni, sa jednom i istom titulom: DRUG - su to nezadovoljstvo HSS-e iskoristili u svoje prikrivene jugoslavenske svrhe, što se je vrlo negativno očitavalo tijekom cijelog rata, moja opaska)

Isto tako treba računati sa novim i mladim snagama, koje su samo djelomično išle sa ekipom hrvatskih partizana, ljevičara, sindikalista, komunista i rijedkih nejugoslavenskih idealista, a koji neće ni da čuju, - ni za preživjelu ekipu H.S.S-e, ni za pobijene i pobijedjene ustaše -, nego silom prilika traže rješenje u redovima onih Hrvata, koji su za vrijeme rata, milom ili silom, bili na strani Tita, a danas se, negdje bojažljivije - negdje smjelije, pogledaju oko sebe, ne bi li našli koju bratsku ruku među hrvatskim protivnicima, da bi se svi složno oduprli srbokomunističkom neprijatelju.

Maček je imao vlastite poglede kojih se nije nikada odrekao, pa ni u času smrti. Kada bi zapao u kontradikciju između svojih nazora i stvarnosti, koja ga je opovrgavala, onda bi prekinuo svaku diskusiju i našao jedan evazivni usklik: "Je, dragec moj, to je politika!" ili "Je, dragec moj, v ratu smo!"

Poneki puta sam mu ponudio, da bi doveo pukovnika Zvonka Kovačića ili pukovnika K. (Krunoslav, mo) Batušića, najmarkantnije organizatore i vojničke zapovjednike Zaštite, te da bi ga oni uvjerali u pravo stanje stvari, a kako bi i on uticao na hrvatske seljake u Dalmaciji i zagorju, gdje je već prilično njegovih pristaša otišlo u partizane, te da bi eventualno pokušali obnoviti Zaštitu, kao što sam ja to učinio na mom užem terenu. Ali, Maček je to najenergičnije odbio. Znao je reći: "Vi ste meni napravili uslugu što ste me zaprli, i još veću ćete mi uslugu napraviti, ako nikoga ne pustite

do mene, jer tako ne moram nikome ništa reći, i tako ne bum bil kriv za nekaj kaj se bu pripetilo!" (Ovdje zbilja svakom državotvornom Hrvatu bi pamet stala kada sve ovo čuje i sazna. On, Maček, vodja hrvatskog naroda tako misli u ovakovim teškim momentima i kritičnoj situaciji. Dali je folklorni Hrvat, športski Hrvat, planinarski Hrvat, koncertni Hrvat, pjevački Hrvat, ili državotvorni Hrvat koji je spreman uzeti u svoje muževne i državničke ruke kormilo jedne DRŽAVE HRVATSKE?!,moja opaska)

Nastojao sam mu nekada reći da se ne može vojničke zapovjednike, kao Kovačića, Batušića, Pribanića i druge, koji se još uvijek smatraju haesesovcima, ali se bore za hrvatsku državu, ostaviti bez ikakvih jasnih orijentacija, ako se ne želi od vojnika praviti političare koji su onda, napušteni od svojih stranačkih vodja, prisiljeni misliti svojim vlastitim glavama i stvarati zaključke, te rušiti stranačku stegu. (ovdje opet moram nadodati kako general Drinjanin, kao odgovoran i stegovan čovjek, govori o stegi, tj. disciplini, kako se mora svoje starije slušati. A to se postiže sam onda kada se organizirano radi i u toj organizaciji postoje pravila kojih se svaki član te organizacije striktno mora pridržavati. Pošto je postojao Ustaški Pokret i Ustaška Načela koja su bila stvorena za ostvarenje Hrvatske Države, tako su postojale i Ustaše koji su se morali pridržavati Ustaških Načela. U protivnom anarhija!, moja opaska)

Maček, kao političar i stranački raspoložen, uvijek je gledao na sve probleme sa jednog užeg stranačkog stanovišta, a ne sa svehrvatskog državotvornog gledišta. To se najbolje odražuje u njegovim riječima: "Kaj ste si zmesili, to si bute jeli!"

I neka mi bude dozvoljeno završiti ovaj prikaz sa riječima moje starice majke. Ja sam, naime, rekao Mačeku da smo svi skupa, s njim na čelu, kašu kuhali i da ćemo ju skupa jesti, mi ustaše i HSS, i s nama cijeli hrvatski narod, pa je, prema tome, taj problem i moj i njegov. Za jednog od tih razgovora umiješala se i moja starica, koja je sa drom. V. Mačekom, uz dobru crnu kavu (za Mečeka najbolji lijek), znala satima čavrljati i, po dobrom starom običaju, govorili su si "ti". Mislim da je razgovor doslovno tekao ovako:

- A moj Vladko, što će biti s nama, s pukom?

- Ja, ja, neboj se, Marice... ti si dobra žena, tebi se ne bu nikaj pripetilo... ja bum tebi pomogel?..

- A moj Vladko, tko će tebi pomoći?...

(Slijedi: "**A MOJ VLADKO, TKO ĆE TEBI POMOĆI?!"**)

Nastavlja se.

09-10-2013 03:13 [#59](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEĆU BRTE, KAD SAM DO SADA MOGA ŽIVIT KO ČOVIK I RVAT, MOGU I OD SADA...

HRVATSKA I USTAŠTVO (50 (posebni prilog)

Moj sinko, nemoj se nikada tući. Ako te neko napadne, brani se. U tom slučaju ja te radije posjetiti u zatvor nego u bolnicu. Petar Boban, Gabrić, svome sinu Milanu 1956.

DA SE NE ZABORAVI

Ovu gore navedenu izreku mi je rekao moj otac Petar 1956 godine.

Moj otac Petar Boban, Gabrića (1907-1981), bio je u Domobranima. Ranjen je bio na Kozari 1942. godine. Pričao mi je da mu je njegov zapovjednik toliko puta rekao da se zakloni za vrijeme borbi, jer da on sam ne može rat dobiti. Borio sam se srčano, iz srca za moju zemlju Hrvatsku, mnogo puta mi je to rekao. Dok nisam bio ranjen nisam mislio da me metak može pronaći. Poslije liječenja i oporavka, razriješili su ga vojničke obveze, te je došao kući. Njegov brat Mate, moj stric, je bio u Ustašama na dužnosti u Zavidovićima.

U mojem selu Bobanova Draga, na jednoj gomili, seljani su za svoje potrebe i svojim vlastitim sredstvima postavili zvono i posvetili ga sv. Iliji. Od tada, 1937. godine, svake godine na dan sv. Ilije 20 srpnja održi se sveta Misa na čast imena sv. Ilije. Poslije sv. Mise svaki sa svojima ide kući na ručak, dobro se najedu i napiju i tako, puni sreće i zadovoljstva, poslije ručka izidju iz kuća i hladovine, te odu dolje na cestu na DERNEK. Selo puno svijeta, naroda. Mnogi su došli iz susjednih sela i župa.

Te 1943. godine u proljeće su najprije naišli četnici. Zapalili su nekoliko kuća i u našem selu ubili Grgu Boban, Grše (1896-1943) i ženu Stjepana (Stipuka) Zorić, a preko sela još trojicu. Neposredno iza njih, četnika, naišli su partizani. Oni nisu ni palili ni ubijali. Simbolično su prošli tuda i samo popljačkali što su mogli, kako su to oni znali reći "da je to za narodnu vojsku". Hrvatske vojske tu nije bilo, ni blizu. Bilo je nešto u Imotsom i nešto seotskog redarstva, što nije bilo dovoljno pružiti bilo kakav otpor ni četnicima ni partizanima. Ali za taj slučaj se je čulo i hrvatska vojska je počela patrolirati tu liniju Imotsk/Grude/Ljubuški/Široki Brijeg/Mostar.

Moj stric Mate je došao iz Metkovića na dopust za Ilindan, kako se je to kod nas govorilo, tj. za 20 srpnja. Koliko se još uvijek sjećam, bila je srijeda. Bilo je mnogo naroda i Dernek je bio lijep, kao po običaju. Jedni se šetaju, tamo-amo, dok drugi pred kućama u hladu sjede, pričaju, jedan drugome nazdravlja iz bukare ili pletare, svak se veseli, ganga se pjeva, jednom riječu: UŽITAK i milina! U jedan trenutak nastal buka, gužva i galama. Naišli Ustaše i naredjuju svima da se mirno razidju i da svak svojim kućama idje. Dernek je zabranjen poradi sigurnosti. Većina naroda je poslušalo i pognutom glavom uz kolovoz krenuli kući. Kada su došli pred Matanovu kuću, gdje su u hladu pod razgranatom šljivom sjedili moj otac, moj stric Mate i drugi seljani, Ustaše su ih počeli rastjeravati. Jedan od njih je prepoznao mojeg strica Matu i svalio na njega svu hrpu uvreda i psovki zato što nije bio u ustaškoj odori, već u civilu. Moj stric se počeo -kao- pravdati i u tom pravdanju došlo je do fizičkog obračuna. Ustaša Ljubičić iz Runovića ispod Imotskog udari kundekom mojeg strica, našto je moj otac Petar odmah skočio u obranu svojeg brata i oduzeo pušku Ustaši Ljubičića. Drugi Ustaša je odmah počeo pucati. Svak je utekao, spašava se kako tko može. U tući su pet (5) Ustaša, moj otac i moj stric. Oba su ranjena. Na svu sreću rane nisu bile smrtonosne, ali metak nije znao hoćeli biti smrtonosan ili ne.

Seljani, susjedi i prijatelji su na skelama/lojtrama donijeli ranjenog mojeg oca i mojeg strica kući. Toga se još sjećam kao da je jučer bilo. Ali se takodjer vrlo dobro sjećam priča mojeg oca koje mi je pričao dok smo kopali. To su bili nekontrolirani incidenti, bez zapovjedi iz Zagreba. Moj stric Mate (1919-1966) je i dalje ostao u Ustašama i borio se za svoju zemlju Hrvatsku, bez da je pomišljao da

iz nekog prkosa i zbog nekih prljavih Ustaša ode i pridruži se partizanima. On je bio zarobljen u svibnju 1945 godine između Zidanog Mosta i Celja. Prošao je kroz velike muke i vezitkije uši i ostao živ.

U mom selu je također veliki Dernek na sv. Petra i Pavla 29 lipnja. Kod nas se to obično i skraćeno kaže "Petrovdan". Godine 1956, mislim da je bio petak, šetali smo se u Derneku. Moj rođak Ante Grubišić i ja zapjevali smo gangu sa pjesmom: **Meni moja govorila mati, pjevaj sine živijeli Hrvati.** Milicioner Djuro i Milan Šorman, oba od Mostara, Bjelog polja ili okolice, odmah na nas. Zametnula se gužva, te zatim tuča u kojoj je bilo i krvi. Sve se završilo dobro, jer je moglo biti i gore.

Sutra subota otac i ja kopamo na polju, evo ih. Ugledao sam ja njih kako se žurnim korakom približavaju k nama. Kratkim postupkom oni -milicija -hoće mene sprovesti u "Stanicu Narodne Milicije" u gornje Soviće. Ja sam im rekao da znam gdje je stanica i da ću sam doći, a da oni mene neće sprovesti kroz selo 5-6 km. kao nekog lopova. Pristali su. Oni svojim pute a ja mojim. Otac mi je samo rekao: "Moj sinko, neka te dragi Bog čuva na svakom koraku. Za tebe ovdje nema više života. Širok ti je svit. Ima četiri (4) strane, Istok, Sjever, Jug i Zapad. Izaberi, prekrsti se i ajde. Samo nemoj na Istik. Idi na Zapad. Ajde najprije kući i reci Vićeki, to mi je Mater, ona zna di je onaj veliki takujin da ti dadne malo para.

Eto, tako sam ja kao dečkić napustio moje selo, moju rodnu grudu koja mi se je zalijepila za tabane i kuda god koracam/hodam, tragovi hrvatstva ostaju. Imao sam priliku u zadnjih pola stoljeća mnogo puta razmišljati o svemu pa i o tome: tko je kriv? Sudbina, došao sam do zaključka. Ustaše koji su bili povod da moj otac i moj stric odu u protivni tabor, partizane, su bili izolirani negativni slučajevi, kao što, recimo, kod jednog kirurga, koji neoprezno i zaboravno ostavi neki kirurški pribor/alat u unutrašnjosti pacijenta, koji kasnije zbog tog neopreza umre. Još se nije slučaj desio da je netko u takovim slučajevima optužio medicinsku nauku i kao takovu osudio da ne valja. Tu je hrvatskodržavotvorna vrlina mojeg oca i mojeg strica, koju sam nesumnjivo naslijedio od njih.

Kada je 1963. godine jedna skupina hrvatskih rodoljuba i revolucionaraca došla iz emigracije u Hrvarsku, okolici Papuka, s namjerom dignuti ustanak, mnogi, ako ne i svi, od moje obitelji i rodbine su bili pod Udbinom paskom. Tada je Nika Belac iz Drinovaca, koji je bio velika "budža" u CK KP BiH, došao k moje ocu Petru i rekao mu da su oni u Mostaru zaključili da je on kvalificiran za prvoboračku penziju, na temelju one bitke sa Ustašama na 20 srpnja 1943. godine. Pošto je taj Nika naš susjed i mnogi su ga poznavali pa tako i moj otac, on mu jr rekao: " Pa, bolan Nika, kako ja mogu dobiti vašu prvoboračku penziju kada i Bog i čovik zna da sam se ja borio protiv vas a ne za vas. Šta će moj sin Milan (to sam ja) tada reći. Odrekao bi me se. Neću, brate. Kad sam do sada moga živit ko čovik i Rvat i bez vaše penzije i pomoći, mogu i od sada. Eto kako sam ja, Mile Boban, Otporaš, napustio, neiskusani i golobradat moju dragu domovinu Hrvatsku.

Ovo sam našao shodno iznijeti na ovim stranicama portala javno .com da se bar jedan mali isječak i dio moje pozadine zna. Ima toga mnogo za reći...

Objavljeno: 13.06.2009. u 14:21h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1086

Gracena13 14.06.2009 11:11 h
citat:

Ovo sam našao shodno iznijeti na ovim stranicama da se bar jedan mali isječak i dio moje pozadine zna. Ima toga mnogo za reći ...

Izreka veli: "Sit gladnome ne vjeruje"

Samo onaj tko je na vlastitoj koži proživjeo i koži bliskih srodnika doživjeo teror UDBE , (nažalost naše sudbe, da se ostataka repova hobotnice nismo još uvijek u cijelosti uspjeli riješiti do dana današnjeg) može razumjeti vašu osobnu tužnu sudbu i suosjećati s tjeskobnim mislima koje su vas pratile nakon što ste ni kriv ni dužan, bili prisiljeni protivno volji napustiti vlastiti dom.

Gracena13 14.06.2009 11:35 h

Mnogi se raduju izreci pokojnog prvog predsjednika dr.Franje Tuđmana:

UVIJEK I SVE ZA HRVATSKU, A NAŠU JEDINU I VJEČNU HRVATSKU NI ZA ŠTO"

a rijetki mogu s razumjevanjem shvatiti vašu osobnu radost, što konačno dokopasmo se mogućnosti da svoj na svome s ponosom obitavamo u slobodi i miru na tlu samostalne i nezavisne RH.

Svatko ima pravo da se raduje onom što mu ugodu u duši čini (pa i gđa. Lokica , iako nije svjesna komu ili čemu klikće) .

Upisati ću što mene osobno danas rastužuje, iako sam sretna i radosna jer :

IMAMO HRVATSKU !!!!

Da se nasmijete na trenutak, iako nije ni malo smiješno, naprotiv žalosno, da žalosnije ne može biti.

Priča iz Hrvatskerealna situacija većine!

Radim kod Austrijanca.
Plaću dižem kod Talijana.
Kupujem kod Slovenca.
Telefon plaćam Nijemcu.

Točim gorivo kod Mađara.
Lijekove kupujem od Izraelca.
Zakone mi propisuje Belgijanac.
Sudi mi Nizozemac.
U vojsci mi zapovijeda Amerikanac....

Prilog : autor N.N.

Gracena13

Domobran 14.06.2009 12:25 h

Gracena13. Uživam čitati vaše komentare. U svakome pročitam vrlo zanimljivih stvari i saznam mnogo što nisam znao. Na svim tim informacijama vam se iskreno zahvaljujem.

Kako god je teško biti svoj osobni kirurg ili u potrebi odvjetnik, tako isto je teško pisati o sebi samome. To je s jedne strane uhodano univerzalno pravilo, ali s druge strane je vrlo promašljivo i

netočno. Tko može o nekome znati više nego što dotična osoba zna sama o sebi. Svi mi imamo sjećanja na svoj život, neki više neki manje. Samo svi ne žele svoje jade iznositi na "vjetrenjaču" zbog nama nepoznatih razloga. I to je njihovo pravo! Dok ja zastupam to pravo da one osobe kojih je život bio tegoban, trnovit i uvijek u borbi i napetostima da ostvari svoj cilj i SAN, a moj SAN je kroz moj cijeli život bio PONOVRNO OSLOBODJENJE HRVATSKE.

U toj borbi i za taj cilj nisam popuštao sve dok se moj san nije ostvario, a on se je ostvario Domovinskim Ratom, koji nije iz magle ispao tako da ga nitko prije nije mogao vidjeti. Taj Domovinski Rat je ispao iz vjekovnih želja Hrvatskog Naroda, ne izdvajajući niti ijedne napora iz prošlosti za ostvarenje tih vjekovnih želja počevši od 626 pa do danas. Ukratko, MOJ SAN SE JE OSTVARIO! Naša Hrvatska Republika je tu. Komu nije dobra, neka ju popravlja i u ljepšava. Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za veću. Za mene je dobra! Kakva je, takva je, naša je!

arca 14.06.2009 12:44 h
dodatak:

priča iz Hrvatske

a državu mi predstavlja predsjednik
koji odavanje počasti bleiburškim žrtvama
proziva ustaškim dernekom
I još smo ga sami birali!

E, moj narode....!

Od vremena još od Krista
Nova lica, scena ista
Vražje sile se trude
Da nas ne bude

Antikristi i masoni
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze
E, moj narode, e, moj narode

A mi gluhi, nijemi, slijepi
Svatko u svom mraku strepi
Narod biran od Boga
Guši nesloga

Iz povijesti naše slavne
A i ove ne baš davne
Sve smo što nam je vrijedno
Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako ne mogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću

E, moj narode, e, moj narode

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede... e, moj narode

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu i neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode e, moj narode

Gracena13 14.06.2009 13:54 h

Otporaš:
citat:

MOJ SAN SE JE OSTVARILO! Naša Hrvatska Republika je tu. Komu nije dobra, neka ju popravlja i uljepšava. Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za veću.

Za mene je dobra! Kakva je, takva je, naša je!

Svaka čast, lijepo rečeno!

Otporaš 14.06.2009 13:54 h

arca. Priča vrlo dobra! Pjesma još bila, za svaku prigodu dobra.
Naša hrvatska sudbina je u rukama onih Hrvata kojima nije žao se žrtvovati za nacionalne ideale. Dozvolite mi navesti jedan primjer. Davno je to bilo. Ima tome skoro četrdeset (40) godina. Bio sam na jednom izmiješanom skupu. Živo se je raspravljalo. Svak svoje. Mi državotvorni Hrvati svoje. Izgubila se kontrola. Suprotna strana počela najprije izazivati te prekodrinski vrijedjati. Osobno sam intervenirao i smirivao koliko sam mogao. Sve ima svoje granice, pa i strpljenje. Kada se nije moglo dalje, pritisklo se cara do Duvara, stao sam pred najbučnijega, koji je najviše psovao o vrijedjao. Bio je Srbin, Rade Vukašinić, neznam odakle je bio iz Srbije, opsovao sam mu jugoslavensku mater, i oštro naglasio da mu ne psujem srpsku mater, jer za mene Srbija postoji i srpski narod postoji, ali, za mene ne postoji jugoslavija niti jugoslavenski narod. Ti, ako te je majka rodila, dirni, a ja ti opet psujem jugoslavensku mater. Njegovi prijatelji se skupilo oko njega i kažu: On ne blafira. On je spreman i poginuti za svoju ideju.
Eto, sudbina Hrvatske je uvijek bila i uvijek će biti u rukama odvažnih državotvornih Hrvata.

Gracena13 14.06.2009 14:32 h

otporaš:

MOJ SAN SE JE OSTVARIO! Naša Hrvatska Republika je tu.

Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za veću.

Uh, vi ste plemenitiji u duši, neg'ja. Ja sam zločka po prirodi.

Voljela bih da sam imala priliku doživjeti da kifla postane "trudnica."

Zadržavši i prihvativši oblikovanje nasilnim putem pojedinih agresora kroz dulje povijesno razdoblje , zauvijek će biti izložena riziku, da zadobije nenadani smrtonosni udarac u trbuh.

Voljela bih da nam lopuže vrata sva materijalna dobra koju su nasilnim putem ili uz podršku sila moćnica-saveznica prigrabili .

Naime, mnoga materijalna dobra, još uvijek su službeno uknjižena kao vlasništvo NDH i RH, a otimači uživaju sve blagodati koristeći se njima, iako nisu zakonski vlasnici dobara.

Gracena13 14.06.2009 14:50 h

Arca:

citat:

dodatak:

a državu mi predstavlja predsjednik
koji odavanje počasti bleiburškim žrtvama
proziva ustaškim dernekom
I još smo ga sami birali!

Koji su to mi?

Žalim, ali ne mogu prihvatiti osjećaj kolektivne krivnje.

Građani pojedini dali su glas, ja osobno ne, i ni pod koju cijenu.

Toliko od mene, na znanje i ravnanje osobno tebi, a i ostalima, ako ih slučajno zanima što mislim o ovom protiv moje volje neizbježnom , a nemilom događaju,

arca 14.06.2009 15:02 h

gracena13 nije izabran ni mojim glasom, no što je tu je, ispao je 'naš'.

Nasreću, ne više zadugo. A što će poslije biti, vidjet ćemo. Nažalost, kako stvari stoje, nisam osobit optimist ni po pitanju budućega.

09-10-2013 19:15 [#60](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

" MOJ VLADKO, TKO ĆE TEBI POMOĆI !? " (prvi (1) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (54)

Dva Hrvata, dvije različite državotvorne ideje za Hrvatsku Državu, dvije identične smrti, razmrskane lubanje, A.Hebrang mlađji i Maks Luburić, dva UZORA, dva HRVATA, dva ideala za isti cilj: HRVATSKA DRŽAVA!

Piše: general DRINANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 35-36 1966. godine.

Iz prošlog broja: " A MOJ VLADKO, TKO ĆE TEBI POMOĆI !?" (Majka Maksa Luburića, Marija, dru. Vladku Mačeku)

Dialozi Dra. Mačeka s mojom majkom, sestrama, braćom i nekada i sa po kojim časnikom, koji je imao preko sebe vanjsku sigurnost, pa bi se navratio u kuću, bili su za mene pravo otkriće. Nisam ih ni shvatio uvijek u svojoj biti dok mi vlastita djeca nisu uzrasla i u razgovorima za stolom ili u igri, postave pitanja, na koja ne znam odgovoriti, ili me smetu, jer ne znam točno u kojem pravcu trebam i kako skrenuti razgovor. Moji su bili jednostavni, mali, hercegovački malogradjani, nekada iz imućne obitelji, koju su Srbi uništili, ali smo bili obitelj gdje se je uvijek ljubilo Hrvatsku i gdje se je, kako bi se reklo, znalo politički misliti. Tu često nije Mačeku pomogla politička i fiškalska dialektika, jer bi moja starica znala reci: "Ma nemoj ti Vladko sada vrludati, sada ovako, sada onako, nego ti meni reci po naški, pa da ja tebe razumijem". Maček bi obično u takovim slučajevima radosno se nasmijao, rekao štogod bilo, a kod to "štogod bilo" nije situaciju razjasnio, onda je samo jedna druga žena, u ovom slučaju supruga dra. Mačeka, završila diskusiju time, da bi rekla nešto Dru. Mačeku ili na slovenskom, ili na zagorskom dialektu, što moji ne bi razumili, i onda bi se oni povukli u svoju sobu ili koju nuzgrednu prostoriju.

" **A moj Vladko tko će tebi pomoći** " - bila je izreka jedne žene, koja je vidila u dnevnom kontaktu sa ljudima bolje nego mnogi političari, pa i sam Dr. Maček. Da je netko rekao god. 1941. Mačeku da će jednom na ustaškim blatobranima, sa ustaškom pratnjom i od Ustaša dobivenim dukatima, (Vrlo interesantno da još u 1966. godini general Drinjanin govori u ovim opisima o "dukatima" što bi, možda, trebalo značiti "zlatu" o kojem se upravo ovih dana, mjeseca lipnja 2009. godine intenzivno priča i piše po hrvatskim portalima. Dali je i šta je general Drinjanin znao o tom zlatu, teško je sada išta reći. Sjećam se da je general nekim svojim suradnicima pisao da su se neki ustaše po ulicama u Rimu sa pištoljima ganjali zbog tih dukata ili tog zlata. To se može naći u PISMA MAKSA LUBURIĆA. Zato bi trebalo pročitati knjigu dra. Jere Jareba "Zlato NDH", moja opaska) jednog dana ostavljati Hrvatsku, rekao bi da je lud. Pa ipak se je tako dogodilo. Nije ni Maček jednako gledao na sve kroz ove četiri godine. Bit će zato interesantno napomenuti štogod o toj evoluciji i njega samoga, i nas, i samih hrvatskih komunista, jer je sudbina hrvatskog naroda ovisila od ta tri elementa: Ustaštva, HSS-a i Hrvatskih Komunista. Osobno sam, pak, imao uvid u sve tri struje: bio sam među onima, koji su imali i vršili vlast, imao sam vrlo česti kontakt s Drom. Mačekom, jer sam vršio potrebni nadzor osobno, a sa hrvatskim komunistima imao sam kontakt preko onih, koje smo uhitili ili zarobili u borbama. Pa kako sudbina hrvatskog naroda još uvijek leži (iako sada djelomično) podjenako u rukama istih elemenata, reći ću po koju i o tome, ili barem napomenuti, u koliko se radilo o Dru. Mačeku. Sve ono što može objasniti držanje od jučer, sve to može biti

korisno i upotrebljivo u nastojanjima za - budućnost! (To je upravo što muči našeg kolegu SPONZORAŠA, mene i mnoge druge, i svi zajedno tražimo način(e) kako što svrsihodnije odgovoriti još uvijek na neodgovorena pitanja,moja opaska) Treba poći tim putem, jer ako nastavimo u sve tri hrvatske struje i nadalje s optuživanjima, da je svaki drugi izdajnik Hrvatske, a mi jedini rodoljubi, dogodit će nam se opet, da ćemo se tuđi za tuđe interese, a naš će narod patiti, kao moja majka: a što će biti sa pukom, sa hrvatskim pukom? (Treba pročitati (po)nekoliko puta ove opise generala Drinjanina kako bi ga se moglo razumjeti. Tek onda ćemo shvatiti zašto je on, general Maks Luburić, izdao PORUKU IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA 1964. godine,moja opaska).

Kada je Dr. Maček stvarao svoju vojsku, tj. HRVATSKU GRADJANSKU SELJČKU ZAŠTITU, on ju je stvarao, jer je vjerovao, da mu je potrebna, kao i svakoj civiliziranoj zajednici. Pa ipak dosta mu je bilo, da se spomene Vojska, pa da postane nervozan, da izgubi raspoloženje, da se omrzovolji. Bilo je kao biku crvena krpa. Jednom smo mu diskretno ostavili na stolu jednu staru novinu, mislim da je to bilo HRVATSKI DNEVNIK, gdje je bila jedna fotografija Dra. Mačeka na bijelom konju na čelu nekog mimohoda na Prilazu. Bilo je to kad je vidio u našim novinama Poglavnika na konju i posprdno se izjasnio o tome, iako se istini za volju nije mogla praviti nikakva usporedba, a ako se je htjela praviti, onda je tu Maček gubio. Poglavnik je izgledao dostojanstveno, bio je priličan jahač, a nekada je bio mislim i Starješina Hrvatskog Konjaničkog Sokola, bio je tjelesno krupniji, dok je Maček bio sitan, nevojničkog stasa, i k tome u zaštitarskom "škraku". Tada nismo dva dana razgovarali, a ja sam otišao van i tako se stvar zaboravila.

Nastavlja se.